

Prokletí pocestného

Jiří Šulc

Jiří Šulc se narodil roku 1990 na Děčínsku v severních Čechách a strávil většinu života na malé vesnici. Středoškolské vzdělání získal na gymnáziu a později vystudoval historii na Univerzitě Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem.

Během dospívání v sobě objevil lásku k fantasy, a to především skrze díla klasiků jako J.R.R. Tolkien, Terry Pratchett a Andrzej Sapkowski a příběhy pro mladé fanoušky žánru od R.A. Salvatora, Christophera Paoliniho a dvojice Margaret Weis & Tracy Hickman. Čtení knih a hraní her na hrdiny ale nestačilo. Velmi brzy začal snít o tom, že k žánru maličko přispěje vlastní tvorbou.

Prokletí pocestného je prvním takovým příspěvkem. Klasický dobrodružný příběh mladého hrdiny, jehož očima čtenář poznává svět inspirovaný naším středověkem, ovšem plným tajemných nadpřirozených sil. První část vypráví o tom, jak jeho cesta začala.

1. část

Stalo se to jednoho jarního odpoledne.

Z hospody uprostřed vesnice se ozýval hlasitý smích. A to i přestože místní obyvatelé nebyli veselí, včetně těch, co v krčmě seděli. Hluk pocházel od velkého stolu uprostřed lokálu, kde seděla skupina šesti mužů se zbraněmi u pasů. Ty zatím nechali odpočívat a věnovali se dřevěným korbelům plným napěněného piva před sebou. Zatímco ozbrojenci popíjeli s bavili se oplzlými vtipy, místní seděli opodál, většinou u stolů v rozích hostince. Všichni se tvářili zachmuřeně a hleděli směrem k hlučným hostům uprostřed, bedlivě sledující hladinu jejich nálady, aby mohli při prvním náznaku potíží krčmu opustit.

Vesnice stála daleko od hlavních stezek, blízko divočiny. Byla to jedna z tisíců malých osad na severu království, lehce přístupná a naprosto bezbranná. Proto sem skupiny ozbrojenců přijížděli pravidelně vybírat od vesničanů dávky za ochranu. Nebylo zde nic zajímavého, proto většinou vždy po vybrání poplatku vesnici opustili. Nyní je však zastihl prudký liják, ve kterém se jim nechtělo cestovat zpět do svého doupěte. K velké nespokojenosti hostinského Horthase se tak už více než tři hodiny ozbrojenci nalévali nejen jeho pivem, ale také pracně vypálenou domácí kořalkou, a nacpávali si břicha jeho chlebem a uzenkami. To vše pochopitelně bez naděje, že by po odchodu zaplatili. Bylo přece základní slušností poskytnout jídlo a dobré pití mužům, kteří se starají o to, aby se v okolí vesnice nepohybovali goblini nebo nebezpeční ozbrojení pobudové. Aby hostinský zabránil té největší pohromě, která ho mohla postihnout, nařídil hned po příjezdu vyděračů do vesnice svým dvěma dcerám, sedmnáctileté Elle a patnáctileté Arien, aby se zamkly ve svých pokojích v patře nad lokálem, a za žádnou cenu nechodily dolů. Když se nechtění návštěvníci divili, kde hostinského dcerky, které běžně hosty v krčmě obsluhovaly, jsou, namluvil jim Horthas, že se vydaly do města nakoupit zásoby. Naštěstí pro něho se nikoho nenapadlo zeptat, jak do města odjely, když hostinského povoz, určený k přivážení zásob, stojí hned vedle maštale, ze které je slyšet bučení jeho tažných volů.

Tak připadla povinnost obsluhy hostů mě. Normálně bych si hleděl svého koštěte a zametal v lokále či před prahem hospody, myl nádobí nebo štípal na dvoře za hospodou dříví. Nyní jsem musel běhat od výčepu ke stolu s rukama plnýma korbely piva a talířů s jídlem a zase od stolu k výčepu s prázdnými korbely a talíři. Vesničanům raději nosil pití Horthas, když mu k tomu dali posunkem znamení. Ani na jedné zastávce jsem si moc dlouho neodpočinul, neboť bandě u stolu připadalo velice zábavné mě pokaždé, co jsem se k nim vracel, poslat pro něco dalšího, na co prý při předešlé objednávce zapoměli.

První skupina ozbrojenců, vyžadující po vesničanech poplatky za ochranu, se objevila, když jsem v hostinci sloužil druhým rokem. Život ve vesnici se od té doby změnil. Lidé museli více šklidit, když se jim takto nečekane zvýšily výdaje. I kdyby nevedli v hospodě po večerech nespokojené řeči, dala se změna poznat i beze slov. Vesnice začala žít ve

strachu. Přestože někteří skutečně věřili tomu, že vesnice je díky ozbrojeným bandám v okolí ve větším bezpečí, většina poznala pravdu velmi rychle. A i těm nejdůvěřivějším prostřáčkům došlo, že něco není v pořádku, když jeden z jejich sousedů přišel o malíčky za to, že zaplatil o jeden měďák méně.

Pro mě se toho zas tak moc nezměnilo. Dávky za ochranu byly vypočítány pro každý dům zvlášť a jejich výše závisela na počtu obyvatel stavení. Já byl Horthasův podruh, chudý sirotek, kterého ve své hospodě nechával pracovat a spát. Jakožto můj pán za mě nesl odpovědnost. Musel tedy malou sumou přispívat našim velkorysým ochráncům i za mou maličkost. Ale na jídle mi to naštěstí nestrhl, protože to bych už musel umřít hladu.

Nyní jsem se však musel k výběrčí bandě přibližovat více, než mi bylo příjemné. Nevadila mi práce s tím spojená, roznášení pití a jídla bylo lepší než většina podřadných úkolů, které jsem obvykle plnil.

Ale v blízkosti mužů u stolu mi nebylo příjemně. A hlavním důvodem nebyly jejich zbraně u pasů a hlasitý hovor, doprovázený spoustou hrubých výrazů, na téma násilí.

„Tak kam pojedem, až tady budem hotový?“ zeptal se největší z nich, vysoký hromotluk s břichem jako pivní sud.

„Snad už bys nechtěl odejít, Burrto.“ odpověděl mu muž sedící naproti. Tenhle byl naopak velmi štíhlý a na jeho tváři byl kromě orlího nosu a tenkého knírku nejnápadnější nemizející sebejistý úsměv. Do hospody vešel první a mluvil jménem celé bandy, takže ji očividně vedl.

„To si piš, že chtěl!“ zvolal hromotluk, zvaný Burrta, a bouchl svou ohromnou pěstí do stolu tak silně, že všechno nádobí na něm nadskočilo.

„Máme tu zadky položený na židlích už moc dlouho. Už mě nebaví tu dřepět a chlastat tyhle patoky!“, udal své důvody. Horthas by obvykle, jako každý správný hostinský, své pivo začal hájit, nyní si však netroufl. Burrta toho pochopitelně vypil ze všech nejvíce a ze všech se nejhlasitěji dožadoval dalších plných korbelů. Nic nenaznačovalo, že by mu Horthasovo pivo nepřišlo k chuti. Navíc se hned po uvedení svých stížností znovu napil. Tentokrát však počkal, až se ke stolu přiblížím na dosah, a pivo na mě vyprskl. Zbytek bandy to velmi pobavilo. Pokud ode mě nebo Horthase čekal nějakou reakci, aby se mohl hádat, tak k tomu nedošlo. Já jsem se naučil zatínat zuby v podobných situacích a Horthas se měl až moc rád. Takže se Burrta se zklamaným úšklebkem obrátil zpět k hubenému vůdci bandy.

„Vidíš? Neni tu už ani žádná sranda! Takže kam pojedem dál?“

„Na západ, do Ovčína. Doufám, že už se těšíš.“ oznámil mu vůdce, stále s úsměvem.

„Sakra, to teda jo! Ty pasáči, co tam bydlej, maj slušný prachy z prodeje vlny, tam si aspoň pořádně nahrabem. A občas maj i odvalu na to odporovat. Hahahaha, chlapy pamatujete minule, jak jeden z těch vidláků spolknul pár mincí, aby sme se k nim nedostaly?!“ obrátil se k ostatním, načež se celá banda začala při té vzpomínce pochechtávat.

„Jo, to bylo od něj pěkně pitomý.“ potvrdil vůdce. „Kdyby to aspoň neudělal přímo před námi. Asi čekal, že se k němu zbytek vesnice připojí a vzbouří se proti nám. To bylo něco, když prosebně koukal do jejich ksichtů, zatímco všichni stáhli vocasy a čučeli do země!“

„To teda jo. A nejvíce ten vidlák čuměl, když sme ho svlíkli, pověsily za nohy hlavou dolu jako prase na porážce a rozpárali mu pupek!“ doplnil Burrta strašlivou příhodu a hřměl při tom smíchy, stejně jako celá banda. Chuť na pivo se mu podle všeho vrátila, neboť hned do sebe obrátil celý korběl.

Ne, ani poslouchat tohle mě tolik neděsilo. Nejhorší věcí na nich byly jejich pohledy. Už jako malý jsem se naučil, že lidem je třeba hledět do očí, které jsou zrcadly duše, jak s oblibou říkají básníci. To je možná trochu přehnané, nicméně z očí se toho dá poznat

o člověku mnoho. A ozbrojení muži u stolu měly oči šelem. Když na mě hleděli, vzpomínal jsem si na jednu příhodu z dětství, kdy do našeho kurníku vlezla kuna. Když jsem ji chtěl chytit rukou za krk a vytáhnout, okamžitě ke mně otočila hlavu a pohrozila mi vyceněnými zuby. Pohledy těch mužů byly stejné, jako pohledy zvířete, které vás chce kousnout. Výhružné. Slibující, že když udělám jeden chybný pohyb, budu toho litovat. Na druhou stranu bylo dobře, že Horthas poslal dcerky nahoru a obsluhu nechal na mě. Děvčatům by se jistě mohlo stát něco opravdu špatného. Uklidňovala mě myšlenka, že na devatenáctiletém hubeném klukovi se strapatými vlasy barvy slámy si opilci nic nevezmou. Snažil jsem se vypadat tak smutně a neškodně jako zmoklé toulavé štěně. Na moje neštěstí se na světě najdou i lidé, kteří si do takových štěňat rádi kopnou.

Zrovna jsem nesl ke stolu další korbely pív. Protože jsem jich nesl hodně najednou, položil jsem si je na velký dřevěný táč. Už jsem byl skoro na místě, když tu se vůdce bandy najednou zvedl, jakože si musí odskočit na dvorek. Místo, aby šel nejkratší cestou ven, namířil si to schválně mým směrem. Když jsme se míjeli, podrazil mi nohu tak rychle a nečekaně, že jsem již nemohl nic dělat. Jak jsem padal vstříc podlaze, táč s korbely se mi v rukách převrátil, a část piva skončila na zemi, část na stole a většina na zádech Burrrty.

Celá hospoda v tu chvíli naprosto ztichla. Já jsem raději zůstal ležet na podlaze a rukama jsem si kryl hlavu, jako bych čekal na útok medvěda. Nedělo se ale nic. Po chvíli jsem se odvážil jedním okem opatrně pohlédnout vzhůru a zjistil jsem, že Burrrta ke mně velmi pomalu otáčí svou velkou, odulou, plešatou hlavu. Jistě, že mě neuhodil hned. Nikam nespěchal a nechal můj strach stoupat. Možná to nebyl zrovna moc chytrý člověk, ale v tom, jak jiné tělesně i duševně týrat, byl určitě mistr.

„P-p-p-promiňte...“ snažil jsem se ze sebe vykoktat omluvu. Okamžik na to se násilník zvedl ze židle, popadl mě za krk a zvedl si mě do výše očí. Stisk měl jako ocelová past a z pachu jeho dechu se mi dělalo špatně.

„Já ti dám promiňte ty malej skrčku! Co si to dovoluješ, ty nemehlo, rozlejšvat tady pivo po váženejch hostech, co?! Myslíš si, že to je zábava mě takhle polejšvat?! Jsem tu snad pro srandu goblinům nebo co?!“ řval na mě, a přitom se mnou lomcoval, jako bych byl strom a chtěl ze mě setřást ovoce.

„Nezlobte se pane, chlapec to určitě neudělal schválně. Je jen trochu nemotorný...“ říkal Horthas, který přiběhl ke stolu s utěrkou a začal stírat kapky piva ze stolu. Docela mě ohromilo, že se mě pokusil zastat. Přesto přitom také nemluvil zrovna plynule a za jeho úsměvem se skrýval velký strach.

„Ty drž hubu šenkýři!!!“ okřikl ho můj trýznitel. „Nebo až z tohohle šmejda vytřískám duši, dám se i do tebe! Když je to takovej budižkničemu, proč si ho tady vůbec vydržuješ, co?! Asi ti fakt jednu máznu za to, žes ho vůbec nechal, aby nám nosil chlast!!!“

„Ale no tak, takhle se k panu hostinskému nemůžeme chovat.“ ozval se hubený vůdce, co mi podrazil nohu. Mluvil pomalu a něžně, jako by poučoval dítě. Z jeho slov ale kapal sliz.

„Jistěže kluk zaslouží pořádný mazec. To se nedělá takhle nakládat s hosty a s pivem pana hostinského. Ale protože pan hostinský ho zaměstnává, má také jako jediný právo ho potrestat.“

Burrrta pochopil a usmál se jako řezník při pohledu na prase připravené na zabíjačku.

„Pravda. Tak si ho vem šenkýři, vyčiň mu za to, že ti tu dělá škodu!“ křikl na Horthase a smýkl se mnou na podlahu.

Horhas chvíli nedělal nic. Něco takového vůbec nečekal a ve své buclaté, zarostlé tváři měl nechápavý výraz. Klekl jsem si před něj a lehce pokývl hlavou na znamení, že jsem připraven na úder. Upřímně se mi docela ulevilo. Kdybych zůstal v prackách opilého násilníka, nemusel bych to vůbec přežít. Horthas však stále váhal.

„No tak co bude?! Jestli na to nemáš dost pevnou ruku, hod' mi ho zpátky!!!“ křikl Burrta a už zatínal pěst.

„N-n-ne, to nebude nutné, vážně...“ bránil se Horthas s rukama napřaženýma před sebe. Pod takovou hrozbou už neváhal a vrazil mi facku. Bolela, ale ne moc. Horthas se stále snažil, abych z celé situace vyšel s co nejmenší újmou. Dosáhl však opaku, neboť Burrta se zase rozkřičel.

„Cože??? Tomu říkáš trest?! Tomu říkáš rána?! Já ti snad fakt budu muset ukázat, jak se to dělá!“ Už vykročil naším směrem, když tu ho hubený velitel bandy zastavil nataženou rukou.

„Já myslím, že to nebude nutné. Pan hostinský nám dnes celé odpoledne stácel pivo, už musí mít ruce příliš unavené na pořádný úder. Ale s tím mu rádi pomůžeme. Bude potřebovat jen malou pomůcku.“

Sáhl si do své vysoké kožené boty a vytáhl odtamtud nástroj mé budoucí bolesti. Jezdecký bičík. Položil si ho do dlaní obou rukou a nabídl ho s úsměvem Horthasovi, jako když panoš předává rytíři meč. Horthas vyvalil oči a přeskakoval pohledem z muže na bičík a z bičíku na mě. Já jsem se zatím stále v kleče na podlaze třásl po celém těle. Chtěl jsem ještě škemrat za odpuštění, ale strach mi sevřel krk. Burrta si zakřupal klouby v pěstech, aby dal najevo, že ztrácí trpělivost. Horthas si tedy s třesoucíma se rukama bičík vzal. Pak se na mě podíval svým pohledem, ze kterého bylo možné vyčíst naprostou bezmoc a zoufalou prosbu o odpuštění. Náš oční kontakt byl ale rychle přerušen, protože Burrta mě znovu popadl, strhl ze mě košili a držel mě tak, aby má nahá záda byla vystavena směrem k Horthasovi. Když ten stále váhal, všiml jsem si, jak majitel bičíku jen jako by mimoděk přejel prsty po rukojeti svého nože.

Pak jsem ucítil první ránu. Byla to chvíle, která mi připadala jako hodina. Projela mnou bolest, jako by mi někdo na vteřinu přiložil ke kůži rozžhavené železo. Výkřik bolesti, který jsem ze sebe vydal, celou bandu u stolu velice pobavil. Proto Horthase povzbuzovali k další ráně. A ta na sebe nenechala dlouho čekat. A ani ta další ne. Po pěti ranách jsem je již přestal počítat, neboť jsem dokázal vnímat jen bolest. Rány na zádech pálili jako výheň. Zůstal jsem bezvládně viset v rukách zvráceného velkého opilce, který stále hlasitě Horthase popoháněl k silnějším ranám.

V tom se zvenčí ozval hrom. Liják už musel přerůst v bouři. Byl tak hlasitý, že přehlušil všechnen rámus v hospodě. Na okamžik vše utichlo, tak byli všichni překvapeni. Ale byl to jen hrom. Hned by se zas dožadovali pokračování kruté zábavy a moje agónie by pokračovala. Jenže v tom se ozvala další rána. Tupý náraz silného dřeva do kamene. To někdo prudce otevřel dveře do hospody. Všichni zvědavě otočili pohledy tím směrem.

2. část

Dovnitř vešla postava v tmavě zeleném cestovním plášti. Přes jedno rameno měla hozenou cestovní torzu, přes druhé toulec s šípy a luk. Do tváře jí nikdo neviděl, neboť přes hlavu měla přehozenou kápi. Dalo se ale odvodit, že se jedná o muže, podle nápadně širokých ramen. Beze slova prošel celým lokálem, až ke krbu u východní stěny. Klekl si před něj a natáhl ruce k ohni. Vypadal tajemně. Tajemně a podezřele. Proto ho všichni sledovali. Vesničané, Horthas, ozbrojená banda, i já jsem k němu s námahou otočil hlavu. I na dálku jsem z něj cítil něco podobného, jako z ozbrojenců. Nebezpečí. Jako by jeho přítomnost znamenala problémy.

„Obsluhuje tu někdo?“ zeptal se neznámý z ničeho nic. Jeho hlas byl hluboký a ponurý. Horthas, stále ještě s bičíkem v ruce, pohlédl na bandu u stolu. Vůdce mu vytrhl bičík z ruky a kývl na znamení, že si může zas hledět své práce. Hromotluk zas se mnou praštil o podlahu. Sebral jsem všechny síly, co mi zbyly, a tak rychle, jak jen mi bolest dovolovala, jsem se odplazil za výčep a doufal, že po chvíli na mě všichni zapomenou. Slyšel jsem, jak Horthas došel až k cizinci u krbu.

„Ehm...co to...“ začal ze sebe nervózně soukat. „Tedy vlastně...vítejte u nás, vážený pane. Co si račte přát?“ Normálně by nebyl Horthas vůči podezřelému cizinci až tak přehnaně zdvořilý. Po tom všem, co se dnes stalo, však už nechtěl riskovat to, že naštve dalšího šíleného rváče.

„Pivo.“, odpověděl mu neznámý prostě. Horthas se uklonil a spěšně si to namířil k výčepu. Málem o mě zakopl, protože si ani nevšiml, že se tam ukrývám. S pohledem plným lítosti na mě nenápadně kývl, že chápe, a rukou mi naznačil, ať raději zůstanu, kde jsem. Pak začal točit pivo pro nového hosta. Když měl korbel plný, zvedl hlavu a polekaně vydechl. Cizinec už neklečel u krbu, ale stál u výčepu přímo před Horthasem a upřeně na něj hleděl. Přišel tiše jako stín. Horthas se v okamžiku vzpamatoval a položil korbel piva před něj na pult. Cizinec si zatím sundal z ramen svoji tornu a luk s šípy a opřel si je o pult. Pak velice pomalu popadl korbel za ucho, kývnutím poděkoval za pivo a zhluboka se napil.

„Ehm...takže, odkud...“ pokusil se Horthas začít zdvořilý rozhovor, ale byl hrubě přerušen.

„Hej hospodo, jmenuje se to tady U Suchý huby nebo co?! Pivo!“ ozval se od stolu uprostřed známý křik. Horthas se cizinci omluvil a začal co nejrychleji čepovat do korbelů pro ozbrojence. Odnesl jim je raději sám.

Cizinec tedy zůstal sám u výčepního pultu, za kterým jsem se stále schovával jako zajíc před vlky. Po chvíli se o něj opřel a dál pomalu popíjel. Přestože mi v ten den život uštědřil velmi bolestivou zkušenost, nemohl jsem se zbavit zvědavosti. V hlavě mě stále tak nepříjemně lechtala touha si neznámého muže pořádně prohlédnout, že jsem jí prostě musel ukojit. Opatrně jsem se posunul dál od pultu, abych na cizince lépe viděl. V tu chvíli si konečně sundal z hlavy kápi a já spatřil jeho tvář.

Byla to tvář s ostrými rysy, ošlehaná větrem a mnohými útrapami. Z části ji zakrývaly tmavě hnědé vlasy, dlouhé až na ramena, a hustý plnovous. Její výraz připomínal kamennou sochu a cizincův pohled mířil kamsi do neurčita, jako by hleděl do nekonečné noční oblohy. Pak ale z ničeho nic otočil svůj pohled ke mně a já se mu tak mohl podívat přímo do očí.

A takové oči jsem ještě neviděl. Byly tmavě modré a hledět do nich bylo jako dívat se do hlubin velkého jezera. Hrozilo, že vás pohltní. Přestože cizinci nemohlo být podle tváře více než čtyřicet let, z jeho očí sálala moudrost jakési prastaré bytosti. Ten muž, ať už byl kýmkoliv, toho viděl a zažil tolik, že by to vystačilo na nespočet lidských životů. Tohle všechno jako by mi sám dobrovolně svým pohledem o sobě prozrazoval. Ale na oplátku se jeho pohled také zarýval do mě, jako by se díval přímo do nitra mé maličkosti. Připadalo mi, že hledí dovnitř mé hlavy, na mé myšlenky. Nebylo to příjemné, ale přesto jsem neměl sílu ten oční kontakt přerušit. Netrvalo dlouho a má duše před ním klečela úplně obnažená. Pomalu jsem cítil, jak se mi hlava začíná točit. Viděl jsem, jak se černé středy jeho očí zvětšují a jejich temnota mě obklopuje. Cítil jsem, že padám do bezedné černé propasti.

Pak cizinec mrkl a tím byl tomu všemu konec. Hlavu ode mě otočil směrem do lokálu a dál si mě nevšímal. Mé tělo bylo najednou úplně bezvládné, proto jsem zůstal ležet na zemi. Můj mozek si snažil ze všech sil vysvětlit, co se to právě stalo, ale nebyl toho schopen. Dal si dohromady jen to, že přestože mi celý zážitek připadal jako věčnost, musel ve skutečnosti trvat jen okamžik. Okolní svět jsem vůbec nevnímal, dokud jsem neucítil dotek cizích rukou. Když jsem se vzpamatoval, uvědomil jsem si, že se mnou cloumá Horthas a snaží se mě probrat. Musel si myslet, že jsem omdlel z bolesti od ran bičíkem. Nebylo příjemné, že si je má mysl zas začala uvědomovat.

„Nebojte...jsem v pořádku...“ snažil jsem se zahnat Horthasovi starosti.

„Kdepak v pořádku.“ protestoval Horthas lítostivě. „Odpusť, snažil jsem se být co nejmírnější, ale takový věci dávají pořádný šlehy, i když do toho člověk nedává velkou sílu.“

Nenápadně mi dal napít vody a přitáhl si mě k sobě blíž, abych slyšel jeho šepot. „Poslouchej, nechci po tobě, abys dneska dál pracoval, nejsem přece nelida. Navíc, ty dobytkové u stolu si zrovna našli novou zábavu, takže máš šanci se zdejchnout. Jakmile to půjde, dostaň se nenápadně ke schodům a pak fofrem nahoru, jasný?“ doporučoval mi. Přikývl jsem, že rozumím.

Když se však Horthas spěšně s další várkou piv odebral k hostům, nezamířil jsem ke schodům hned. Všiml jsem si, že cizinec už opustil své místo u pultu. Proto jsem nenápadně vykoukl do lokálu a snažil se ho zahlédnout. Nebylo to těžké, seděl totiž nyní u stolu ve prostřed, na čestném místě vedle velitele ozbrojené bandy. Teď už jsem chápal, jakou novou zábavu si to našli. Přišel někdo neznámý, tak se rozhodli si ho otestovat. Cizinec pozvedl svůj korbel a tůkl si s každým ozbrojencem u stolu, jako by byl jeden z nich. Dokonce se při tom i lehce usmál.

Pak se ho vůdce zeptal, „Tak, když už jsme se spřátelili, prozradíte nám jméno, pane?“

Cizinec chvíli mlčel, jako by si vychutnával, že na něj všichni hledí a očekávají odpověď.

„To už jsem dávno zapomněl.“ odpověděl nakonec.

„Nedělej si srandu chlape! Slušně jsme tě pozvali ke stolu, tak bys měl slušně odpovědět. Nebo ses někdy tak silně majznul do palice, že už si nepamatuješ ani na vlastní jméno?“ vyhrkl na něj Burrta, co mu seděl naproti.

„Tak nějak.“ odpověděl cizinec naprosto vážně. Burrta už se chystal k dalšímu ze svých výbuchů vzteku, vůdce ho však pohledem zastavil.

„Omluvte mého přítele, je trochu vznětlivý. Abyste rozuměl, ptám se vás proto, že to patří k naší práci. Víte, já a moji muži v tomto drsném kraji hlídáme a dohlížíme na bezpečnost obyvatel okolních vesnic. To víte, lidé jsou tu úplně bezbranní, tak potřebují, aby se někdo staral o to, aby se po okolí nepotloukali nebezpeční lidé.“ Byl tak zdvořilý a podlézavý až mi bylo špatně. Cizinec jen přikyvoval na znamení, že chápe.

„Ne že bych naznačoval, že jste nějaké nebezpečně individuální pane, ale chápete...“ dodal vůdce opatrně.

„Jistě, chápu. V těchto končinách neplatí zákon, a proto se sem sjíždějí ničemové z celého království. Člověk musí být vždy opatrný a vybírat si, koho si pustí k tělu.“ souhlasil cizinec. A hned poté dal všem u stolu najevo, že on opatrný je. Odepnul si od opasku meč a položil si ho do klína, aby ho měl po ruce a zároveň mu ho nikdo nemohl nepozorovaně sebrat. Teprve teď jsem si všiml, že je ozbrojen mečem, předtím ho měl schovaný pod pláštěm.

Chtěl jsem zůstat ukrytý za pultem a poslouchat dál. Horthas se však už vracel a nebyl by rád, že jsem ho neposlechl. Spěšně jsem tedy po čtyřech odlezl ke schodům a pak po nich tiše vystoupal nahoru. Nešel jsem však až do patra. Skrčil jsem se na posledním schodu, ze kterého ještě bylo vidět do lokálu, a pozoroval, co se dál bude u stolu dít.

Po chvíli vůdce bandy vytáhl hrací karty. Bylo jasné, čím se budou v nejbližších hodinách bavit. Zatímco vůdce hromádku karet míchal, ostatní naskládali na stůl své první sázky. Většina z toho musela pocházet z dávek za ochranu. I cizinec vytáhl vlastní měšec a vytřepal z něj několik mincí. Krátce poté byly karty rozdány a partie začala.

Z dálky jsem hráčům do karet neviděl, ale podle přesunů peněz bylo jasné poznat, kdo vyhrává. Cizinec šel do hry s velmi malým obnosem, ale velmi rychle ho zvětšil. Těchto prvních pár her přešli členové bandy bez rozhořčení. Jenže neznámý vyhrávat nepřestal. Ať se ostatní snažili jakkoliv, nemohli své peníze vyhrát zpátky. Občas jsem si všiml, jak se některým z nich třesou ruce s kartami. Důvod jejich nervozity a neštěstí ve hře

jsem rychle uhádl. On se na každého z nich zvlášť dlouze díval pokaždé, když byly karty rozdány a když se některý z nich chystal ke svému dalšímu tahu. Díval se na ně těma stejnýma očima, jako na mě. Očima, před kterýma nelze ukrýt žádné tajemství. Ať už se snažili sebevíc blafovat a přetvářet, on vždy poznal pravdu. Všichni mu doslova hráli do karet. Jak ubíhal čas, čím dál více osazenců stolu hru vzdávalo. Až nakonec zůstala jen trojice hromotluk, který byl příliš tvrdohlavý, než aby se vzdal, hubený vůdce bandy, který si před svými muži chtěl zachovat tvář, a neznámý cizinec, který se zřejmě rozhodl, že oškube všechny bez rozdílu. Po pár hrách skončil Burrta jako první bez čehokoliv, co by mohl vsadit, a reagoval na to způsobem sobě vlastním.

3. část

„Ne!!! To není možný!!! Ty musíš podvádět, ty parchante!!!“ řval na cizince a bouchal pěstí do stolu tak silně, že se div nerozpadl.

„A jak bych mohl podvádět?“ zeptal se cizinec naprosto klidně. „Karty mít označené nemůžu, protože jsou vaše...“

„Drž hubu!!!“ přerušil ho zas hromotluk, než stačil přednést další obhajobu. „Určitě švindluješ!!! Jak jinak bys vyhrál každou hru už vod začátku?!! To není normální!!!“

Vesničané v hospodě velmi rychle poznali, k čemu se schyluje. Proto polovina z nich hostinec rychle opustila, zbytek se ještě více přikrčil ke stěnám. Horthas se raději celý skryl za výčepním pultem.

„Hrajete vskutku mistrovsky, příteli,“ vložil se do věci vůdce bandy „ale musím vás požádat, abyste peníze, o jste vyhrál, vrátil. Jsou to dary od vesničanů nejen místních ale i z dalších osad, jako vyjádření díků za naše udržování pořádku. Jsme sice skromní, nicméně i ochránci bezmocných musí něco jíst.“ zkoušel to na cizince po dobrém.

„Skutečně? A kdo ty lidi ochrání před vámi?“ zeptal se cizinec naprosto bez skrupulí. Nyní nastalo úplné ticho. Nikdo nevěřil, že si neznámý skutečně dovolil říct to, co všichni dobře věděli, ale příliš se báli o své zdraví, než aby to řekli nahlas. A cizinec pokračoval.

„Takových jako jste vy jsem viděl už stovky. Psů, který vydělávají na strachu a bezmoci druhých.“ Jeho dříve přátelský tón se úplně změnil. Mluvil k nim tím svým hlubokým monotónním hlasem a každého z nich přitom probodával pohledem plným opovržení. Pak si uplivil na zem. „Jste jen všivý banditi, nic víc.“

To už se Burrta prudce zvedl ze židle, až za ním spadla na zem. „Co si to dovoluješ?! Myslíš, že nás vobereš vo prachy a pak nám ještě budeš nadávat?!“ rozeřval se víc než kdy předtím za celý den. Cizinec si ho však nevšímal, rovněž se postavil a mluvil dál.

„Myslíte si, jak ten váš způsob není chytřej a ještě si troufáte říkat tomu vznešeně ochrana. Je mi z vás špatně. Jste ještě horší než goblini. I když, jak se, tak na vás dívám, některý z vás je možná mají i v rodině.“

„Tak to už jsi přehnal!!! Podťte chlapy, rozsekáme ho na kousky!!!“ zavelel celé bandě, která se začala též zvedat od stolu a vytahovat zbraně. Velitel se rozhodl už ho nedržet na uzdě. Nechat cizince za jeho urážky zabít a pak si vzít peníze zpátky bylo přeci jen tím nejjednodušším řešením.

Jenže cizinec na nic nečekal. Ještě, než všichni stačili tasit, rychle odskočil dva kroky od stolu a vytáhl z pochvy svůj meč. Pochvu upustil na zem a postavil se do střehu. Pak s ním banditům předvedl několik cvičných seků jen tak do vzduchu. Jeho ruka s mečem se hýbala tak rychle, že to jejich opilé hlavy nebyly schopny vnímat. Na zastrašení většiny z nich to stačilo. Burrta však vytáhl od svého pasu velký dřevěný kyj pobitý železnými hroty, převrátil celý stůl, aby mu nestál v cestě, a s řevem plným vzteku se na cizince vrhl. Ten stál naprosto klidně ve střehu a čekal na jeho úder. Když se k němu velký bandita přiblížil na dosah, rozmáchl se kyjem a vedl prudký úder na mužovu hlavu z pravé strany. Cizinec poslal kyji svůj meč vstříc. Čepel meče zablokovala úder dřevěným kyjem tak lehce, že jeho majitel ani nezakolísal. Pak šermíř protočil

nepřítelevu zbraň a odzbrojil ho. Kyj přistál na stole u zdi hospody, kde převrhl všechno pití a málem urazil hlavu jednomu z hostů. Bandita chvíli nevěřícně koukal na svou prázdnou ruku. Asi by za okamžik cizince napadl samými vzteky i s ním, ale ten už nečekal na jeho další tah. Udělal rychlý krok dopředu a vší silou udeřil banditu hruškou meče do nosu. Bylo slyšet křupnutí kosti a pak banditův bolestivý výkřik. Instinktivně se chytil za zlomený nos, aby zastavil krev, jenž z něj řinula. Cizinec však nemilosrdně pokračoval v útoku. Když mu došlo, že pouze vlastní silou velkého banditu za zem nepošle, zapíchl meč do podlahy, a popadl nejbližší židli. Toho momentu hned využil vůdce bandy, který rychle tasil svou šavli a ohnal se s ní po cizinci. Ten jen tak tak jeho seknutí židlí zablokoval. Burrta však poznal svou šanci a sáhl si k pasu po noži. Neznámý mu ale nedal šanci tasit. Židli se zaseknutou šavlí zvedl nahoru a vůdce bandy kopl do břicha. Ten vlivem bolesti zacouval dozadu a na chvíli byl z boje vyřazen. Pak cizinec rozbil židli hromotlukovi o hlavu. Ten zavrával a pomalu ale jistě se sesunul k zemi. Vůdce znovu pozvedl šavli k útoku, ve stejnou dobu se však cizinec vrhl ke svému meči, vytáhl ho z podlahy a nastavil jeho čepel do obranné pozice. Zbraně o sebe zařinčely. Horší bylo, že zbytek bandy začal cizince obkličovat. Takže místo aby vůdce čepel odhodil, chytil ho za ruku, ve které šavli držel. Tu mu zkroutil tak silně, až zbraň pustil. Pak si ho otočil k sobě zády a přiložil mu čepel svého meče ke krku. Ostatní bandité se zastavili.

„Řekni jim, ať odhodí zbraně!“ poručil ostře. Vůdce si zkusil nenápadně sáhnout k opasku pro nůž, cizinec ho však za to sevřel pevněji a lehce ho do krku škrábl.

„Tak bude to!? Zahodte zbraně bastardi!“ poručil cizinec banditům. „Nebo se váš šéf bude brzo dusit vlastní krví!“

Bandité chvíli jen stáli a nevěděli, co dělat. Pravděpodobně jim vrtalo hlavou, jestli si dokáží ve svém podnapilém stavu poradit s někým, kdo dokázal zneškodnit dva očividně nejlepší bojovníky v bandě, nechali-li by svého vůdce zemřít.

„Na co čekáte pitomci, zahodte ty zbraně!“ poručil velitel nakonec. Všechny meče a nože tak se zařinčením přistály na podlaze.

„A teď všichni ven! A rychle!!!“ poručil neznámý, a celá banda se tedy začala přesouvat k východu z hospody. Burrta se jim podařilo tak napůl probrat. Dva muži ho museli

podpírat pod rameny, aby se dokázal vyvrávorat ven. Tam konečně přestalo pršet. Když už všichni stáli před hospodou, cizinec se i se svým rukojmím vydal rovněž ke dveřím. Na prahu velitele banditů konečně pustil, a přitom ho silně nakopl do zadku, až přistál obličejem v kaluži. Neubráníl jsem se zasmání. Brzy už bylo slyšet cválání koní, jak celá banda opustila vesnici. Neznámý muž celou dobu stál ve dveřích hostince s mečem v ruce, dokud se nevzdálili z jeho dohledu. Pak se vrátil do lokálu, sebral ze země odloženou pochvu a meč do ní vrátil. Když si ho znovu připnul k pasu, pomohl Horthasovi obrátit převrácený stůl zase na nohy.

„Z toho, co jste udělal, budou jen problémy.“ řekl mu Horthas místo poděkování.

Chtěl jsem už sám sejít dolů, když tu sem za sebou uslyšel kroky. Byly to Ella a Arien, Horthasovi dcery. Hluk boje je musel vyděsit, ale když z okna viděli, že banda odjíždí, rozhodli se nejspíš podívat dolů, kvůli čemu byl všechn ten povyk.

„Proč jsi tady? Co se dole stalo?“ zeptala se mě hned mladší Arien.

„A co se stalo tobě?!“ řekla zase Ella poté, co vyděšeně vydechla. Očividně si všimla mých zad.

„To nic není.“ odpověděl sem, stále vzrušený z představení, které se mi naskytlo.

„No, takhle velký nic jsem dlouho neviděla.“ řekla káravě a obrátila se na sestru. „Jdi dolu pomoci otci, já se postarám o něj.“

Arien přikývla a cupitala po schodech dolů. Ella pohodila hlavou směrem k jednomu z pokojů a hned si to k němu namířila. Já ji bez výmluv následoval. Byla sice mladší než já, ale stále byla dcerou pána stavení a já jen podruh. Navíc, Ella měla vždycky kolem sebe zvláštní auru autority. Každý znal její vážný pohled a sebejistý postoj, zbraně, které používala vždy, když chtěla prosadit svou. A její téměř majestátní hřiva rudých vlasů tomu ještě více napomáhala. Vše prý podělila po své matce, kterou jsem já nestihl poznat.

Došli jsme do jednoho z pokojů pro hosty, kde jsem ulehl na jednu z postelí na břicho. Elle pak přinesla mísu vody, hadřík a obvazy. Zatímco mi chladila podlitiny vlhkým hadříkem, vyprávěl sem, co všechno se dole odehrálo. Celou dobu soustředěně poslouchala a nic neříkala. Až na konci pronesla, „Ten cizinec vypadá nebezpečně. Tu bandu sice zahnal, ale možná je ještě horší než oni. Budou z toho problémy.“ Horthasova dcera očividně přemýšlela podobně jako její otec.

Chápal jsem to. Ve vesnicích na okraji divočiny nikdo nevěřil cizincům. Ať už chodili ozbrojení nebo bezbranní, ať už byli ze srdce království, či jen z vedlejší vesnice, lidé, trpaslíci, elfové, všichni byli podezřelí. A z neznámého muže, který vyhnal bandity z hostince, podezřelost sálala jako horký vzduch z výhně. Také jsem se ho bál. Zvlášť poté, co jsem hleděl do jeho očí. Ale zároveň jsem právě z jeho pohledu také získal pocit, že ten člověk není zlý. Místo podezřelý se mi k němu spíše více začínal hodit přídomek tajemný. A něco mě nutilo k tomu se o něm dozvědět více, promluvit s ním. Zjistit, co se skrývá za tím upřeným pohlucujícím pohledem.

Takto jsem si sám pro sebe uvažoval, když v tom se Ella podívala ven z okna a pohrdavě se zašklebila. „No, vždyť jsem to říkala. Jde sem fojt.“

Ano. Budou problémy.

4. část

Jakmile jsem se dozvěděl, kdo se to chystá hospodu navštívit, musel jsem i přes protesty Elly sejít dolů. I Ariene přemohla zvědavost a následovala mě. V hostinci na první pohled vypadalo už vše normálně. Vzduch byl však stále cítit napětím. Všichni vesničané uvnitř nervózně hleděli na cizince, který seděl sám u nejmenšího stolu v rohu, a Horthas mu zrovna nesl jídlo.

Fojt přišel se svými dvěma pohůnkami, bratry Lacejem a Dawanem. O těch dvou se říkalo, že kdyby museli do chalupy nosit vzduch, celá jejich rodina by se udusila. Takoví byli lenoši. Ale když fojt hledal někoho, kdo by mu dělal doprovod, neváhali ani okamžik. Oba byli poměrně hubení ale vysocí. Ať už fojt chodil nebo stál, vždy se drželi jen na půl kroku za ním a výrazy v jejich protáhlých tvářích s řídkými vousy ukazovaly, jakou mají iluzi o vlastní důležitosti.

Jakmile vešel fojt do hospody, padl jeho zrak na cizince u stolu. Ten zatím nezaujatě jedl chléb a fazole. Fojt vyrazil rázným krokem přímo k němu. Bratři pohůnci za ním svésili koutky úst a mračili se. Určitě si mysleli, jak vypadají sveřepě a nebezpečně. Starší Lacej si dokonce složil paže na hrudi, zatímco jeho bratr si pohrával s kůží omotaným obuškem u svého pasu. Byli stejně směšní jako vždy. Vesničané v hostinci při příchodu trojice buď obraceli oči v sloup nebo se začali tvářit naprosto znechuceně. Neznámý muž jen klidně seděl a na rozzuřeného fojta nepohlédl. Ani když už stál u něj a okřikl ho.

„Jmenuji se Orssil a jsem místní fojt! To je správce vesnice, pokud to nevíte. Byl jsem dosazen na toto místo samotným králem, abych tu zastupoval zákon a udržoval pořádek! Takže jsem velmi rozrušen z toho, že do mé vesnice přišel nějaký ozbrojený pobuda a obrátil hostinec vzhůru nohama!!! To jste, předpokládám, vy?!“

Fojtův hluboký, chraplavý hlas muselo být slyšet až venku. I ve svém hněvu byl však vždy až nepřírozně formální. Byl to středně vysoký muž kolem čtyřiceti let. Temeno hlavy měl holé, ze stran mu však až na ramena spadaly černé vlasy. Na jeho tváři byl nejpatrnější hustý knír a ostrým pohledem všepropichující zelené oči pod huňatým obočím. Oblečen byl ve svém oblíbeném světle hnědém kabátě, obšitém kožešinou, bílé košili, tmavě rudých kalhotách a vysokých černých botách. Jak se během svého hřmění zhluboka nadechoval, vynikala brož na zlatém řetězu s červeným kamenem uprostřed na jeho sudovité hrudi ještě jasněji.

„To nepopírám.“ odpověděl cizinec lhostejně na fojtovu otázku, věnující pozornost hlavně svému jídlu.

„To je vše, co k tomu řeknete!? Chci podrobnosti! Co se tu vlastně všechno stalo?!“

Ted' už fojt přímo řval. Na cizince to však nijak nezapůsobilo. Povzdechl si a začal Orsilovi líčit celou událost ze svého pohledu, jako u výslechu. Jeho vyprávění bylo stručné, pronesené naprosto klidným tónem. Muž nezabíhal do zbytečných detailů, očividně nechtěl pro fojta příliš plýtvat dechem. Zároveň ale také nic důležitého nezamlčel. Říkal jen pravdu. Když skončil, tak se poprvé na fojta podíval a zeptal se, jestli má ještě další otázky. Ten byl takovým přístupem očividně zaskočen. Proto položil otázku, ale někomu jinému.

„A tys tomu jen tak přihlížel, Horthasi!? Neumíš ve vlastní hospodě zjednat pořádek?“ obořil se na našeho hostinského.

„Na Horthasovu hlavu to neházej!“ vykřikl najednou dřevorubec Mardon, vysoký, mohutný muž s ježatým zrzavým vousem. V jádru dobrák, ale když se jednou za čas rozzuřil, šel z něj strach.

„Pokaždý, když se něco stane, snažíš se to nějakým způsobem spojit s Horthasem!“ pokračoval. „Ale ten tu jen obsluhoval lidi, jak se na hospodskýho sluší a patří. Tak se na něj neobořuj za to, že dělal svou práci!“

Tady fojt opravdu narazil. Horthas byl beze sporu nejoblíbenějším obyvatelem vesnice. A to nejen kvůli svému hostinci, ale protože byl vždy připraven ostatním s čímkoliv pomoci. Vesničané za ním často chodili pro rady všeho druhu a v dobách nouze dokonce i poskytoval jídlo ze svých zásob nebo půjčoval peníze. Byl pro vesnici tak významný, že kvůli němu lidé často úplně přehlíželi fojta. Ten proto viděl Horthase jako svého úhlavního nepřítele. Vesničané se svého hostinského vždy zastali. A nyní snad ještě horlivěji než obvykle, protože události celého odpoledne na ně byly už příliš. Příležitosti vybit si zlost nešlo odolat. Jako jeden muž obrátili své tváře plné hněvu směrem k fojtovy, mířili na něj buď ukazováčky nebo přímo hrozili pěstmi, a překřikovali se.

Lacej a Dawan se pokoušeli lidi utišit. Ještě větším rámusem. Křičeli na ně, ať mlčí a nechají mluvit fojta. Přitom mlátili svými obuškami do blízkého stolu. To zas rozhněvalo Horthase, který se rozhodl zakročit. Odešel od výčepu směrem k pohůnkům.

„Dovolíte, mládenci?“ zeptal se zdvořile a s úsměvem. Bratři zmkli a nechápavě na něj hleděli. I většina hostů se ztišila, aby jim neušlo, co se bude dít. Horthasův výraz se okamžitě změnil. Zamračil se a vytrhl oběma bratrům z rukou jejich obušky. Než se vzpamatovali z šoku, každému z nich uštědřil políček se slovy „Ten stůl není váš!“ Obušky si nechal s tvrzením, že jim je vrátí, až budou na odchodu. Vesničané se hlasitě rozesmáli, bratři pohůnci zrudli v obličejích studem, fojt zase vztekem. Zvláště, když mu Horthas řekl „Vidíte, pane Orssile? Dokážu si ve vlastní hospodě zjednat pořádek.“ Vesničané mu zatleskali.

Jen cizinec u stolu si ničeho nevšímal a dál tiše jedl. Fojtovy bylo jasné, že bitvu z místními prohrál. Proto se obrátil zpět k němu, kde se cítil více ve výhodě. Tak zahltit neznámého dalšími otázkami.

„Co vás k takovému jednání vůbec vedlo? To je vaše záliba, urážet ozbrojené muže, abyste měl záminku k boji? A ještě k tomu na území pod královskou správou! Kdo si myslíte, že jste!? Jak se vlastně jmenujete?“

„Na to je zbytečné odpovídat. Mé jméno není důležité, ani odkud pocházím. Jsem pocestný. Chodím tam, kam mě vlastní nohy zavedou. A občas se někde zastavím a uklidím smetí. Tak jako tady.“ Tak muž fojtovy odpověděl, než si dal další sousto. I když o sobě skoro nic neprozradil, přesto to bylo dost vody na Orsilův mlýn. Jeho výslech pokračoval.

„Takže, když vás začne nudit toulání se po lesních stezkách, najdete nejbližší vesnici a tam vyvoláte rvačky a nepokoje? Divím se, že vás ještě nepověsili! Ale teď jste si pořádně naběhl, vandráku! Ti muži...“

„Jsou banda, která objíždí vesnice podél severní hranice království.“ přerušil Orssila cizinec a pokračoval v ukázkě svých znalostí o banditech. „Všude vybírají od lidí peníze za ochranu. Občas přepadnou nějaký obchodní vůz na stezce do Mosstidu. Byl jsem v těch vesnicích a na ty psy mám už nějakou dobu spadeno.“

„A že jim to nandal!“ ozval se najednou další hlas z řad hostů. „Ty všiváci dostali, co proto! Jakmile vytáhnul meč, bylo jasné, že nemají šanci. A utekli odsud jako zpráskaný psy!“ Tak cizince chválil Everen, syn farmáře Evose. Mladý muž se světlými vlasy, jen o rok starší než já, se zřejmě rychle stal obdivovatelem neznámého šermíře. Stejně tak i jeho přátelé od hospodského stolu, přibližně stejně staří. Všichni najednou nabyli smělosti a hlasitě provolávali cizinci slávu.

5. část

„A ještě to bylo pro ně málo! Že jste je vůbec nechával odejít. Měl jste je rovnou rozsekat a byl by už od nich pokoj!“

„Jo, přesně tak, už nás tu obírají i o to málo, co máme, moc dlouho!“

„Měl by tu s námi zůstat! Horthasi, ubytuj ho u sebe! Ten chlap nás může doopravdy chránit před špatnejma lidma!“

Takhle chválili cizince horkokrevní mladíci. Ten se stále tvářil, jako by se ho nic okolo netýkalo. Pak se ale ozval sám farmář Evos. „Drž pec, kluku pitomá!“ okřikl svého syna. Jeho ústa sice nebylo téměř vidět pod hustým bílým plnovousem, ten se však divoce pohyboval a jeho tlusté obočí bylo silně svraštělé. „Chtěl by ses zbavit jedny bandy mordýřů, ale jinýho bys sem nastěhoval?! Tak to zejtra budeš na poli makat sám a už od svítání, aby tě takový blbý nápady přešly!“

Když se mladíci snažili protestovat, zvedli se i další starší muži a kárali je za jejich řeči. Cizinci se, podle nich, nedalo věřit a jeho potyčka s bandity se jim vůbec nelíbila. Postupně se ozývaly další a další hlasy, které se neznámého muže buď zastávaly nebo ho hanily.

Fojt se poprvé za celou dobu usmál. Toho, že někteří měli ze šermíře strach, mohl využít ve svůj prospěch. V takovém hluku ale nemohl pracovat, proto se snažil zjednat pořádek. Marně, nikdo si ho nevšímal. I jeho pohůnci se cítil nejistě v takovém víru emocí. Stejně jim bylo jasné, že dnes už je nikdo nebude brát vážně, když dostali od Horthase za uši. A on byl tím, kdo nakonec hádku uklidnil.

„Nikoho u sebe ubytovávat nebudu!“ vložil se hostinský do hovoru a silně přitom uhodil korbelem do výčepního pultu. Všichni obrátili pohledy k němu. „Víte dobře, že každý z vás u mě může přespat kdykoliv. Kdyby se něco stalo s vašimi domovy, tak klidně i na delší dobu a s celou rodinou. Ale někdo cizí?“

V tu chvíli se na neznámého podíval a jeho dříve odhodlaný výraz trochu znejistěl. Nebyl si jistý, čeho je schopen, proto ho nechtěl přímo urazit.

„Když někdo takový za nocleh zaplatí, tak samozřejmě. Ale natrvalo? A když mi ještě způsobí škodu? To ať se na mě nikdo nezlobí, ale který hospodský by něco takového udělal?“

Muž neříkal nic. Horthasovi stékal po tváři pot. Kdyby cizincova tvář více dávala najevo pocity nebo se častěji ozýval jeho hlas, bylo by jednodušší odhadnout, jak se zachová. Žádná reakce byla snad ale ještě děsivější, než kdyby se rozzuřil. Po chvíli však přeci jen na Horthase pohlédl a promluvil.

„Máte naprostou pravdu, pane hostinský. Kvůli něčemu tak nesmyslnému se nemá cenu hádat. Všichni jsme ale z mladické nerozváženosti napovídali spoustu hloupostí, že?“

Poté letmo přešel pohledem Everena a další mladíky u jeho stolu. Ti ve studu obrátili oči jeden k druhému a svému pití a poslušně mlčeli. Fojt si odkašlal.

„Každopádně, řekl jste, že po té bandě už dlouho jdete. Vy jste lovec odměn?“ vyptával se dále cizince.

„Příležitostný. Ale ne v tomto případě. Pokud vím, tak žádná odměna na ně vypsaná není.“ odpověděl a odložil lžici na prázdný talíř od fazolí. Zrovna žvýkal poslední kousek chleba, když fojt pyšně nadmul hrud' a znovu se dal sebejistě do kázání o vlastní důležitosti. „I kdyby byla, nemáte právo se jen tak potulovat po království s mečem a honit se za zbojníky. O to se v království starají lidé, co zastupují zákon. Lidé, jako jsem já!“ Slovo „já“ přitom velmi zdůraznil a plácl se přitom dlaní do hrudi tak silně, že si div nevyrazil dech.

Když cizinec nereagoval, pokračoval v proslovu.

„Myslím, že do vás začínám vidět, pane. V srdci království jste jistě dost známý zločinec. Porubal jste tou svojí zatracenou ocelí pár významných lidí a teď jste na útěku. Nebo možná budete bývalý voják, vyhozený z armády za neposlušnost. Ale protože boj a zabíjení máte v krvi, musel jste si najít nějakou náhradu za války. Tak jste utekl sem, k severním hranicím, kam civilizace ještě tak úplně nedorazila. Říkal jste si, že tady si budete moci hrát s mečem, podřezávat krky, a přitom se prohlašovat za nějakého hrdinu a ochránce prostých lidí. Ať tak či onak, prostě vás to baví. Tak co říkáte? Myslím, že jsem se docela trefil, že?“

Muž polkl a opět jen velmi stručně odpověděl „Nepřináší mi to potěšení. Ale myslím si, že je potřeba takové věci dělat.“

Nyní se výraz jeho tváře přeci jen trochu změnil. Zamračil se a na chvíli zavřel oči. Byla to jistě reakce a Orsilovy odhady. Buď muže taková nařčení opravdu urazila, nebo náš fojt jeho tajemný původ skutečně uhádl. Ten si cizincovi tváře nevšímal a dál na něj hřměl.

„Očividně to neděláte pořádně! Co jste si myslel?! Že jim trochu nakopete zadky, a to z nich udělá poctivce?! Oni se vrátí a už se nebudou držet zpátky! Vesnice může shořet!!!“ Něktěm mladým mužům jejich úsměvy na tvářích v tu chvíli poněkud poklesly a zamyšleně se zahleděli do země. Na takovou možnost očividně nepomysleli.

„Opravdu?“ zeptal se cizinec. Na to vstal od stolu a podíval se fojtovy přímo do očí. „To by jistě bylo velice špatné. Ale vy jste místní fojt. Královský úředník, správce této vesnice, jak jste sám řekl. Kdyby něco takového hrozilo, máte možnosti, jak zakročit a zabránit tomu. A oni to určitě vědí. Není tomu tak? Vlastně, jeden by se podivil nad tím, že jste proti nim nezakročil už dávno.“

Fojt se pod jeho pohledem krčil a jeho čelo se orosilo potem. Okamžitě mi bylo jasné proč. Sám jsem ten pohled pocítil. S tím rozdílem, že mě neznámý pohlédl do očí jen letmo. Prostě jsem se náhodou ocitl ve směru, kterým se díval. Na fojta se muž mírně mračil a ani nemrkl. Působil na něj silou svého pohledu přímo. I na dálku mi z toho po zádech přeběhl mráz.

„A-ano, to máte pravdu. Mohu jim vyhrožovat vojskem, to by mohlo fungovat...“

„Tak vidíte, jsem si jistý, že vesnici nic nehrozí.“ Mluvil pomalu, ale jeho hlas byl hluboký a vzbuzoval respekt. Udělal v hovoru malou pauzu a sehnul se pro své věci.

„A proč jsem je já provokoval?“ položil si sám otázku, zatímco si přehodil přes jedno rameno svůj malý vak. „Potřeboval jsem si je prověřit. Nezlíkvidoval jsem je, protože tady jsem byl v nevýhodě.“ Pak si přes hrud' připásl řemen, na kterém vysel jeho luk a toulec s šípy. „To se ale změní. Teď, když mě pane Orssile omluvíte, bych rád odešel. Je čas na lov.“ Zamířil ke dveřím. Fojt mu spěšně ustoupil z cesty, stejně jako oba bratři. Cestou ven se zastavil u pultu a zaplatil Horthasovi za pivo a jídlo.

„Vám se přeci jen musím omluvit za nepořádek, pane hostinský. Přijměte za to pár zlatáků navíc.“

Horthas jen přikývl a peníze přijal. Když už byl cizinec ve dveřích, ještě naposledy se otočil a promluvil ke všem lidem v hospodě.

„Být vámi, přeci jen bych se připravil na nejhorší. Může se skutečně stát, že neuspějí a moje smrt je neuspokojí. Ale je vás tu víc než jich, takže vám radím bránit se, jak nejlépe umíte.“

Jak mluvil, připadalo mi, jako by se celá místnost pomalu naplnila nějakou zvláštní silou. Lidé sedící u stolů se najednou více napřímili a otevřeli oči dokořán. I ti, kteří do té doby dělali, že se jich dění okolo netýká, najednou obrátili hlavy směrem k odcházejícímu cizinci a hleděli na něj jako na proroka, který předpovídá záplavy a dobrou úrodu zároveň.

Jakmile jeho krátký proslov skončil, odešel z hospody a jistě i z vesnice. Pak v hostinci nastalo úplné ticho, poprvé za celý den.

6. část

Jako první prolomil klid Everen.

„Má pravdu! Připravíme se na ty parchanty! I kdyby je pan pocestný nedostal, my můžeme, když se spojíme!“ Přestože byl umraveněn svým otcem, Horthasem i samotným cizincem, nyní byl ještě nadšenější než dříve. Úsměv měl široký a jeho oči přímo zářily. Postavil se na židli a jeho hlas hned vyburcoval i ostatní mládence u stolu.

„Jasně, můžeme třeba i poslat pro posily do jiných vesnic!“

„Dobrej nápad! Ve Štěrkově bydlí dobrej kovář, ten by nás mohl pořádně vyzbrojit!“

„A Starý Smrček je zase plný dřevorubců. Sestra se tam za jednoho vdala. Můžu večer přivést tučnej chlapů se sekyrami! A pak chci vidět, kdo si na nás troufne!“

Jinoši takto vykřikovali své plány do celé hospody. Starším mužům tentokrát trvalo déle, než je přerušili. Tak moc na ně působila síla momentu, kdy cizinec odešel. Ale za pár okamžiků hádka propukla naplno.

„Jo. A do toho nám ještě přijede na pomoc král elfů a jeho jezdcí na jednorozčích.“ ozval se chraplavým hlasem Dennas, nejstarší muž ve vesnici.

„To máme sedět a čekat, až nás pobijou?!“ okřikl ho Myrt, jeden z mladíků a Everenův nejlepší přítel s krátkými vlasy barvy hlíny. „Tobě je to asi jedno, starochu, ale mě se chce ještě žít!“

Dennas mu neodpověděl, jen s odevzdaným výrazem, prozrazujícím, že už ho poučování mladíkům kteří o to nestojí, unavuje, zakroutil svou plešatou hlavou. Evos však byl opět více než ochoten se postavit bláznivým nápadům svého syna na jeho přátel. „Nebud' drzej ke starším, kluku!“ A má pravdu! Co čekáte, že se stane? Že se postavíte před vesnici se sekerama a vidlema a oni si z vás nadělaj do kalhot? Možná, ale smíchy!“

Na to Myrt najednou nedokázal odpovědět, tak si jen škrábal řídký vous na bradě. Bylo obvyklé, že se dlouho rozmýšlel před odpovědí na jakoukoliv otázku. Everen ho předběhl. „Až znovu potkají pocestného, nebudou se smát! Možná je dostane ještě dřív, než se sem vrátí.“ To dodalo jeho kamarádům odvalu, a tak jako jeden v odpověď hlasitě zvolali dlouhé „Jooooo!“

„Přestaňte už s tím, vy mlíčňáci! Ten váš pocestnej bude stejně sám pořádněj lotr!“ Zmínka o cizinci Evose očividně dopálila. Tiše mu odpověděl i pasáček ovcí Oddo, který se už od příjezdu banditů celou dobu krčil v rohu hospody a dělal, že vůbec neexistuje. Teď se směle zvedl a postoupil blíž ke středu lokálu, aby ho bylo slyšet.

„Jo! I Orssil poznal, že na něm je něco divnýho. Co když měl o něm pravdu?“ prohlásil a rozhlédl se po ostatních vesničanech, zdali někdo aspoň nepřikývne na souhlas.

„Snad se nezastáváš Orssila?!“ zakřičel na něj Maron. Sebemenší zmínka o fojtovi ho dokázala rozčítit. Menší muž se pomalu stáhl zpět na své místo v rohu, zatímco dřevorubec pokračoval. „Prd poznal! Ten se zase jen přišel předvádět!“

Evos se také nechal strhnout svou nevraživostí k Orsilovi, tak se přidal. „Máš pravdu, Marone! Ví, že my už na něj kašleme, tak se tu napařoval před někým, kdo ho ještě nezná. Když už nic jiného, tak ho ten chlap pěkně usadil!“

Vesničané buď přitakali nebo se nad tou vzpomínkou přímo zasmáli. Maron pokračoval.

„A on o sobě tvrdí, že dohlíží na pořádek? Že takový jako on se starají o ochranu lidí? Jak nás chce chránit!? S Lacejem a Dawanem?“

„Jo! Ty dva blbouni se mu jen drzej za zadkem a napařují se! Pamatuju si je, když byli oba ještě malý spratci. Tenkrát jsem jim nasekal, když mi chodili do zahrady na hrušky a udělal bych to znovu!“ přitakal Dennas.

„Teď teprve zmínil, že sem může zavolat vojsko? Jo, to mu tak žeru! Proč to neudělal dávno? Buď je tak línej, nebo ví, že by se mu vysmáli.“ navázal Evos. To už Maron přišel k němu a souhlasně ho plácl po zádech.

„To ses strefil! Ať už sem přitáhl odkudkoliv, určitě ho tam neberou vážně! A my bychom měli?“ To už zakřičel směrem ke všem v hospodě a dočkal se ohlasu.

Tak pokračovala debata mezi vesničany ještě několik hodin. Já odešel odpočívát nahoru do pokoje již ze začátku. Později mi Arien sdělila, že v hostinci bylo rušno, jak už dlouho ne. Stále totiž přicházeli a odcházeli další a další obyvatelé osady. Nově příchozí si nejprve poslechli vyprávění svědků o tom, co se odpoledne přihodilo, a pak se zapojili do dlouhé debaty o banditech, fojtovy a neznámém cizinci. Postupně se v hospodě vystřídala snad celá vesnice. A rozdělení na dva tábory přetrvalo. Podle Arien se však zdálo, že převažovali ti, kteří viděli v příchodu cizince, a jeho činech předzvěst zlých událostí. Představa, že by se museli vyzbrojit a bránit vesnici proti banditům, je děsila. Vesničané nenáviděli ty vykořisťovatele, ale byli to mírumilovní lidé, cenící si svých životů. Jako vždy se všichni shodli jen na své nevraživosti vůči fojtovy.

„Nakonec je táta uklidnil a všechno se zdálo zase normální.“ řekla Arien, když k večeru se sestrou praly prádlo na valchách.

„Nic nebylo normální!“ odsekla Ella podrážděně. „Normální je, že když jdu večer ke studni pro vodu, vidím děti, jak si venku hrají až do soumraku. Dneska nic. Rodiče je zavolali domů brzy. Chlapy tou dobou spravují něco na svých domech a jejich ženy perou prádlo. Dneska jsem nikoho neviděla ani neslyšela. Ani stařeny, co posedávají pod stromy a klábosí spolu někdy až do noci. I slepice zavřeli do kurníků dřívě. Lidi se pořád bojí.“

„Takže, ne takový rozdíl, jako když tu ta banda byla. Z těch mají taky strach.“ poznamenal jsem já. Ella se na mě podívala dost nevraživě. Bylo poznat, že pro mě měla připravena jedovatou odpověď, pak se však zarazila. Asi si uvědomila, že jsem měl trochu pravdu, přesto se mnou nemohla souhlasit.

„Tohle je jiné.“ řekla po chvíli. „Doted' si ty lotři vždycky jen vzali, co se jim líbilo, a ožrali se u nás zadarmo. Ze začátku zbili pár chlapů, pro výstrahu. To je všechno moc špatný. Ale zvykli jsme si. Dokud jsme jim šli na ruku, nic nám nehrozilo. A teď je to všechno v háji!“

Mlčel jsem. Na to se nedalo nic namítnout. Arien své sestře přitakala nahlas.

„Ella má pravdu. Lepší přijít o peníze a jídlo, než aby někomu ublížili. Byla bych ráda, kdyby si Pocestný hleděl svého.“

„Kdo?“ zeptal jsem se nechápavě.

„Pocestný. Ten vandrák. Tak mu začali lidé říkat. Sám se tak nazval, vzpomínáš?“

Pocestný. Uznal jsem, že to bude příhodné oslovení. Dál už jsme s děvčaty nemluvili. Když skončily s praním a věšením prádla, šly se věnovat jiný pracím. Já dál ležel na břiše, hojil si rány a přemýšlel jsem.

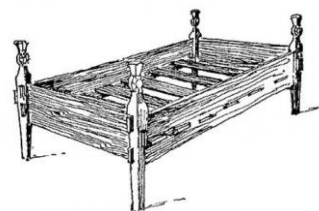
I já měl strach. Stejně jako ostatní mladíky v hostinci, i mě potěšilo, jak Pocestný s bandity zametl. Zvláště proto, že mohli za mou bolest. Ale ani já nepomyslel na to, že může přijít odvěta. Přitom to dávalo smysl. Takový, jako oni, se jedním mužem nenechají zastrašit. Bylo jisté, že se vrátí. Vesnici nevypálí, kvůli výplatnému, ale pár domů může shořet. Třeba hospoda. A pár lidí možná zemře. Pokud se jim někdo z vesničanů opravdu postaví, pravděpodobně je banditě pobijí. I Horthas by mohl..., co by se pak stalo se mnou? A co by udělali s Ellou a Arien???

Ne!!! Takové myšlenky jsem se snažil zapudit, i když to bylo těžké. Upnul jsem se celou myslí na Pocestného. Přestože to on vše zavinil, byl naší jedinou nadějí. Když prohlásil, že odchází na lov, zněl tak sebejistě. Jistě se do něčeho takového nepouští poprvé, sám to říkal. Určitě ví, co dělá. Banditů je víc, ano, ale kdo ví, možná nepracuje sám. Může mít někde společníky, jenom šel na výzvědy. A pokud jsou všichni takový, jako on, pak máme po problémech. Ano, to by bylo skvělé! Bylo příjemné ukonejšit svou mysl takovými představami.

S Horthasem jsem ten den již nemluvil. Zavřel hospodu brzy po západu slunce. Zrovna jsem vstal a šel si pro něco k jídlu, když zrovna vystoupal po schodech nahoru do patra. Setkali jsme se uprostřed chodby, tak jsem ho zkusil oslovit. V jeho tváři se však odrážela velká únava a starosti. Ani si mě nevšiml a šel rovnou spát do svého pokoje.

7. část

Klidného spánku mi tu noc nebylo dopřáno. Na posteli jsem se neustále převaloval a se zavřenýma očima se nutil usnout. A když se to povedlo, tak jsem se brzy opět probudil. Měsíc byl na jasné obloze vždy o kus dál než po předchozím procitnutí, noc se však ještě ani zdaleka nechýlila ke konci. Když jsem se probudil už potřetí, byl jsem z toho tak rozzlobený, že už jsem nemohl vydržet. Nemohl jsem dále jen ležet v posteli, proto jsem vstal a šel k oknu. Otevřel jsem okno, vyklonil se ven a prohlížel si hvězdné nebe. Rád jsem na něm vždy po setmění těkal očima po obloze, dokud jsem nenašel všechna souhvězdí, která jsem poznal. Moc jich, ku pravdě, nebylo. Má záliba, která mě dříve tak uklidňovala a vyvolávala chuť ulehnout do postele, nyní tedy spíš vyvolala nudu a zamýšlení nad tím, proč vůbec na hvězdy pořád koukám. Obrátil jsem zrak proto k zemi, kde se přede mnou rozprostírala naše vesnice.

Na druhé straně hospody bylo ještě několik domků a farem, ale pořád jsem měl výhled na většinu stavení. Ve vesnici bylo celkem 11 domů různých velikostí, podle toho, jak velké rodiny v nich žily. Většinou byly dřevěné se slaměnými střechami. Už jako malý jsem slýchal vyprávění o městech v centru říše, kde jsou domy z kamene a střechami z hliněných došek. Tak jako už stokrát předtím jsem si je zkusil představit a zatoužil přitom o návštěvě nějakého města. Někdy vyprávění hovořilo i o domech z drahého kamení a střechách ze stříbra a zlata, ale bylo mi velmi brzy vysvětleno, že to jsou jen pohádky. Kdysi dávno vesničané rozebrali starou opuštěnou kamennou věž blízko lesa. Z těch kamenů byla postavena studna, několik nízkých zdí okolo polí a zahrádek, a hlavně přízemí velkého domu, který se později stal Horthasovou hospodou. To byla jediná větší kamenná stavba ve vesnici. I fojtův dům, který zabral po rodině, jenž vesnici opustila, postrádal kamenné stěny, kterými by se jeho majitel mohl pyšnit, tak si nechal dovézt aspoň došky na novou střechu.

Cesty mezi domky byly stále tvořeny blátem, vzpomínkou na odpolední déšť. Zaslechl jsem slabé čvachtání. Nebylo obvyklé, aby byl někdo z vesnice takhle pozdě v noci venku. Řekl jsem si, že dotyčný možná jde ke studni pro vodu, i když to vysvětlení také bylo nesmyslné. Otočil jsem hlavou směrem ke starému dubu, pod kterým se vždy po lijavci vytvořila kaluž tak velká, že by se v ní dalo vykoupat malé dítě. Čekal jsem, že uvidím, jak se její hladina leskne ve svitu luny. Místo toho jsem překvapeně sledoval, jak nějaký člověk uklouzl v blátě a spadl do kaluže obličejem napřed.

„Pitomče!“ ozval se křik. „Koukej, kam tě ty prasečí nohy nesou! Jestli tě někdo slyšel...“

Venku muselo být po dubem více lidí. Zaostril jsem zrak a snažil se je spatřit. Jejich siluety splývaly se stíny stromu, takže jsem je nemohl rozeznat. Ten hlas plný hněvu však zněl povědomě.

„Jo, brácho. Kdyby ses teď viděl, vypadáš, jako tenkrát, když jsi spad do díry po kadibudce.“ Druhý, opět povědomý hlas, se začal smát.

„Co kecáš, to není pravda, nikam jsem nespád!“ křičel třetí hlas na svou obranu. Ještě, než jsem ho stačil zařadit, rozkřičel se opět první hlas.

„Ticho!“ Pak si nejspíše vzpomněl, že nechce být slyšen, tak ostatním dále spílal tišeji, ale stále panovačně a rozhněvaně.

„Držte huby, oba dva! Chcete probudit celou vesnici?! Davane, zvedni se z toho svinstva a jdeme!“

„Promiňte, pane fojt.“

Fojt Orssil a jeho pohůnci!

Teď už o tom nebyl pochyb, až jsem se divil, že jsem je nepoznal dříve. Co ale dělají v noci venku a kam jdou? Ať to bylo kamkoliv, fojtovi očividně velmi záleželo na tom, aby je nikdo neviděl. I když se směrem k hospodě nepodívali, okamžitě jsem se přitiskl ke stěně nalevo od okna a po chvíli sbírání odvahy opatrně vyhlédl znovu ven. Tři postavy šli dál svou cestou. Vypadalo to jakoby ta první ve vedení, nejspíš fojt Orssil, neustále otáčela hlavou ze strany na stranu, hledající možného pronásledovatele. Že byli zpozorováni mnou určitě nevěděli. Stále přitisklý ke stěně jsem přemýšlel nad tím, co jsem právě viděl. Nenapadlo mě, kam by trojice mohla jít potají uprostřed noci. Ale ať to bylo kamkoliv, mě se to určitě netýkalo. Nejlepší by bylo lehnout si zpět do postele a usnout. Avšak, jak bych mohl na něco, tak zvláštního, až podezřelého, zapomenout a nic nedělat? Zvláště poté, co se událo během dne? Ale co mám dělat? Nejlepší by bylo vzbudit Horthase a vše mu říct. Už jsem se málem vydal ke dveřím a odtamtud do jeho ložnice, když jsem ten nápad zavrhl. Horthas vždy spal tvrdě a dnes to bude platit dvojnásobně, podle toho, jak večer vypadal. A i kdybych ho vzbudil, bude mi věřit, nebo mě jen pošle spát? A kdyby se šel ven za fojtem podívat, co se tím vyřeší? I kdyby se rozhodl kvůli tomu vzbudit celou vesnici, fojt se může na něco vymluvit. A třeba by je už ani nedohnal. Probouzet děvčata mě ani nenapadlo, to by bylo hloupé. Zdálo se, že všechno je na mě. Tak jsem tehdy udělal nebláznivější věc ve svém životě.

8. část

Obul jsem si boty tak rychle, jako ještě nikdy v životě. Z pokoje v patře jsem vyběhl na chodbu a za okamžik jsem stál venku před vchodem do hospody, ani jsem si nepamatoval, jak jsem se tam dostal. Mé nohy se prostě hýbaly bezmyšlenkovitě sami. Šok z vlastní rychlosti však trval jen pár okamžiků. Rozběhl jsem se směrem k dubu, aby mi fojt a bratři nezmizeli. Byl jsem tak vzrušený, že jsem si až pozdě uvědomil svůj omyl. Pod nohama mi čvachtalo bláto stejně, jako těm, které jsem sledoval.

„Počkejte. Stát!“ slyšel jsem, jak poručil fojt. Jeho hlas se ozýval zpoza Evosovi chalupy. „Co to bylo?“

Zůstal jsem stát jako socha. I mé srdce se málem zastavilo. Pak jsem znovu zaslechl čvachtání bláta. Tentokrát se však kroky přibližovaly. Fojt musel jednomu z bratrů posunkem naznačit, aby se šel podívat, kdo je to pronásleduje. Nohy mi ztuhly strachem. Nemohl jsem přemýšlet, hlavou se mi honily pouze myšlenky na to, co se mnou asi udělají, když mě chytí. Obyčejné čvachtání se stalo strašně zlověstným zvukem, s každým krokem čím dál více.

Co teď? Mám stát a na něco se vymluvit? Nebo utéct zpět do hospody? Ne, když tu zůstanu, jsem jim vydán na milost, a když budu utíkat, můžou mě chytit. Pak padl můj pohled přímo na starý dub. Na ten strom jsem lezl od malička, i ve tmě. Nezbyvalo mi než doufat, že v jeho větvích i nyní najdu úkryt před větším a silnějším hochem.

Kroky se stále přibližovaly. Ke kmeni stromu jsem spíše přiskákal, než přiběhl. Chytil jsem se nejnižší větve a vytáhl se na ní. Fojtův pohůnek už byl skoro u stromu, když jsem šplhal výše, abych se ukryl mezi více zarostlými větvemi. Snažil jsem se přitom co nejvíce netřást jimi, aby mě neprozradilo šustění listů. Čvachtání se ozývalo už přímo pod stromem a pak ustalo, když se pohůnek zastavil. Podíval jsem se zvědavě dolů. Byl to Lacej. V ruce držel obušek a rozhlížel se všude okolo. Kdyby nyní mezi dubem a hospodou někdo byl, jasně by ho viděl. Takhle jen trhavě hlavou sem a tam jako slepice. Uklidňoval jsem se tím, že v noci by mě v listy zarostlé koruně dubu neměl vidět. Nakonec se však nahoru ani nepodíval a po chvíli se vracel zpět, odkud přišel.

„Nikdo tu není, pane fojt.“ zavolal ještě, než došel zpět za chalupu.

„Tak co to bylo za hluk?“ ptal se Orssil dopáleně.

„Nevim. Asi pes.“ odpověděl Lacej a jeho bratr přitakal, „Jo, to je možný. Starej Dennas toho svého vořecha nikdy nezavírá, to byl asi von.“

Pak všichni tři zmlkli. Přelezl jsem ve svém stromovém úkrytu na druhou stranu koruny a pak ještě trochu výš, v naději, že je zahlédnu. Ve svitu měsíce byly jejich siluety naštěstí stále jasně vidět. Mířili směrem k lesu. Rychle jsem z dubu slezl a vydal se za nimi.

Les nebyl od vesnice daleko. Fojt a jeho pohůnci šli přímou cestou. Já se při každé příležitosti schovával za domky, vozy, hromadami dříví a dalšími věcmi dost velkými na to, aby se za nimi dalo ukrýt. Držel jsem si odstup, aby neslyšeli mé kroky. Museli si být jistí vlastním bezpečím, neboť jakmile došli na okraj lesa, zapálili louči. To celé sledování značně usnadnilo. Nechal jsem je vstoupit mezi stromy, dal jim ještě větší náskok a pak se pustil za nimi, s očima upřenýma na světlo plamene.

Vracely se mi při tom vzpomínky na dny, kdy jsem se zúčastnil lovu. Ne že bych uměl lovit zvěř, ale když muži z vesnice dříve chodili na kance, brali si občas chlapce jako naháněče nebo psovody. Tehdy jsem dostal základní poučení o tom, jak se v lese pohybovat tiše. Bylo to ale už dávno, neboť jakmile do vesnice přišel Orssil, začal prohlašovat, že zvěř v lesích je majetkem krále a její lov bude hrdelně trestán. Muži tedy pytláčili, někteří i se svými syny, ale to se mě netýkalo. Musel jsem se tedy spoléhat na skrývání. Šel jsem za světlem přikrčený a držel jsem se v kapradí, křoviskách a když těch nebylo na dohled, přebíhal jsem dlouhými kroky od jednoho stromu k druhému a skrýval se za kmene. Stromy byly jehličnaté i listnaté. Chodit po vrstvě suchého listí bylo nebezpečnější než po jehličí, neboť to více šustilo. Navíc se mi kvůli blátu z cest listy nalepily

na podrážky bot. Nejbezpečněji jsem si připadal, když se mi naskytla příležitost šlapat po mechu. Uklidňovala mě myšlenka, že i když vydám nějaký zvuk, bude ho trojice, kterou sleduji, v lese mnohem pravděpodobněji přisuzovat nějakému zvířeti. V tom jsem se nejspíše nespletl, neboť fojt a pohůnci se ani jednou nezastavili ani nezpomalovali.

Tedy, až do chvíle, kdy se poprvé od cesty z vesnice ozval fojtův hlas.

„Stůjte! Jsme na místě.“

9. část

Zastavili pod vysokou borovicí. Byli asi sto kroků přede mnou. Okamžitě jsem zastavil také a lehl si na břicho mezi ostružinové keře tak rychle, že jsem se přitom poškrábal od trnů. Zatl jsem zuby, abych nesykl bolestí a neprozradil svůj úkryt. Na trojici mužů bylo stále dobře vidět. Lacej a Davan si oba sedli ke stromu a unaveně se opřeli zády o kmen. Fojt zůstal stát a rozhlížel se na všechny strany. Chvíli bylo ticho, až na houkání sovy. Když utichl i tento zvuk, nastalo nepřirozené ticho. Se zatajeným dechem jsem čekal, co se bude dít. I fojtova tvář vypadala ve světle pochodně nervózně. Pak noční dravec zahoukal znovu. Tentokrát však mnohem hlasitěji. Jako by sova seděla na větvi z druhé strany kmene borovice.

„Sakra, fojte, jste hluchej, nebo co?!“

Ten hlas se ozval zpoza stromu. Nikdo nic takového nečekal. Ve svém úkrytu jsem sebou trhl a polekaně vydechl. Nikdo si toho naštěstí nemohl všimnout, neboť bratři pohůnci se lekli ještě více a s vytřeštěnými očima a otevřenými ústy se rozhlíželi kolem. Fojt s výkřikem uskočil od stromu tak rychle, že div nezakopl o blížký pařez.

Ze tmy náhle vyšel muž. Musel se celou dobu skrývat za stromem. Fojt se k němu otočil, stále ještě v šoku. „Co to, zatraceně...?“ vykřikl, než nově příchozího konečně spatřil. „Ach, to jsi ty. Mělo mě to napadnout.“

Lacej a Dawan si ho také konečně všimli a až nyní je napadlo, že by měli vstát a připravit se na možné nebezpečí. Jako jeden muž vyskočili, natahující ruce po obušcích a nožích u pasů. Narozdíl od svého pána pohůnci však skutečně zakopli, dokonce jeden o druhého, a hlasitě žuchli mezi mokré listy na zemi. Neznámého muže to dosti pobavilo.

„Jo, a taky vás mohlo napadnout odpovědět na signál. Houkám tu na vás jako blbec napřed z dálky, pak z blízka, a vy nic.“

„To-tos byl ty?“ vykřikl fojt. „A jak jsem měl vědět, že to není opravdu sova, co?!“ Očividně se již vzpamatoval z šoku a nasadil opět svůj obvyklý panovačný tón.

„Výr, pane fojt. Jako výr, tak jsem to říkal. A ten v těchto lesích nežije. Proto používám jeho houkání jako signál, a ne sýčka nebo puštíka, kterých je tu plno.“ vysvětloval neznámý a šel se posadit na pařez, do kterého fojt málem narazil.

Takže to houkal tenhle cizinec. Když se posadil, fojtova pochodeň ho slušně osvětlovala, tak jsem si ho mohl prohlédnout. Byl středně vysoký a štíhlý jako proutek. Jeho kazajku a přiléhavé kalhoty jsem chvíli považoval za černé či tmavě hnědé. Na druhý pohled se však jejich barva ukázala jako velice tmavý odstín modré. Kromě toho měl na sobě šátek a rukavice bez prstů stejné barvy, tmavě hnědou koženou vestu a vysoké kožené boty. Velmi neobvyklé, až podivné, oblečení pro tento kraj. Nejvíce podivný byl však obličej toho muže. Nikoho jemu podobného jsem do té doby neviděl. Jeho tvář byla úzká a protáhlá se špičatou bradou, malým nosem a úzkými očima. Lícní kosti byly vystouplé, čelo vysoké

a světle hnědé vlasy spadaly až k lopatkám. Tvář měl hladce oholenou a vypadal dosti mladě, asi jako já. S fojtem ale mluvil jako dospělý poučující malé dítě.

„S vámi je to těžký, Orssile. Chcete se tajně scházet v noci v lese, ale chodíte jím jako stádo prasat. To vaše světlo je vidět na míle, a ještě si s sebou vezmete tyhle nemotorný nemehla. Do toho zapomenete na signál, a ještě jste hubatej. Můžu bejt asi rád za to, že jste vůbec našli místo schůzky, co?“ říkal fojtovi posměšně.

„Měli jsme snad jít ve tmě? To bychom to tu určitě nenašli!“ odsekl Orssil uraženě. „A pro mě je sova jako sova, takže ten tvůj signál byl pěkně k ničemu. Že nás bylo slyšet, to je snad taky jasné. Nejsem zvíře, abych se musel učit plížit se po lese.“

Ted' mi to teprve došlo! Ten muž napřed zahoukal signál a když mu fojt neodpověděl, tak se přiblížil až ke stromu, a ozval se znovu. A přitom ho vůbec nebylo slyšet. Ani když udělal pár kroků k pařezu, nevydal přitom žádný zvuk. Byl tichý jako duch.

„Chcete říct, že já jsem zvíře?“ zeptal se výhrušným tónem. Usmívat se nepřestal, ale svažtil obočí. Když fojt, vyveden z míry, neodpověděl, vytáhl cizinec z pravé boty dýku.

„Dejte si pozor, protože na tohle já si nepotrpím. Kdo mi do očí řekne nějakou urážku, vždycky lituje.“ řekl a ukázal na fojta špičkou ostrí. Usmál se přitom ještě víc, jako by se těšil, až svou výhrůžku naplní. Jeho ústa byla dosti malá s tenkými rty, ale dokázal je roztáhnout do hrozivého vlčího úsměvu. Orssil se zdržel namyšlených námitek a raději držel jazyk za zuby. Jeho pohůnci, co se již vedli ze země, se postavili svému pánovi k bokům, jak bylo jejich zvykem, ale i oni se očividně báli. Ten muž musel být velmi nebezpečný, a všichni tři to museli dobře vědět, jinak by neměli takový strach.

Zaslechl jsem blížící se kroky. U stromu se ze tmy vynořily další tři muži. Nepřišli sice neslyšně, přesto jsem se zděsil. Ten, který šel v čele, zamířil k cizinci s dýkou.

„No tak, Filtzi. Přišli jsme s panem fojtem na obchodní jednání, ne vyhrožovat.“ řekl. Ten hlas jsem poznal, a i kdyby ne, tak tvář s orlím nosem a úzkým knírkem byla po dnešku nezapomenutelná. Vůdce banditů! Ty další dva jsem nepoznával, ale je možné, že dnes byly v hospodě také. Kromě jejich vůdce a hromotluka Burrtý jsem si tvář žádného z nich neprohlížel. Muž s dýkou, kterého vůdce nazval Filtz, vytáhl druhou dýku od opasku a začal si se svými zbraněmi pohrávat. Vyhodil obě najednou do vzduchu a při dopadu je chytil za špičky čepelí, pak znovu vyhodil do vzduchu a chytil za rukojeti a tak dále. Přitom je vůbec nesledoval očima. Hlavu otočil k vůdci bandy a začal s ním hovořit.

„Já chci jen, aby to obchodní jednání probíhalo tak, jak má, Kessare. A to znamená tajně. Proto trvám na signálech.“ řekl klidně. Kessar. Jméno znějící, jako když šlehne bič. Příhodné k tak krutému muži.

„Omlouvám se, pane fojte. Náš stopař prostě rád dává na obdiv své dovednosti.“ pravil. I když se omlouval a byl zdvořilý, mluvil úplně stejně, jako odpoledne v hospodě. V každém slově byl skryt zároveň výsměch, povýšenost a hrozba. V duchu se smál strachu, který z něj lidé měli. Ukájel se pocitem, že má nad ostatními okolo sebe navrch. A pokud by se mu nelíbila vaše odpověď, ošklivě by vám ublížil.

10. část

„Signály jsou pro tajný schůzky důležitý.“ namítl na to Filtz. „Na tom našem jsme se dohodli pro to, abych poznal, jestli sem přišel opravdu sám pan fojt a jestli ho nikdo nesledoval.“ Zatímco mluvil, vytáhl třetí dýku, ani jsem si tentokrát nevšiml odkud, a začal se všemi třemi žonglovat jako kejklíč. Lacej a Dawan na to koukali s otevřenými ústy. Mě ten muž čím dál víc znervózňoval.

„A ty jsi pak měl dát signál nám, abychom věděli, že je vše v pořádku.“ řekl Kessar. Nebylo to pokárání, spíš žertovné popíchnutí, jako mezi přáteli.

„Což nebylo vůbec třeba. Že je všecko v cajku jsi poznal sám podle toho, že jsem sem

musel přijít a dát se tady s pánem do řeči. A pořád nevím, jestli ho někdo nesledoval, a z toho jsem neklidnej.“ odpověděl Filtz a znovu se výhružně usmál na Orssila. Ten celou dobu překvapeně koukal na vůdce bandy a netroufl si přerušit jejich rozhovor. Teď se zmohl na to, že nervózně vykoktal „C-co? Ehm chci říct, že ne, určitě nás nikdo nesledoval, buďte klidní.“

Filtz chytil postupně všechny tři dýky do jedné ruky. Pak se rozhlédl po lese směrem, odkud jsme z vesnice přišli. Nejraději bych se v tu chvíli zahrabal do země, jaký jsem měl strach, že mě uvidí. Kdyby mě už ve vesnici nebo po cestě sem objevili ti, jenž jsem sledoval, bylo by to také velmi špatné. Ale něco mi říkalo, že být odhalen Filtzem by byl můj konec. Zvláště, když zde byl jeho velitel, o jehož krutosti jsem se již na vlastní kůži přesvědčil. Fojtovi a dvěma bratrům bych možná utekl. Být ale spatřen někým, jako byli ti dva zlosyni, by jistě znamenalo mnoho bolesti a smrt.

Filtz však vůbec nezměnil výraz ve tváři. Podíval se opět na fojta a odpověděl jen „Když to říkáte.“ Pak vrátil zbraně na jejich místo, dal nohu přes nohu, ruce za hlavu a nechal mluvit Kessara. Ten poprvé oslovil přímo fojta.

„Na to, že jste si jistý, jste nějak neklidný. Nějaký problém, pane Orssile?“ zeptal se. Fojt si odkašlal, nasadil svůj obvyklý výraz a odpověděl „Ne, vše je v pořádku. Jen jsem nečekal, že přijdete vy osobně.“

Kessar se uchechtl. „Skutečně už je to dlouho, co jsme se takto sešli. Filtz zrovna nemá nic jiného na práci, takže bych ho nechal jít samotného a vyřídit můj vzkaz, jako obvykle. Ale to, o čem si dnes musíme promluvit, je tak neobyčejné, že jsem se rozhodl přijít osobně.“ Ke konci jeho hlas potemněl. Přestal se úlisně usmívat a začal se tvářit naprosto vážně.

„Ano, to, co se dnes stalo je opravdu politováníhodné...“ přitakal fojt. Tak pokorný způsob mluvy jsem u něj do té doby neslyšel.

„Politováníhodné je dosti slabé slovo.“ přerušil ho Kessar. Dal mu jasně najevo, že on povede tento rozhovor.

Pozoroval jsem je ze svého úkrytu v trnitých keřích a pořád tomu nemohl opravdu uvěřit. Fojt se dohadoval s bandity! A podle všeho ani zdaleka ne poprvé. Stáli tam naproti sobě, dva kroky jeden od druhého, každý se dvěma strážci po boku. Fojt, celý nesvůj, snažící se zakrýt strach, ve svém teplém kabátu a čistým oblečením typickým spíše pro měšťany, se dvěma vesnickými bratry v záplatovaných, špinavých vesnických šatech, kteří dělali, co bylo v jejich silách, aby vypadali výhružně. A Kessar, vůdce bandy hrdlořežů, klidný a sebejistý, ale vážný a výhružný, jako had připravený uštknout, a s ním dva zabijáci s kamennými tvářemi, všichni tři zahaleni do černých plášťů, pod kterými zajisté schovávali zbraně. A vedle na pařezu s hlavou podepřenou sepjatými dlaněmi seděl Filtz, tichý mistr v používání dýky, a zlomyslně se usmíval.

„Tak si to shrňme, ano?“ řekl po chvíli napětí Kessar. „Přijel jsem dnes se svými muži do jedné z vesnic, která nám platí za ochranu. Vybrat dávku a odjet, běžná rutina. A protože se rozpršelo, rozhodli jsme se zdržet se v krčmě. Vše bylo v pořádku, dostalo se nám pohoštění jako obvykle bez placení, jak se sluší, když přijedou na návštěvu ochránci prostých lidí. A pak se objevil nějaký ozbrojený vandrák, kterého nikdo nezná a je vůbec celý tajemný jako Jahffelovo proroctví. Napřed si přátelsky přisedl, pak nás začal urážet, a nakonec na nás vytáhl zbraň. Místo, aby bojoval jako muž, tak zákeřně zranil mého nejsilnějšího válečníka, mě vyhrožoval smrtí podříznutím a vyhnal nás z hospody, jako by mu patřila. Zapomněl jsem na něco?“

„Zapomněl jsi na to, že jsi donutil Horthase, aby mě bil do krve.“ řekl jsem si v duchu.

Ale to pro něj asi byl jen nedůležitý detail. „A hezky vybíráš slova, aby ses nemusel stydět. Pocestný tě hezky odzbrojil, zajal, vyvedl ven a ještě tě kopnul do zadku.“ Ta vzpomínka byla až zábavná.

„Přál bych si to vidět.“ ozval se Filtz. „Burrta se vrátil s pěkně rozbitou držkou, to se musí nechat. Jak ho znám, tak ještě teď kvůli tomu naštvane kope do všeho, co se mu připlete pod nohy. Je tak roztomilej, když se vzteká. Jako malej harant.“

„Malej harant se silou tažného vola.“ řekl jsem si. To ho možná dělalo ještě nebezpečnějším.

„Ale kdybych tam byl, už by ten samozvanej hrdina visel rozpáranej na stromě jako výstraha všem podobnejm.“

Nevěděl jsem, jestli se tím Filtz jen kasal, ale přece jen jsem byl rád, že ve dne v hospodě nebyl. Nemyslel jsem si, že by se nechal tak snadno uhodit do obličeje, nebo dokonce zajmout.

„Taky jsem byl zklamán tím, že nám nikdo z vesničanů nepomohl. Hospoda byla plná lidí, o jejichž bezpečí se staráme, a oni se na oplátku ani neuráčí zvednout ze židlí a postavit se za nás?“ řekl Kessar.

Nedokázal jsem si představit, že by někdo z vesničanů něco takového udělal. I když měli někteří z Pocestného stejný strach, jako z celé bandy ozbrojenců, nepostavili by se za ně v žádném případě. Na to je příliš nenáviděli. A Kessar to jistě věděl. Jen zas obracel pravdu ve svůj prospěch.

„Ehm.“ odkašlal si Orssil pro vlastní uklidnění. „Já bych řekl, že bychom se neměli zabývat tím, co mohlo být. Není čas plakat nad, jak se říká. Pojdme se dohodnout na tom, co s tím budeme dělat.“

„Vždy hned k věci, to se mi na vás líbí. Řeknu vám, co budeme dělat. Prolévat krev.“

Kessar to pronesl takovým tónem, jako by dítě řeklo, že půjde k rybníku házet žabky. Fojt zbledl jako smrt a vytřeštil oči. Pak se nervózně zasmál. „To je vtip, že?“

11. část

„Vypadám, že žertuji?“ zeptal se Kessar s ještě vážnějším a zamračenějším výrazem než dříve. „O takových věcech se nežertuje. Zvláště ne teď. Tohle je vážné.“

„Ale... to přeci není nutné.“ snažil se Orssil smlouvat a znít přitom tak sebejistě, jak jen to před takovým mužem šlo. „Váš stopař najde toho vandráka, vy s ním skončujete, a tím bude vše vyřešeno. Vesničané...“

„Ale jistěže to je nutné. Co jste si myslel, že bude po něčem takovém následovat?“ přerušil ho.

„Rozhodně jsem si nemyslel, že si budete vybíjet zlost na vesnici, která vám vždy včas a přesně tolik, jak jsme se dohodli. Kdo by se sám připravil o příjem? Myslel jsem, že se dohodneme na nějakém vyrovnání vaší škody. Toulá se vám po revíru takový nebezpečný pobuda, možná není sám, nebo jich může později přijít více, tak by bylo jen spravedlivé, kdyby další poplatky za ochranu byly vyšší...“ Orssil smlouval, jak nejlépe uměl. Kessar mu však znovu skočil do řeči.

„Vy mi nerozumíte. Tady nejde o peníze. Tady jde hlavně o respekt. O ponížení. Byli jsme poníženi před vesničany. Já byl ponížen před svými muži. Respekt je důležitý, Orssile. Muži v důležitém postavení, jako vy a já, ho potřebují, protože respekt znamená

moc. Moji muži, jak jste si jistě za tu dobu, co se známe, všiml, mě poslouchají na slovo. A to proto, že mě respektují. Co by se stalo, kdyby se někdo z nich rozhodl, že nemusí poslouchat rozkazy? Začal by si dělat, co by se mu zachtělo, postupně by se k němu připojili další, a nakonec dojdou všichni názoru, že by družinu mohl vést někdo jiný, to by se stalo. Takže já nemůžu dovolit, aby můj respekt někdo podkopával.“

„Promiňte, ale teď tomu už vážně nerozumím.“ namítl fojt. „Když se nechcete bavit o peněžním odškodnění nebo nových podmínkách ochrany, a rovnou se dáte do masakrování lidí, tak proč jsme se vůbec sešli?“

„Představujete si to přeci jen moc drasticky. To, k čemu se chystáme, bych nenazýval masakrem. Pokud vše půjde podle plánu, nebude zraněno větší množství lidí. A teď mě to nechte vysvětlit.“

Kessar dokázal přecházet od zdvořilostí k výhrůzkám a zase zpátky dost rychle a vybranou mluvu přitom používal neustále. Pro něj to musela být hra s lidmi, na které mluvil. Mě už to rozčilovalo.

„Filtz říkal pravdu. Potřebujeme odstrašující příklad. Ten vandrák musí umírat na očích celé vesnice, to je samozřejmost. Ale to nestačí. Potřebujeme i někoho z vesničanů.“

„Opravdu to musím vysvětlovat? Filtzi, buď tak hodný a vysvětli to panu fojtovi.“ obrátil se na svého stopaře.

„Teda fojte, vy se v zastrašování vyznáte jak trpaslík v kytkách.“ poškleboval se Filtz.

„Musíme z jednoho z těch vašich vidláků udělat druhou výstrahu. Z někoho, koho znají, rozumíte? Toho zmetka s mečem pověsíme někde u cesty, ať jemu podobný vědí, že si s námi nemaj zahrávat. Ale vidláka vystavíme hezky na tom velkém dubu ve vesnici. Aby ostatní viděli, co se stane, když budou v budoucnu podobnému bordelu jen přihlížet. Aby je už nikdy nenapadlo ani přemýšlet o tom, že by takovým šmejdům pomáhali.“

„Správně Filtzi, děkuji.“ řekl Kessar a obrátil se zpět k fojtovi. „A tady vám prokáži laskavost.“

„Laskavost? Jakou laskavost?“ ptal se Orssil zmateně.

„Není to jasné? Dám vám možnost o tom rozhodnout. Našeho obětního beránka vyberete vy.“

„Já?“ Fojt byl čím dál zmatenější. „A copak na tom záleží? Už chápu, proč to musí být, váš stopař to vysvětlil naprosto jasně. Ale můžete si přece vzít kohokoliv. Tedy, z těch, co v tu dobu seděli v hospodě, to by dávalo dokonalý smysl.“

„Ano, nám to jedno je. Proto to může být někdo, na koho ukážete. Berte to jako projev přátelství mezi námi. Přemýšlejte, ale rychle, ať to ještě dnes v noci stihneme. Koho se chcete zbavit?“

Orssil byl pořád naprosto zaskočený takovou výzvou, ale zdálo se, že přeci jen o tom přemýšlí. Chvilí byl ticho a zíral nervózně do země. A pak vyslovil dvě slova. A mě okamžitě došlo, že se vůbec nerozmýšlel. Jen sbíral odvalu k tomu, aby je řekl nahlas.

„Horthase. Hostinského.“

„Výborný nápad! Vše se stalo v jeho krčmě. Kdo chce psa být, hůl si vždy najde, ale tady pro ni nebudeme muset chodit vůbec daleko.“

Nechtěl jsem věřit, že by toho byl fojt schopen. Vždy Horthase nenáviděl, ale teď mu podepsal ortel smrti.“

„Ach, a ještě něco. To, že peníze nejsou to hlavní, neznamená, že nebudu chtít kompenzaci za tu urážku. Takže váš podíl z dávky si tentokrát nechám.“

Fojt chvíli vypadal, že bude protestovat, ale nakonec jen neochotně řekl „Ehm, jistě, pochopitelně. Ostatně, jsem fojt, je to moje vesnice, určitá zodpovědnost za celé to neštěstí padá na mou hlavu.“

„Krásně jste to řekl. Takže jsme domluveni.“ odpověděl Kessar a podal fojtovi ruku. Rychle si potřásli a jejich zlomyslný obchod byl uzavřen.

„No, tak to bychom měli.“ ozval se Filtz. „Teď už je jen zeptat diváků, jak se jim líbilo představení.“

Vše, co následovalo, se stalo tak rychle, že až později mi došlo, co se stalo. Skoro se mi zastavilo srdce, když se těsně přede mě zapíchla do země dýka. Dýka, kterou Filtz tasil a hodil směrem ke mně tak rychle, že jsem to nemohl vnímat. Zkameněl jsem strachem. Nemohl jsem se pohnout. Ani když Kessarovi poskoci vyrazili k mému úkrytu, vytáhli mě v něj a dovlekli mě před svého vůdce. Náhodou se můj zrak střetl s Filtzovým. Propichoval mě očima a zase se zlomyslně smál.

Věděl o mně. Celou dobu o mně věděl.

12. část

Bandité mě drželi pevně, jako by měli místo rukou železné okovy. Jejich stisk by nejspíš i dost bolel, kdybych byl v tu chvíli schopen bolest vnímat. Tak moc mě otupil strach. Mozek mi říkal, že bych se měl aspoň pokusit se z toho vymluvit, aspoň zoufale říct, že jsem jen náhodou šel kolem. Nezmohl jsem se však ani na tak ubohou lež, protože můj jazyk jako by otekl, jak s ním nešlo hýbat, a z hrdla místo slov vyšlo jen sotva slyšitelné zasypání.

„Tak, kohopak to tu máme?“ ozval se Kessar a já měl pocit, že mi snad srdce vyskočí hrdlem ven. Vždycky, když ten muž mluvil o vás, nemohli jste se zbavit pocitu, že vás brzy čeká něco hrozného.

„Nějaký mládenec. Ti vždycky dělají problémy, holomci jaloví.“ řekl a stoupl si přede mě s pažemi přísně založenými na hrudi. Naklonil se ke mně.

„Doufám, že ses pobavil tou malou hrou na špeha kluku...“ začal si mě posměšně dobírat, ale když si prohlédl mou tvář, zarazil se.

„Ale, to se podívejme! My se přece moc dobře známe. Dnes už jsme spolu měli, co dočinění. Orssile, podívejte se.“

Když se na mě fojt pořádně podíval, také se velmi podivil, ale rychle mu došlo, že by se měl chovat taky trochu autoritativně.

„Horthasův kluk?! Nestačí, že tvůj pán mi dělá problémy, k tomu ještě ty?!“ rozkřičel se na mě.

„To je ten pacholek z hospody? Trochu starý na hraní tak hloupých her, nemyslíte?“ dodal Filtz. „Ale schovávaná by ti šla, jen co je pravda. Ani jsem nehnul a nepípl. Kdybych tu nebyl já, možná by ti to i prošlo.“ řekl povýšeným tónem a Kessar mu hned přitakal.

„Filtz se nevytahuje, mladíku. Jeho bystrému sluchu a ostrému zraku nic neunikne, a to ani za nocí, jako je tahle. Což se nedá říct o každém.“ chválil svého zvěda a při poslední větě pomalu otočil hlavu směrem k fojtovi. Tomu to dost nahnalo strach, ale nepřestával si na mě vylévat vztek.

„Pěkně ses vybarvil, spratku! Plížit se za svým fojtem jako had! Tohle tě přijde draho! Ani Horthas už ti nepomůže! Až budeme zpátky ve vesnici, budeš potrestán před zraky všech obyvatel!“ křičel. „Už dlouho říkám, že by uprostřed vesnice měl stát pranýř, a kvůli tobě tam taky od zítřka bude! Hned ráno ho postavíte!“ rozkázal svým pohůnkům a Lacej i Davan spěšně přitakali, i když podle jejich zmatených výrazů ani netušili, co to pranýř vlastně je.

„Ale proč se tak zlobíte? Mě chlapec udělal radost.“ řekl Kessar a přistoupil ke mně, zatímco Orssil podiveně vyvalil oči.

„No tak, postav se rovně, když s tebou mluví šéf!“ ozval se jeden z banditů, kteří mě drželi. Hned na to mě oba pustili a se smíchem postrčili směrem ke svému vůdci. Kessarův pohled plný hrozby mě donutil se skutečně narovnat jako prkno dřív, než udělal ten muž, který mě teď děsil víc než cokoli v mém životě předtím, dlouhý krok přímo přede mě.

„Ta tvoje zvědavost nám ušetří spoustu práce. Hodný kluk.“ řekl a něžně mě pohladil po vlasech. Bleskurychle však ruku zatl v pěst a udeřil mě do břicha, až jsem se zlomil v pase a klesl na kolena. Fojt a bratři tím byli zaskočeni stejně jako já.

„No což, špehování přece jen nesmí zůstat nepotrestáno.“ podotkl k nim Kessar a Filtz se rozesmál.

„Tak už se zvedni!“ poručil mi. To bylo ale pro samou bolest tak obtížné, že jeho dva poskoci mi nakonec museli na nohy hrubě pomoci.

„Ti dnešní mladíci už nic nevydrží, že fojte?“ prohlásil a zatáhl mě za vlasy tak, abych mu viděl přímo do očí.

„Bud' rád, že tu teď není Burrta, ten by tě jednou ranou nejspíš rozpůlil. Ale však se s ním brzy zase uvidíš.“

Podíval se směrem k Filtzovi, a ten byl v mžiku na nohou a přišel ke mně.

„Nemusíš vůbec nic říkat. Já ho tam odvedu a ty zatím můžeš připravit představení.“

Jakmile to dořekl, Kessar kývl na muže, kteří mě drželi. Opět jsem ucítil, jak jejich sevření povoluje a čekal, co se bude dít, jak krutě si se mnou vůdce banditů bude zase hrát. Filtzovi řeči o nějakém „představení“ se mi vůbec nelíbily. Pak mi došlo, že mě jeden z banditů pustil a druhý mě vzápětí sevřel ještě silněji. Druhý na chvíli odešel a když se vrátil, začal mi svazovat ruce provazem, který si přinesl. Poté mě nečekaně obklopila tma, až jsem polekaně vyjekl. Pak mi došlo, že mi bandita přetáhl přes hlavu pytel. Nemohl jsem tak už vidět, co se kolem mě děje, jen poslouchat. První, co jsem uslyšel, byl Kessar říkající, „Vždy mě potěší, když moji lidé vědí, co mají dělat, i bez příkazů. A co vy, Orssile, víte to taky?“

Fojt, který byl rád, že mu Kessar chvíli nevěnuje pozornost, byl otázkou zaskočen a zmohl se jen na zmatené „Ehm, co? Prosim? Já nechápu...“

„Hned pochopíte, nebojte se. S chlapcem si nedělejte starosti, o něj už se postarají moji lidé. Já vám zatím vysvětlím, jak se díky němu změnil náš plán, a jakou vy sehraje roli.“

Dál jsem už neslyšel, o čem si povídají. Někdo silně trhl za můj provaz. Nezbylo mi nic jiného než jít tam, kam mě můj věznitel táhl. Což bylo těžké bez zraku, takže jsem neustále klopytal. Poznal jsem, že mě vedl Filtz, neboť mě neustále káral za nemotornost. Podle toho, jak se při tom pochechtával, bych řekl, že mě schválně vedl cestou plnou překážek. Všiml jsem si, že jeho kroky opět nejsou slyšet. Sám šel lehce a tiše jako vítr, zatímco já zakopl o vše, co bylo v cestě. To by rozčilovalo každého, i kdyby to pro Filtze nebyla taková zábava.

Tak jsme se procházeli nočním lesem. Filtz se plížil vepředu a na provaze táhl moji klopytající maličkost oslepenou pytlím na hlavě. Nevím, jak dlouho to mohlo trvat, ale najednou jsem uslyšel hlasy. Hlasy dospělých mužů, jak se něčemu smějí. Nad veselým ale vévodil hřmotný hlas, který jsem moc dobře poznával.

„Ještě jednou něco takovýho provedeš a nechám tě roztrhat koňma, jasný!?“ ozýval se křik hromotluckého bandity Burrty a po něm zaznělo bolestivé zaúpění, jak ten surovec nejspíš někoho uhodil.

„To jsem si myslel. Brzy máte někoho přepadnout a přitom naděláte kraválu jako ožralý skřeti.“ zavolal na ně Filtz, a vše na chvíli utichlo. Poté se Burrta ozval znovu.

„Filtz? Co ty tady děláš? Měl jsi bejt celou dobu s šéfem.“ zeptal se. Podle hlasu a kroků jsem poznal, že se k Filtzovi přiblížil.

„Však ten mě taky posílá. Došlo k malé změně v plánu. Do hry přibyla další figurka.“ odpověděl mu a prudce si mě přitáhl blíž, aby na mě bylo lépe vidět.

„Co to meleš? A kdo má bejt jako tohle?“ vyptával se Burrta nazlobeným hlasem dál, jako by Filtze vůbec neposlouchal.

„Podívej se sám.“ odpověděl mu a sundal mi pytel z hlavy.

Mohl jsem zas vidět, ale to, co jsem spatřil se mi vůbec nelíbilo. Byli jsme pořád v lese mezi trnitými keři. Předě mnou stál Burrta v celé své mohutnosti a ošklivosti. Za ním pak stálo dalších pět mužů, sice ne tak velkých, jako on, ale pořád velmi hrozivých. Byli oblečení do zvláštní směsi hadrů, zvířecích kožišin a částí kožených zbrojí. U pasů či na zádech jim vysely zbraně, meče, sekery a kyje. Všichni si mě zvědavě prohlíželi, zvláště Burrta, který mě po chvíli chytil za vlasy a přitáhl si moji tvář blízko k té své mordě. Pořád byl cítit pivem.

„Počkat, počkat... to je ten prcek z hospody! No jasně, ten, co dostal napráskáno!“ zvolal nadšením z toho, že mě konečně poznal. Pak se mnou smýkl o zem směrem k ostatním banditům, aby se podívali sami. Další dva muži, kteří museli být odpoledne v hospodě taky, mu dali za pravdu.

„Copak, ty malej prašivče, přišel sis pro nášup?“ řekl mi výhruzně a už po mě opět natahoval ruku. Měl kožené rukavice bez prstů s kovovými cvočky na kloubech. Strachy jsem se na zemi schoulil do klubíčka a očekával bití, po kterém ze mě zůstane jen mastný flek na mechu. Filtz byl ale rychlejší než hromotluk, a zasáhl. Se sobě vlastní neuvěřitelnou zručností vytasil dýku, chytil ji za špičku čepele a rukojetí uhodil Burrtu do hřbetu ruky. Ten s hlasitým „au“ zastavil svůj pohyb ke mně, a nechápavě se díval na své zranění. Netušil, co se mu vlastně stalo, dokud ho Filtz ostře nepokáral.

„Nech toho, ty uřvanej trolle! Ten kluk tu není pro tebe na hraní.“ řekl, a přitom si v ruce přehodil dýku tak, že zbraň držel normálně za rukojeť a čepelí výhruzně mířil na Burrtu. Ten se sice tvářil, jako by chtěl štíhlého stopaře zabít, ale poprvé jsem ho viděl vztek potlačovat. Filtz vedle něj vypadal směšně, menší a hubený s krátkou zbraní v ruce. Hromotluk z něj měl ale respekt, přestože by ho jednoduše rozdrtil holýma rukama, kdyby ho dokázal chytit. Filtz to věděl, a proto byl ve střehu. Oba se chvíli probodávali pohledy a čekali, co druhý udělá. I ostatní bandité je napjatě sledovali. Ti dva se v lásce rozhodně neměli, ale Kessar si je nejspíš ve své bandě držel oba, právě pro jejich rozdílné schopnosti.

13. část

Nakonec tiché napětí prolomil Filtz.

„A vůbec, myslel jsem, že vztek už jsis vybil.“ řekl a hodil pohledem někam za Burrtu. Podíval jsem se stejným směrem a spatřil mladíka, nejspíš stejně starého, jako já, což mezi ostatními bandity dost vyčnívalo. Na sobě měl prosté oblečení a přes ramena kožešinu. Do tváře jsem mu neviděl, protože byl zrovna ohnutý v pase a zvracel.

„Co? Myslíš na Dindim?“ zeptal se Burrta. „No co, ten si za to moh sám. Nemá bejt takový nemehlo a tupec!“

„Jasně, zmrzačit si chlapy dřív, než odvedou svojí práci, to je tvoje, vážně chytrý.“ poznamenal Filtz s velkou dávkou sarkasmu.

„Říkám, sakra, že si to zasloužil!“ zavrčel Burrta. „Zeptej se ho sám. Hej, Dindi! Pojď sem, ty podsvinče!“ zavolal na mladíka a ten se sice ustrašeně, ale rychle dopotácel k hromotlukovi.

Když přišel až k nám, mohl jsem si ho lépe prohlédnout. Hlavu měl oholenou do hola a na tvářích lehký náznak vousů, kterým se často pyšní spousta dospívajících mladíků. Jeho rysy ale byly i ve světle ohně nejasné, neboť měl obličej celý rudý a opuchlý, určitě od úderů Burrtových pěstí. Na mě se nedíval, pohled měl ustrašeně upřený na starší bandity.

„Pověz tady Filtzovy, cos provedl!“

„No, já-já jsem, eee, hřebelcoval koně a, to...“ soukal ze sebe Dindi pomalu odpověď, avšak když se nad ním Burrta výhrůžně rozpřáhl svou obrovskou rukou, tak chrlil slova tak rychle, že mu sotva bylo rozumět.

„A zapomněl jsem koně uvázat, takže sebou trhal, povalil mě na zem a kartáč mi spadl do ohně!“

„Hmmm,“ zamručel Filtz. „A za to jsi mu udělal z obličejů řepu a jako přídavek jednu takovou do břicha, že vyzvrátil večeři. Pěkné. Kdo ví, jestli vám bude takhle potlučený něco platný.“ povídal Filtz, když si mladíka prohlížel.

„Tak to žádný obavy! Dneska svůj díl práce odvede, a ještě rád. Že jo?!“ okřikl ubožáka Burrta a přitom ho plácl rukou do zad tak, že mu div nevyrazil dech. Ostatní bandité z toho měli náramnou legraci.

„No, vážně na tom není nejhůř. Aspoň, žes ho rovnou nezabil.“

Dindi se zachvěl. Možná by k tomu i došlo, kdyby Filtz přišel později.

„Ale jestli ho ten chlap v lese uvidí, moc starchu mu nenaženete. Radši se drž někde vzadu, ano?“ dodal Filtz a šibalsky štípl chlapce do jeho zbité tváře. Muselo ho to bolet, ale neodvážil se vydat hlásku a ani neucukl.

„Ale to jsme se zbytečně zakecali.“ pokračoval k Burrtovi. „Teď zpátky k tomu, proč jsem tady.“

„Abys byl osina z řiti, jak máš ve zvyku.“ zabručel hru-biján, ale Filtz se nenechal urazit a mluvil dál.

„Abych ti řekl, jak je nový plán, ty osle. Poslouchej, ale dobře, není čas to opakovat.“

Burrta, nejspíš už hodně dopálený tím, že musí vůbec poslouchat Filzův hlas, rozhodil mocně rukama, až odstrčil dva muže, co stáli vedle něj, a zakřičel:

„Vždyť je to jasný, ne? Odvezem smrada s kudlou pod krkem k tomu šmejdovi, ať se vzdá nebo kluka rozpáráme. Jasně, že se vzdá, protože tohle pitomci, jako von, dělaj. A až ho budeme mít na provaze, tak kluka vykucháme tak jako tak. To bude sranda, až uvidím jeho překvapenej ksicht!“

Burrta se hromově rozesmál a ostatní surovci taky. Filtz počkal, až utichnou a pak promluvil sám.

„Tak bys to udělal ty. A pěkně bys to pohnojil. Nepřerušuj mě a poslouchej!“

Poslední větu řekl velmi ostře, ale Burrta se dál hádal. „A co se ti na tom nelíbí?! Takhle se to dělá vodjakživa a z dobrého důvodu. Vždycky to funguje. Přijde nám sám a dobrovolně skoro až do huby...“

„Klukovi se nic nesmí stát! Ať už ten vandrák udělá cokoliv, mladej to musí přežít.“ přerušil ho důrazně a rozzlobeně Filtz, kterému už s hromotlukem a jeho žvásty došla trpělivost.

„Co to, do pr...?!“ vyprskl Burrta nechápavě, ale Filtz ho utl v polovině slova.

„Slyšel jsi dobře. A hned ti řeknu proč.“

Burrtu mrzutě zamručel, ale nechal Filtze vysvětlit plán. Všichni okolo si ho s velkým očekáváním poslechli, včetně mě. Sám jsem do té doby nechápal, proč mě chtějí živého. A jakmile jsem se to dozvěděl, litoval jsem dvakrát tolik toho, že jsem nezůstal v posteli.

„Do vesnice přivedeš oba dva. Ať si je ty trhani hezky prohlídnou. Chlapa sejmem a pověsíme u cesty, to je jasný. Ale kluk musí všem říct, že ho poslal jeho pán, hospodskéj, aby špehoval fojta.“

„Jo? A to je pravda?“ divil se dál Burrtu a nevěřícně na mě zamžoural očima.

„Není to jedno? Stejně to řekne, protože nám se to hodí.“ odpověděl Filtz a zle se přitom usmál.

„Ale to není pravda.“

Jakmile jsem to řekl, nastalo takové ticho, že byste mohli slyšet trávu růst. Ale i když se na mě najednou všichni dívali, jako by mi narostla druhá hlava, tak nikdo nebyl mou nenadálou odvahou překvapenější než já. Vůbec jsem nechápal, kde se to ve mě vzalo. Snad ve mně bylo něco, co už nemohlo dále přihlížet všem těm dnešním projevům zla. Malá část mé duše křičící tiše uvnitř srdce, jak je to všechno špatné, nespravedlivé a zvrácené, která se sotva ale přece prodrala z hrdla ven. Byl to příjemný pocit, projevit vzdor a stát si za svou touhou po dobru a spravedlnosti. Takové projevy se však dobrým lidem často vymstí a ani já nebyl výjimkou.

„A hele, ono to mluví, ta mrňavá veš!“ zachechtal se Burrtu zlomyslně, až z toho běhal mrát po páteři. Ale ne tak silně, jako když se k posměchu přidal Filtz.

„To je dobře, aspoň máme jistotu, že udělá, co se po něm chce.“ řekl a zazubil se na mě tím svým vlčím úsměvem.

Můj prudký, ale krátký závan odvahy už dávno ustal a byl vystřídán strachem, který mi svíral všechny vnitřnosti v těle. I když jsem stále nechtěl ustoupit a dělat, co ti ničemové chtěli, z mých chvějících se rtů vyšlo jen přidušené a sotva vzdorové „N-...n-...e.“

„Tak chlapče, teď vážně. Nemáme na to celou noc. Poslouchej dobře.“ řekl Filtz, tentokrát s vážným výrazem a přiložil mi ke tváři dýku. Polil mě studený pot a mé oči vyděšeně tékaly mezi tváří krutého bandity a ostrou čepelí.

„Takže, Burrtu a jeho chlapy tě teď vezmou tam, kde táboří ten hnusák z hospody. Ty se hezky necháš držet s nožem pod krkem, jako správná rukojmí, dokud se ten šlechetnej hlupák kvůli tobě nevzdá. Můžeš i trochu zabračet a zaškemrat, to pomůže. Pak vás oba přivezou do vesnice, kde budeme čekat já, Kessar a zbytek našich hochů. Fojt nám pomůže vyhnat ty burany z postelí, aby nezaspali představení. A teď pozor, to bude tvá chvíle. Až ti dá Kessar pokyn, řekneš jim, že jsi čmouchal, co pro hostinskýho špehuje fojta. Dnes v noci to nebylo poprvý. Už od začátku kolem Orssila slídíš a donášíš pak svému pánovy v putyce zprávy o tom, co dělá. Aby ten starej mastnej zástěra mohl fojtovi škodit a podkopávat jeho autoritu. Chápeš?“ Nereagoval jsem. Na takové lži a nesmysly bych neměl slov, ani kdyby mě neotupil strach.

„Pak Kessar určitě ukáže na tu špínu vandrácí a zeptá se tě, kdy jsi ho viděl poprvé. Řekneš, že den předtím, než jsme přijeli do vesnice. Že je to hospodskýho starej kamarád a že se spolu clej den dohadovali. Že kuli pikle, jak se zbavit nás a fojta vyhnat. Takhle jim to povíš, jasný?“

V hrdle jsem měl sucho a můj hlas byl strachem ochromen. Vymyšlené to měli dobře. Zmohl jsem se tak jen na zavrtění hlavou na nesouhlas.

„Ale ano. Řekneš to, tím jsem si jistej. Dokonce na to budeš přísahat. Vyzkoušíme si to, co říkáš?“

„Konečně nějaká sranda!“ zaradoval se Burrta a mnul si dlaněmi, jako by se na něco těšil. Podíval se na mě s širokým úsměvem na tváři, a přitom spoustou zloby v očích. V ten moment jsem se ho bál tak, jako ještě nikdy.

„Chlapy, pořádně ho držte a sundejte mu boty.“ nařídil Filtz a jeho rozkaz byl okamžitě splněn. Dva muži mě popadli za paže a třetí mě zul. Měl jsem ty úplně nejobyčejnější boty z koziny, sahající pouze ke kotníkům. Bandita se neobtěžoval s rozvazováním šněrování a prostě mi je strhl a zahodil. Byly už staré, takže se hned roztrhly. Větší starosti než to, že budu muset jít přes les bos, mi dělal Filtz. Zlověstně nade mnou stál a rukou se přehraboval ve vnitřních kapsách své vesty.

„Pokud jde o to někoho naučit, aby říkal to, co má, tak v tom jsem mistr, to mi věř. Nemůžu použít svoje oblíbené metody, to bys už nebyl schopen svou roli zahrát.“ říkal s krutou radostí a Burrta zklamaně zamručel.

„Ale myslím, že na chcípáka, jako jsi ty, si vystačím se základy,“ skončil a já se začal třást při pomýšlení na mučení, co si pro mě připravuje.

14. část

Filtz pomalu sáhl do kapes pro své mučící nástroje. Sám přitom pozoroval můj výraz, zvědavý na to, jak se při tom pohledu budu tvářit. A pobaveně se zachechtal, když zděšení na mé tváři vystřídal zmatek a nepochopení. Čekal jsem, že takový násilník bude u sebe mít velkou sbírku děsivých kovových nástrojů, určených k bodání a řezání všech částí lidského těla. A místo toho teď držel v rukou jen kus pergamenu.

„Copak? Vypadáš zklamaně.“ řekl a sedl si přede mě do dřepu. „Jak jsem říkal, tohle bude na tvoji lekci pravdomluvy stačit. Když budeš dobrej učeň. Když ne, budu muset použít jinou metodu.“

Zatímco mluvil, vytáhl jednu ze svých dýk, a pergamen nařezal na proužky. Aniž by ze mě spustil oči. „Pokud jsis to teda nerozmysel a neřekneš to, co máš. To bychom mohli zrušit i tuhle lekci.“ pokračoval a zamával mi proužky hadru před obličejem.

Vzpomněl jsem si na příběhy, které jsem slyšával už od malička. V mnohých z nich se stávalo, že se hrdina ocitl v zajetí a čekalo ho mučení. A mohl se tomu vyhnout tím, že zradil své lidi a řekl zloduchům vše, co chtěli slyšet. Ale neudělal to. Kdybych byl takovým hrdinou, mohl bych před všemi těmi bandity hrdě prohlásit, že nikdy nezradím ani za cenu života. Nebo je aspoň hrubě poslal tam, kde slunce nesvítí. Představoval jsem si sám sebe jako hrdinu takového příběhu tak urputně, jak to jen šlo. Možná mi právě to pomohlo se v té chvíli nerozvlykat, jako dítě a nezačít škemrat o milost. Odvážnou větu jsem se sebe nedostal, tak se ode mě Filtz dočkal opět jen mlčení.

Nebo se možná bandita na malé mučení přeci jen těšil a hned po jednom mém nádechu řekl, „Ne? Tak jdeme na to.“

Pak mi bandita postupně zastrčil všechny proužky pergamenu do mezírek mezi prsty na nohou. Zdálo se mi to jako celé hodiny, když jsem ho při té práci sledoval. Přestože jeho svižné ruce a obratné prsty vše zvládly během minuty. Má hlava se snažila pochopit, co to dělá. Jak mě chce mučit kousky pergamenu? A proč mi je dává mezi prsty na nohách? Došlo mi to až, když byl s pergamenem hotov. Pak totiž vytáhl z kapsy další nástroj na mučení. Bylo to křesadlo.

„Ach, vidím, že už jsi uhod, co tě čeká. Ale poslední šanci už jsi před chvílí propás. Lekci už se nevyhneš. No, aspoň si pro příště zapamatuješ, že když ti někdo přidělí roli ve svojí šarádě, máš ji hrát. A bez keců!“

Dvě škrtnutí. Jiskry dopadly přímo na proužek pergamenu u mého pravého palce. Postupně Filtz zapálil i ty ostatní proužky na stejné noze, levou zatím nechal být. Chtěl jsem začít kopat a škubat nohou, abych hořící pergamen uhasil, ale bandité, kteří mi drželi nohy, ještě víc zesílili své sevření. Nemohl jsem dělat nic. Žár jsem cítil na kůži stále silněji. A Filtz se začal ptát. Byly to jen tři otázky. „Takže, kdo tě poslal za fojtem? Proč hostinský, co plánuje? A kdo je ten vandrák?“

Neposlouchal jsem ho. Panikařil jsem. Stále jsem se zoufale snažil hýbat nohou tak, aby hořící proužky pergamenu odpadly. Filtz mi je mezi prsty však zamotal příliš dobře. Spadnou, až shoří. A část, která z mezer mezi prsty vyčuhovala, shořela rychle.

„No tak, odpověď znáš. Kdo tě poslal?“ pobízel mě Filtz.

Když už se oheň blížil k mé kůži, začal být žár nesnesitelný. Začal jsem křičet „Dost!“ a prosit, ať to uhasí. Ale to nebylo tím, co chtěl můj trýznitel slyšet. Trval na zodpovězení svých otázek.

„Kdo tě poslal!“ Tentokrát už na mě přímo křičel a já už ucítil dotek plamenů na prstech. Už mockrát v životě jsem se popálil o různé věci, ale to jsem měl aspoň šanci hned ucuknout, aby bolest nebyla horší. Ted' nebylo kam od ní uniknout. Jen jednou zbabělou cestou.

„Horthas! Hostinský Horthas!“ zakřičel jsem. Tím moje malé hrdinství skončilo. Boolestí, křikem a slzami. Vychrlil jsem ze sebe vše, co chtěli bandité slyšet. Rychle a nesrozumitelně, tak moc jsem chtěl, aby ten oheň už přestal pálit.

A náhle skutečně přestal. Pocítil jsem šok, když na mé nohy šplíchla studená vlhkost a žár zmizel. Jsem se dokázal soustředit a zaostřit očima plnýma slz, viděl jsem před sebou Filtze, jak drží v ruce kožený měch na vodu.

„Dobře. Tak mluvit už umíš.“ řekl spokojeně, ale vzápětí se znovu chopil křesadla. Polil mě hrůzou pot. Stále jsem měl pergamen na levé noze.

„Ale takhle by ti nikdo nerozuměl. Zahraj svojí roli přesvědčivěji. Tak ještě jednou.“

Zapálil proužky pergamenu a znovu se začal ptát. Tentokrát jsem na jeho otázky odpovídal okamžitě. Na jednu po druhé, aby byl spokojený, ale zároveň stále rychle, aby mi plameny opět neolízly prsty. Ze strachu jsem se zadrhával, jak jsem čím dál víc cítil žár, ale Filtze jsem svými odpověďmi uspokojil dříve, než jsem byl opravdu popálen.

„Tak, to by bylo. Už ho pusťte.“ poručil banditům nakonec a opět polil hořící pergamen vodou z měchu. „Přece jenom, musíš bejt ještě schopnej chodit. Puchýře popraskaj, ale to vydržíš. Jsi už velkej kluk.“ řekl a škádlivě mi pocuchal vlasy. Pak si mou tvář ale přitáhl blíž k té své a zlověstně zašeptal:

„Ale uvědom si, že tohle byla jen zkouška. Důležité bude až co a jak řekneš ve vesnici. A tady tě varuju! Jestli si roli nějak upravíš, jestli ti z pusy vyjde třeba jen jedno slovíčko, co se mi nebude líbit, osobně si tě odvezu zpátky sem a zažiješ něco, proti čemu bude tahle lekce jen pohlazení. A nebudeš v tom sám, vezmu sem i nějaký další trhany tam od vás. Slyšel jsem, že hostinskej má nějaký dcerušky.“

Popálená kůže na pravé noze stále páčila, ale k bolesti se ted' přidal i pocit viny. Proklínal jsem se za to, že jsem se nechal zlomit. Že jsem nevydržel ani žár malých plamínek. Mohl bych sice říct pravdu, až mě odvezou do vesnice, ale dokážu to, když vím, co by to způsobilo? Už jsem neplakal bolestí, ale zoufalstvím a beznadějí. Jak se pak budu moct Elle a Arien podívat do očí? Nebo komukoliv z vesnice? Budu muset odejít a pak někde umřít jako opuštěný pes, to bych si zasloužil.

„No, sranda to teda nebyla.“ zabručel Burrta. „Když už mučíš žárem, moh jsi použít aspoň žhavý železo.“

„Závidíš, že jsi ho sám nemoh naučit mluvit?“ popíchl ho Filtz. Pak vstal a než mohl hromotluk opět propuknout ve zlost, dodal, „Jen klid, zabralo to, ne? Ted' už ti nic nebrání užít si zbytek noci.“

Burrtův obličej se rozzářil, avšak ne hezkým úsměvem. Byl to ten pohled řezníka na prase před zabíjačkou, který jsem sám už poznal ten den v hospodě. Myšlenka na to, že nyní si konečně bude moci začít srovnávat účty s Pocestným, mu velmi zvedla náladu. Rozhlédl se po ostatních banditech a zaburácel, „Tak co je? Neslyšeli ste! Jdeme!“

„Nezapomeň na něj.“ připomněl mu Filtz, načež mě chytil za vlasy a zvedl ze země.

„Dindi, drž ho a pořádně!“ nařídil Burrtu. Mladý bandita ke mně hned přiskočil, aby svého velitele znovu nerozhněval zdržováním. Chytil konec provazu, kterým jsem měl svázané ruce a poručil mi, „Tak pohyb, ty slimejší! A nevopovažuj se něco zkoušet!“

Jeho výhrůžky nebyly tak přesvědčivé. Mohl za to ranami opuchlý obličej a nejistota v hlase. Ale zatáhnout za provaz uměl. Měl jsem co dělat, abych neklopýtl a nespádl. Nebylo vůbec příjemné se bosýma nohama, které ještě před chvílí byly mučeny žárem ohně, dotknout mokré a studené lesní půdy. Ještě jednou jsem se smutně podíval do míst, kam asi bandité odhodili mé zničené boty. Na okamžik jsem doufal, že z toho nenastydnu, ale hned jsem se sám pokáral. Myslet na něco takového bylo pěkně hloupé, když jsem ani nemohl vědět, jestli tu noc vůbec přežiji. Kolik dobrých lidí se dožije dalšího rána bylo velkou neznámou.

A tak probíhala už třetí procházka lesem té nešťastné noci. Bez pytle na hlavě jsem měl lepší přehled o tom, kam šlapu, ale každý krok byl nepříjemný. Bandité očividně věděli, kam jdeme, ale chystali se Pocestného přepadnout, proto nesvítili loučemi. Šli doslova rovnou za nosem, vyhýbajíce se černým obrysům stromů, a já šel za nimi, kam mě Dindi táhl.

Netrvalo dlouho, a spatřil jsem mezi stromy světlo. Bandité zpomalovali, až z chůze přešli v plížení. Museli jsme se blížít k táboru Pocestného. Nakonec všichni zlotřilci zastavili a skryli se každý za jeden strom. Na mladého Dindiho strom nezbyl, tak jen lehl na zem a mě strhl s sebou. Rozhlédl jsem se kolem, jak to jen ze země šlo.

Viděl jsem hlavně husté kapradí. Zpoza něj vycházela ne moc silná záře ohně. Kolem stálo mnoho vysokých starých stromů se silnými kmeny. Kdyby byl den, poznal bych i jejich druhy. Pak bandité vyšli kupředu, vedle sebe v rojnici, jako by byli na lovu, a znovu zastavili u tábořiště. Zřejmě usoudili, že utajení už není potřeba.

Zvedl jsem se společně s Dindim, který mě dotáhl až k Burrtovi. Tak jsem si lépe prohlédl okolí. Pocestný si uprostřed kapradí vyšlapal paseku a postavil malé ohniště. Za tábořištěm terén stoupal do mírného kopce, za kterým byl lesní porost ještě hustější. U ohniště ležela brašna s Pocestného majetkem a na ní měl položenou hlavu člověk s kápí na hlavě. Zbytek těla byl pod přikrývkou. Nikdo jiný, než náš dnešní hrdina to být nemohl. Takže ho zastihli ve spánku. Opustily mě poslední zbytečky naděje.

Počkat... kde je luk a meč?

15. část

„Krucí, to máme štěstí!“ řekl tiše Burrtu. „Ten čubčí syn si tam hajá jak v kolíbcu.“ Podíval se na mě. „Tohle bude tak snadný. Tady spratka ani nebudem potřebovat.“ Pak ukázal na dva ze svých mužů. „Běžte tam, popadněte ho a přitáhněte sem!“

Bandité se zachechtali a okamžitě se zvedli ze země a šli rovnou k muži ležícímu u ohně. Už se nebáli hluku, kterým by na sebe mohli upozornit a sebevědomě si to

dupavými kroky maširovali ke snadné kořisti. Byli tak bezstarostní, že ani nevytáhli své zbraně. Vrcholem bylo, když jeden z nich začal křičet „Tak tě máme, parchante! Teď uvidíš...“

Ale nedořekl to. Najednou se i s druhým lotrem propadli do země. Všichni ostatní ve svých úkrytech strnuli překvapením. I mě okamžik trvalo, než mi došlo, co se stalo. Z místa, kde oba muži zmizeli se chvíli ozývaly výkřiky bolesti. Jeden z banditů opustil svůj úkryt za stromem a šel blíž.

„To je past!“ zvolal najednou. „Ta svině...“ chtěl pokračovat, ale jako jeho přítel byl přerušen. Než to dořekl, ozvalo se zasvištění a hlas muže se proměnil v bublavé dávení. Když se zhroutil k zemi, byl vidět šíp, trčící z jeho krku. Ještě sebou pořád cukal ve spadlém listí, když Burrta zavrčel „Do háje! Dindi! Toho kluka! Ke mně!“

Dindi byl ze všech úplně nejvíce v šoku, tak okamžik trvalo, než na rozkazy zareagoval. Pak ale poslechl a rychle mě táhl ke svému veliteli. Sotva se však zvedl, vzduch proto zasvištění dalšího šípu. Ten se tentokrát zabodl do země těsně vedle Dindiho nohy. Ten vykřikl úlekem a začal spěšně couvat od šípu, až přitom klopýtl a upadl. Provazem mě strhl s sebou, takže jsme se oba váleli v mokrém listí. Všichni ostatní se urychleně schovali za stromy a krčili se za nimi jako kuřata pod křídly kvočny.

„Vopovaž se ho pustit, Dindi!“ zařval Burrta a Dindi, stále ležící na zemi, jak se bál pohnout, hned pevně chytil provaz do obou rukou a přitiskl si ho k hrudi. Z Burrty měl úplně stejný strach, jako ze smrtících šípu. Plnit okamžitě jeho rozkazy už pro něj musel být reflex.

„To bylo varování!“ ozval se křik odněkud z lesa. Pocestný! Pocítil jsem takový příval naděje, až mě příjemně zašimralo v břicho. „Nikdo se odteď ani nehne, rozumíte!? Viděli jste, že vás můžu kdykoliv postřílet jako kachny!“ pohrozil banditům.

Že to, co leželo zabalené do pláště u ohně je jen součást pasti, nám všem muselo dojít už dávno. Hlas pravého Pocestného se ozýval ze tmy mezi stromy někde před námi, kde lesní půda stoupala do kopce. Musel si najít místo, odkud měl dobrý dostřel a stačilo jen aby někdo z nás vydal hlásku nebo jen zašramotil při pohybu, a hned věděl, kam má poslat další smrtící střelu. Pasti nalíčil nejspíš proto, aby měl ještě větší výhodu. Bandité, kteří spadli do skryté jámy už utichli a určitě nadobro.

I přes takové nebezpečí však Burrta na skrytého střelce zakřičel velmi rozzuřenou odpověď.

„Ty kopo hnoje! Ty stará žumpo plná blitek! Za tohle nám zaplatíš!!!“ hulákal do temného lesa směrem, odkud šípy přiletěly. Hned na to se další šíp zapíchl do stromu, za kterým se hromotluk kryl.

„Cos to říkal, ty pivní mozole? Čekal bych spíš něco jako: „Vzdáváme se, nechte nás prosím jít, pane.““ odpověděl Pocestný.

„Parchante!“ zaburácel Burrta. „Myslíš si, žeš nás doběh, co?! Že nás máš jako na talíři! Leda prd!!! Máme tu rukojmí, takže...“

„Já vím, koho máte s sebou. Víím i, že bez těch dvou v jámě a mého prvního terče jste vy špinavci už jen čtyři. Nemyslete si, že jsem tu jen seděl a čekal, až se sem dovléčete. Jakmile jsem zdálky slyšel ten kravál, co děláte, hned jsem se šel podívat, jaká banda ožralých skřetů se tu potlouká.“ odpověděl Pocestný. I když by se napětí okolo nás dalo

krájet, musel jsem se pousmát tomu, že urazil celou bandu stejně, jako dříve Filtz.

Burrta chvíli mlčel, očividně zaskočený tím, že si nikdo z bandy vůbec nevšiml, že je Pocestný sledoval už delší dobu. Já během naší cesty k jeho táboru tak propadl svému zoufalství a zármutku, že jsem nevnímal okolí, tak jsem si snad ani nemohl postřehnout dalšího člověka plížícího se v temnotě nočního lesa.

„To je fuk! Jestli nechceš, aby se tomu klukovi něco stalo...“ začal Burrta vyhrožovat, když se vzpamatoval. Ale Pocestný ho opět ostře přerušil.

„Mě je úplně jedno, co se s ním stane.“ Nikdo takovou odpověď nečekal, takže les na chvíli ovládlo tísnivé ticho, než ho Burrta novu protnul svým silným hlasem.

Jakmile to dořekl, bylo mi, jako bych dostal pěstí do obličeje.

„Co? Co to tady vykládáš? Myslíš, že jsem úplně pitomej? Takovejch blafů jsem viděl už tři řitě!“ křičel. Pocestný ale s vysvětlením dlouho nečekal.

„Zamysli se, ty bečko. Co je mi po něm? Já chci dostat vás. A vašeho šéfa. Chlapce se můžu pokusit zachránit, ale ve výsledku na něm nezáleží. Vás krysy dostanu tak jako tak.“ Co říkal, dávalo smysl, ale nemohl jsem uvěřit, že by mohl něco takového říct. Ani Burrta tomu moc nevěřil.

„Můžeš se pokusit ho zachránit? Tak to je pořádná kravina. Ani ten pokus ti nevyjde! Nedostaneš se k nám dřív, než mu zakroutím krkem. A pak je řada na tobě!“

„Když ho zabijete, pořád si budete pro mě muset dojit. A to nezvládnete. I kdybych přestal střílet, tak kolem tábořiště jsou další pasti. Mě nedostanete. A když to zkusíte, zemřete. Vaše jediná možnost je pustit rukojmí a vypadnout odsud. Ale jestli to vážně chcete, klidně se ho zbavte a zkuste si mě chytit, je mi to vážně jedno.“

Bandité chvíli přemýšleli nad tím, jak ven z té kaše, ve které se ocitli. A já uvažoval, jestli se mi to všechno nezdá. Napadlo mě, že Pocestný blafuje, že se snaží bandity nějak přelstít. Přál jsem si tomu věřit, ale jako by malý hlásek v mé hlavě říkal, že k tomu nemá důvod.

„Proč by tě taky chtěl zachraňovat? Ty pro něj neznamenáš nic. Jak by mu mohlo záležet na hloupým klukovi, který si hrál na hrdinu, místo aby si hleděl svého a zůstal v posteli? Jo, postel, tam zbabělci, jako jsi ty, mají v noci co dělat, nic jiného pro tebe není. Stejně jsi všechno jen zhoršil.“

Takhle jsem se litoval, dokud Burrta nepřišel s hrůzným nápadem.

„Už mě nebaví to opakovat, ale mě neoblafneš. Víš co? Jestli ti na něm nesejde, tak to dokaž. Sejmi ho.“

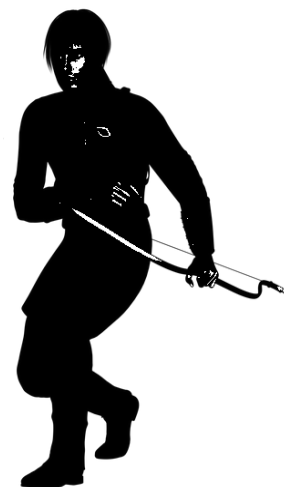
To muselo šokovat i ostatní bandity. Kam tím ten krutý surovec mířil? Já jsem si netroufl odhadovat, jestli Pocestný jeho výzvu skutečně uposlechne. Poprvé si dával s odpovědí na čas, a to nebylo dobré znamení. Nakonec byla stručná a neuspokojivá pro všechny.

„Nemusím tady nic dokazovat.“ řekl, ale Burrta hned oponoval.

„Ale jo. Když je ti úplně jedno, jestli to ten otrhánek přežije, tak nám všem ušetří čas a oddělej ho sám. My ti ho hezky nastavíme, abys na něj viděl.“

Kývl na Dindiho, který hluboce polkl a potlačil veškerý strach. Připlazil se ke mně a přitiskl mi ke krku nůž. Pak naznačil, abych se postavil. Společně jsme se pomalu zvedli ze země, on zezadu přitisknutý ke mně, aby mě mohl držet pevně, a navíc byl krytý za mým tělem. Zastřelit mě by bylo snadné, na Dindiho tvář by však bylo potřeba dobrou mušku a více světla.

„Tak do toho, můžeš střílet. My pak nebudeme mít žádnou výhodu, a tak odsud vypadnem a ty budeš mít klidnou noc. Což se nedá říct o zbytku vesničanů, protože tam ještě dneska v noci vtrhneme, vytáhnem ty vidláky z jejich všivejch pelechů, a to teprve

bude masakr. A tebe si najdeme někdy jindy.“

Situace byla čím dál horší, ale Pocestný odpověděl klidně.

„To se mi vážně nezdá. Víš, co si myslím, že se stane? Když ztratíte rukojmí a přijdete beze mě, bude váš velitel určitě nadšenej. Ať už máte dál v plánu cokoliv, tak to odvolá a potrestá ty, co to dnes v noci tak pohnojili.“

Jeho hlas byl pořád stejně vyrovnaně a monotónně, do toho Burrtova se však vracelo sebevědomí.

„Já to risknu, ale co ty? Jako záminka na útok na vesnici nám stačí to, že si tě tam oblíbili. Toho, kdo před chvílí zabil pár našich chlapů. A ne že teď začneš kecat, že to je ti taky jedno, ať ta díra klidně shoří. Na to ti neskočím!“

Studený pot ze mě tekl proudem. Dindi na tom nebyl o nic lépe. Jeho ruka na noži u mého krku se tak třásla, až mě omylem poškrábal.

„Ty si myslíš, že jsem nějaký tupej bouchač, co se nevyzná v lidech, co? No, možná nejsem žádný chytrák, ale poznám, když si někdo hraje na většího drsňáka, než ve skutečnosti je. Nemáš odvalu na to nechat někoho zařvat, když bys s tím mohl něco udělat. Potkal jsem už strašně moc takovejch měkotů, co furt soucítěj se všema ubožákama na světě. Kdybys nebyl jeden z nich, tak bys v tý hospodě neřek proti nám ani popel. Ale jestli se fakt pletu, tak mi to dokaž a strílejl!“

Už jsem se neodvážil předvídat, co se v dalším okamžiku stane. Dindimu už se tak moc nechtělo držet se blízko možného terče dalšího šípu, že udělal krok dozadu. Jakmile Burrta postřehl zašustění listů pod jeho nohama, zabručel na něj tak výhružně, že mladý bandita znovu znehybněl jako socha. Pak hromotluk zakřičel opět mezi stromy, kde se skrýval střelec.

„Tak, co bude? Buď kluka zastřelíš, nebo ho podříznem, nebo přijdeš neozbrojenej sem. Jiný možnosti nejsou.“

Žádná odpověď. Nesnesitelné ticho, které v mé hlavě trvalo určitě stokrát déle než ve skutečnosti.

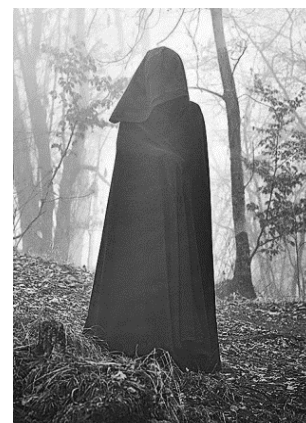
„Vida, mlčíš. Přemejšlíš o tom. To je důkaz toho, že ti nic není tak ukradený, jak tvrdíš. Jinak bys neváhal. Ale na tohle já nemám čas! Koukej se rozhodnout! Počítám do tří! Jedna! Dva! A...“

„Dobře. Vyhráli jste. Už jdu.“

16. část

Burrta se začal zlověstně chechtat a ostatní lotři se postupně přidali. V jejich smíchu však byla ozvěna nervozity. Jakmile doznělo, rušilo ticho jen šustění kapradí, když jím Pocestný kráčel směrem k nám. Bandité postupně opustili své úkryty za stromy a došli až na mužovo tábořiště, i když pomalu a nejistě. S velkou opatrností přitom obešli jámu, ve které skončili dva z jejich kamarádů. Jak mě mladý Dindi držel těsně u sebe a nutil jít vpřed, málem jsme zakopli o tělo třetího nešťastného bandity, zastřeleného Pocestným.

Všichni pozorovali nezřetelný stín sestupující z porostu na kopci, jak se mění v nám známého muže. Byl celý zahalený do svého pláště a když už ho od nás dělilo jen deset kroků, sňal si z hlavy kápi a všechny si změřil ostrým pohledem. Z kamenného výrazu v té tváři, která zažila příliš mnoho, se opět nedala vyčíst žádná emoce. Působil stejně klidně, až nezaujatě, jako by se ho veškeré hrozící nebezpečí vůbec netýkalo. Muselo to patřit k jeho taktice. S Dindim jsme stáli vpředu, hned vedle Burrrty, aby Pocestný

dobře viděl na nůž, výhruzně mířící na můj krk. Dva ze zbylých banditů nám stáli po boku o krok za námi.

„Vidíš? Nebylo tak těžký zvednout ten svůj vandráckej zadek a dovalit ho sem, ne? Tak zůstaň poslušnej, nebo...!“ dal se Burrta do vyhrožování, které dokončil tím, že kývl hlavou směrem ke mně a přešel si prstem po krku.

„Můj luk zůstal tam mezi stromy. I s šípy. Takže dnes v noci už nikdo nemusí umřít. Už vůbec ne on.“ řekl Pocestný a kývl směrem ke mně. Burrtovi řeči s ním buď vůbec nehnuły, nebo to na sobě nedával znát. „Splnil jsem svoji část dohody. Teď je řada na vás. Nechte toho mladíka jít.“

„Jo, to víš, že jo. A pak ti tady zatancujem a zazpíváme elfí hymnu. Myslíš, že luk u stromu mi stačí jako důkaz, že se vzdáváš?! Hod' sem meč!“ zařval na něj. Pocestný sáhl k opasku, vytáhl meč z pochvy a bez váhání ho hodil na zem, mezi nás a sebe. Pak udělal další krok dopředu.

„Tak, jsem neozbrojený a vzdávám se. Můžete chlapce pustit.“ Zvedl nad hlavu holé ruce. Burrta poručil ostatním banditům, aby ho spoutali. Dva z mužů na ten povel vystoupili vpřed. Jeden držel v ruce sekeru, druhý provaz. Pocestný si jich vůbec nevšímal a znovu promluvil. Tentokrát přímo k Dindimu, který mě držel.

„Už mě máte. Rukojmí je vám k ničemu. Tak ho pusť.“ Zdálo se mi, že jeho hlas potměl. Stále se přibližoval a dva bandité mu šli naproti.

„Hubu drž! Dokud nebudeš na provaze, tak kluk zůstane tady!“ řval Burrta, a ukázal tlustým prstem na zem.

Pocestný se zastavil. Přímo před svým mečem. „Když on zůstane tam, kde je, tak já taky.“

„Přestaň mě už štvát! A na co vy čekáte, seberte ho!!!“ okřikl Burrta dvojici se sekerou a provazem. První z nich přišel k Pocestnému se svou zbraní výhruzně napřaženou. Obešel ho z levé strany a strčil do něj. Takže musel přistoupit k muži s provazem. Sám a bez pobízení natáhl ruce před sebe, aby ho mohl bandita spoutat. Přitom se ale na něj vůbec nepodíval.

„Už bys ho vážně měl pustit.“ mluvil zatím dále k Dindimu, tentokrát rázněji, jako by na tom závisel Dindiho život. Cítil jsem, jak se mladý zbojník zachvěl. Moc uhrančivých očí Pocestného na něj už působila. Jeho ruce se začaly třást a zaslechl jsem, jak těžce polkl.

„Pusť ho!“ zakřičel Pocestný už jasný rozkaz. A Dindi odložil od mého krku a povolil sevření. Bylo mi jasné, že lepší příležitost mít nebudu. Zhluboka jsem se nadechl a trhl celým tělem dopředu. Dindiho nyní už chabé sevření povolilo a já se rozběhl vpřed.

Všichni v šoku hleděli na mě, včetně dvojce, která měla na starosti zajetí Pocestného. Ten toho využil, kopl do holeně banditu, který mu svazoval ruce, a vysmekl se mu.

Naštěstí nestihl provaz utáhnout, takže měl ruce zase volné. Druhý bandita se sekerou se vzpamatoval příliš rychle a s křikem se po Pocestném svou zbraní ohnal. Ten mrštně přiskočil k protivníkovi blíž a zachytil topůrku dřívě, než ostří stačilo seshora dopadnout na jeho hlavu. Zatímco se spolu o sekeru přetahovali, přešla prvního muže bolest v noze a rozhodl se svému kumpánovi pomoci. Vytáhl dlouhý lovecký nůž a chystal se Pocestného bodnout do zad. Ten nejspíš uslyšel jeho kroky, protože na poslední chvíli uhnul na stranu. Bandita se sekerou ztratil rovnováhu a spadl přímo na nůž druhého lotra. Pocestný do něj zezadu strčil, takže se na svého

nedobrovolného vraha svalil. Ten byl tak na chvíli vyřazen z boje, ležící na zemi s mohutnějším mrtvým mužem na sobě.

Ale to jsem sotva vnímal. Stejně jako to, že Burrta se vzteklým řevem udeřil Dindiho pěstí tak silně, že mladík doslova odletěl dozadu a zůstal ležet na popadaném listí. A to, že vytáhl těžký kyj pobitý hřeby a vrhl se na Pocestného. Mým úkolem bylo utéct a na nic jiného jsem se v tu chvíli pořádně nesoustředil. Pelášil jsem do lesa jako vyplašený králík. Při stoupání do kopečka jsem upadl, ale ani jsem nemarnil čas zvedáním se na nohy. Prostě jsem se nahoru vyškrábal po čtyřech, což s pořád ještě svázanýma rukama nebylo snadné. Až když jsem se dostal mezi kapradí a stromy na vrcholu svahu, tak jsem si dovolil se zastavit a popadnout dech.

Když mi srdce v hrudi přestalo bít jako na poplach, upoutaly mou pozornost zvuky boje. Zvědavost mě tu noc opět přemohla, a tak jsem si našel místo s dobrým výhledem na tábořiště. A co jsem tam viděl, se mi vůbec nelíbilo. Bandita, který měl původně Pocestného spoutat, se již dávno vysvobodil zpod mrtvého těla svého kumpána a zapojil se do boje. Pocestný tak čelil dvěma nepřátelům zároveň. Ani se světlem z nastraženého táborového ohně nebylo možné dobře spatřit podrobnosti, ale vypadalo to, že osamělý bojovník drží v ruce malou zbraň. Nejspíš dýku nebo nůž, který si u sebe chytře nechal, když se naoko vzdával. Avšak, i když nestál proti banditům s holýma rukama, nemohl s krátkou čepelí nic moc dělat. Burrta zuřivě mával svým těžkým kyjem. Kdyby jen jednou zasáhl, byl by to konec Pocestného, a dýkou nemohl tak silné rány zablokovat. Možná by se rychlejšímu muži podařilo proklouznout mezerou mezi hromotlukovými útoky a vyřídit ho jedním dobře mířeným bodnutím. Problém byl druhý bandita, který na něj dorážel svým dlouhým nožem. Ten se držel v bezpečné vzdálenosti od Burrty, aby ho jeho velitel ve svých zuřivých útocích omylem nezasáhl, ale zároveň stíhal svými rychlými výpady Pocestného rozptylovat, aby nemohl na Burrtu zaútočit. Za každým úderem kyje následovala dvě bodnutí nože.

Pocestný byl mrštný jako kočka, proto se všem útokům úspěšně vyhýbal. Ale to bylo to jediné, co mu zbývalo. Jednou se pokusil přiblížit k muži s nožem, aby se mohl vyhnout jeho bodnutí a pak ho rychle probodnout. Ten ale před ním rychle ustoupil dozadu, takže ještě než se Pocestný ke svému cíli dostal, už musel zase uskočit před ostrými hřeby kyje. Bandité svou taktiku neměnili. Vytrvale pokračovali ve svých výpadech a čekali, až se muž unaví a udělá chybu. A i mě bylo jasné, že přesně to se dříve nebo později stane. Tohle nebyl jeden z těch příběhů, vyprávěných u ohně za dlouhých zimních večerů. Takových, kdy hrdina nad přesilou nepřátel vždy zvítězil. Přál jsem si, aby byl, ale dávno jsem věděl, že skutečný život je jiný.

A přitom by vše dopadlo dobře, kdyby měl Pocestný svůj meč. Ano, pak by měl delší dosah, než bandita s nožem a zhruba stejný, jako Burrta. Mohl by výpady opravdu odrážet a nejspíš i přejít do útoku. Ale meč stále ležel na zemi, kam ho odhodil. Odhadoval jsem, že to místo je teď někde za Burrtovými zády. Ti lumpové jistě věděli, jak by se karta obrátila, kdyby tu zbraň její majitel dostal zpět. Svým náparem nutili Pocestného ustupovat stále dozadu a nevypadalo to, že by kolem nich dokázal proběhnout a meč sebrat. Ale bez něj neměl šanci. Musel ho nějak dostat.

Přepadl mě hrozný pocit viny. Bojoval s těmi lotry sám, proti přesile. Ale připravil se na ně a kdyby nemusel vyjít z úkrytu nebo odhodit meč, mohl je dostat. To bylo vše kvůli mně. Rozhodl se mě nejprve zachránit, než bude v boji pokračovat. Kvůli mně se vzdal všech výhod. A teď ho to bude stát život. Zaúpěl jsem a bouchal pěstmi do země, ovládl mě vztek na sebe sama i na to, jak to bylo nespravedlivé. Kdyby mu jen někdo mohl pomoci. Ale jediný další člověk široko daleko v tomto hlubokém lese jsem byl já. Vesnický kluk, který uměl se sekerou jen štípat dříví a nožem krájet jídlo. Nikdy jsem nemusel

bojovat. Ani jsem neměl nic, co by se dalo použít jako zbraň. Ne jako Pocestný, co se neohroženě toulal krajem s mečem a lukem...

No jistě! Pocestného luk! Nechal ho přeci v úkrytu mezi stromy. Někde tu musel být! Nic jiného se nedalo dělat. S hlubokým nádechem a ubohou utěšující myšlenkou, že všechno je jednou poprvé, jsem se vydal luk hledat. A měl jsem štěstí, našel jsem ho rychle, opřený o velkou břízu a hned u něj byl i toulec. Několik šípů bylo zapíchnuto v zemi napravo od stromu, toulec byl ale stále ještě skoro plný. Se svázanýma rukama jsem nemohl dělat nic, podařilo se mi ale jeden šíp z toulce vytáhnout.

Klekl jsem si, sevřel šíp mezi stehny a pokoušel se přeříznout hrotem provaz kolem mých rukou. Šípy nejsou určeny pro takové věci a provaz byl silný. Hrot šípu byl ale naštěstí dost ostrý a Dindi podle všeho nebyl dobrý ve vázání uzlů. Osobodil jsem se a podle zvuků z tábora jsem to stihl dříve, než boj skončil. Toulec s šípy jsem si hodil přes záda tak rychle a nešikovně, že se málem vysypaly. S lukem v levé ruce a jedním šípem v pravé jsem se rozběhl zpět na bojiště.

17. část

Proletěl jsem kapradím jako srnec prchající před lovci a kopeček dolů na mýtinu sjel po zadku. I když jsem nadělal strašně moc hluku, bojující muži si mě vůbec nevšimli. A nebylo divu, pohyby Pocestného se zdály pomalejší a útoky jeho nepřátel naopak jistější. I když byl určitě zručnější bojovník, prohrával s bandity, a především s hromotlukem Burrrou, v zápase na výdrž. Byl nejvyšší čas zasáhnout.

Věděl jsem, že nemohu střílet z dálky, nic bych netrefil. Přiběhl jsem tedy blíž a připravil se k výstřelu tak, jak jsem nejlépe uměl. Konec šípu se drží mezi dvěma prsty, ukazováčkem a prostředníčkem, které zároveň napínají tětivu. To jsem věděl. Muži z vesnice, co chodili na lov, mi to mnohokrát ukazovali. Ale napnout samotnou tětivu bylo mnohem těžší, než se může zdát. Tělo luku bylo sice z pružného dřeva, ale přesto odolávalo chabé síle mé netréované paže. Raději jsem do toho ani nevložil všechny síly, protože co kdybych se příliš rychle vyčerpal, tětivu pustil a omylem trefil Pocestného.

V duchu jsem proklínal vlastní ubohost. Nakonec jsem usoudil, že nejlepší bude prostě odvést pozornost banditů od Pocestného, aspoň na chvíli.

„S-s-stát...“

Ještě, než jsem se vykoktal, bylo mi jasné, že mi bojující muži nebudou věnovat pozornost. Ještě jednou jsem se zhluboka nadechl a zařval tak nahlas, jak mi jen vyprahlé hrdlo dovolilo.

„Povídám, stát!!!“

I když to stále neznělo dost hrozivě, bandita s nožem to uslyšel a podíval se na mě. Bylo to zrovna ve chvíli, kdy měl provést další výpad. Pocestný a Burta zatím stále bojovali.

„Nikdo se ani nehne!!!“

To už po mě hodil očkem i Burrta a dokonce i Pocestný se rychle ohlédl přes rameno.

I bandita s nožem zůstal stát, i když měl skvělou příležitost Pocestného bodnout. Nemohl vědět, že neumím střílet, takže mě bral vážně. A pak nabral boj jiný směr.

Pocestný hodil dýku po muži s nožem. Bandita zachroptěl, když se mu letící čepel zapíchla do hrdla. V panice udělal to nejhorší, co mohl, tedy vytáhl dýku ven z rány. Všude se rozstříkla krev a její vlastník se po krátkém vrávorání s chroptěním poroučel k zemi. Kdybych v životě už předtím párkrát neviděl na vlastní oči, jak se poráží prase, nejspíš bych omdlel. I tak jsem musel odvrátit zrak. Vidět takhle umírat člověka je otravné. Na okamžik mi blesklo hlavou, proč si Pocestný vybral za cíl méně nebezpečného protivníka. Zbavit se hozenou dýkou Burrty dávalo větší smysl. Když jsem se znovu podíval, bylo to jasné. Za mrtvým banditou ležel na zemi jeho meč. Burrtovi hned došlo, co má za lubem, takže se po něm ohnal kyjem s ještě větší silou a zuřivostí než dříve. Pocestný ale pro svůj meč skočil hlavou napřed s rukama nataženýma před sebe, jako když se kocour vrhá na myš. Jakmile dopadl na zem, udělal kotoul dopředu a vmžiku se vymrštil zase na nohy. Svůj meč měl už konečně v ruce, ale sotva ho stihl osvobodit z pochvy, Burrta znovu zaútočil. Velký bandita už držel svůj kyj v obou rukách a strašlivé síle, kterou používal k mávání tou těžkou zbraní, se vyrovnaly jen jeho sprosté nadávky vůči Pocestnému.

S úlevou jsem spustil luk dolů a opatrně povolil napětí ruky na těživě, abych omylem nevystřelil. Už mi nikdo nevěnoval pozornost. Sledoval jsem ten souboj a začal si opět dělat velké naděje na jeho dobrý konec. Na útočícího rozzuřeného Burrta byl sice děsivý pohled ale Pocestný se jeho ranám vyhýbal bez problému a občas i odrazil kyj svým mečem. Ze dřeva po srážce s ocelí pak odlétlo pár třísek. Taktika „nejlepší obrana je útok“, nemohla banditovi pomáhat k převaze moc dlouho. Jen jsem se díval a čekal, až mrštnější šermíř provede rychlý výpad a propíchne hromotlukovi jeho nechráněné břicho.

Pak jsem si ale všiml pohybu za bojující dvojicí. Do celé situace měl zasáhnout ještě někdo, s kým už určitě nikdo nepočítal. Dindi se pomalu zvedal ze země a přitom se držel za hlavu v místě, kam dostal hromovou ránu od Burrty. Chvíli trvalo, než se plně vzpamatoval. Když si uvědomil, co se děje, otočil se a běžel z mýtiny pryč. Zaradoval jsem se z toho, že zbaběle utíká, ale v tom jsem se mýlil. Doběhl k tělu zastřeleného bandity a vzal si jeho zbraň. Kuší!

Běžel zpět na bojiště s kuší v jedné ruce a šipkou v druhé. Připomínal mi trochu mě samotného, když jsem před chvílí spěchal Pocestnému na pomoc. S tím rozdílem, že mladý bandita byl určitě mnohem zkušenější střelec. To bylo jasné už podle toho, jak jistě a pohotově napínal tětivu a vložil do žlábků šipku. To mohl být konec. Ještě, že jsem při svém předchozím hrdinském pokusu nestřílel na Burrta, to bych byl bez šípů. Teď jsem se musel pokusit zdržet Dindiho.

„Hej, ty tam! Ani se nehni!“ vypustil jsem ze svých plných plic. Nezbyvalo než doufat, že stejný trik bude fungovat i podruhé.

Nejspíš si mě předtím vůbec nevšiml, protože na mě nejdřív vyjeveně civěl, jako bych spadl z nebe. Rychle se ale vzpamatoval a namířil kuší na mě.

„Drž hubu a zahod' to!“ poručil. Nebylo to tak snadné.

„Ty to zahod' nebo... ti vystřelím oko, lumpe!“ zkoušel jsem ho znovu zastrašit, a přitom si byl ještě méně jistý tím, co dělám.

„Já vystřelím voko tobě, parchante!“

Takhle jsme si vyměnili výhrůžky ještě několikrát, ale nic se tím nezměnilo. Ze všech sil jsem se přemáhal, abych neustoupil. Nejlepší by bylo prostě pustit tětivu luku a doufat

v nejlepší. Jenže k tomu jsem se nedokázal donutit, přestože hrozilo, že Dindi se mnou ztratí trpělivost a brzy skončím se šípem v hrudi. Ale to se pořád nestalo, a to z jediného důvodu. Dindi s výstřelem váhal stejně jako já.

Stáli jsme naproti sobě a zdálo se, že čas okolo nás běží pomaleji. I dva bojující muži opodál jako by přestali existovat. A Dindiho ruce se z toho napětí začaly třást, téměř nepostřehnutelně, ale přece jsem si toho všiml. Slyšel jsem v jeho hlase stejnou ozvěnu strachu, jako ve svém, i když ji uměl lépe skrývat. Stačila jen krátká doba na to, abych s ním nejen začal soucítit, ale i uvěřil tomu, že není surovec jako Burrta nebo chladnokrevný vrah jako Filtz. Nevěděl jsem, jak a proč se ten mladík přidal k bandě. Ale odhadoval jsem, že ať už s nimi prováděl na jejich loupeživých výpravách cokoliv, tak ještě nikoho nezabil. Aspoň ne takhle, tváří v tvář.

Už to vypadalo, že jeden z nás bude muset vystřelit, když v tom jsme uslyšeli bolestný výkřik. Pocestnému se povedlo seknout Burrtu do pravé ruky. Z rány táhnoucí se po celém banditově předloktí se valila krev, ale Burrta přesto dál bojoval. Kyj musel držet už jen v levé ruce, kterou zvedl nad hlavu a chystal se zasadit protivníkovi drtivou ránu seshora. Pocestný byl ale rychlejší. Sotva Burrta kyj zvedl, už byl u něj a vší silou bodl vpřed. Čepel meče zmizela v Burrtově hrudi. Bandita na ni zíral s nevěřícím výrazem. Vzápětí ji Pocestný trhnutím vytáhl ven a ustoupil krok dozadu. Burrta se zamračil a naposledy se ohnal kyjem, avšak už jen chabě a pomalu. I to ho vysílilo tak, že napřed klesl na kolena, a nakonec s poslední nadávkou na rtech padl k zemi.

I když jsem sledoval krvavý konec toho souboje se směsí úžasu a znechucení, tětivu luku jsem nepustil a stále mířil na Dindiho. Rychle jsem se vzpamatoval a připomněl si, že ho musím stále bedlivě sledovat. Ale mladý bandita zíral na Burrtovo tělo. Nejspíš nemohl uvěřit, že muž, kterého se tak dlouho bál a měl ho za ztělesnění síly a neohroženosti, tu teď leží mrtvý a lesní půda pije krev z jeho prohnitého, zlého srdce. Ani ho nenapadlo po někom střílet.

Pocestný nemeškal a rozběhl se k Dindimu. Toho už konečně touha po přežití donutila vystřelit z kuše. Ale ať už to způsobil strach nebo málo procvičování střelby, netrefil se. Šipka proletěla kolem levého boku přibližujícího se Pocestného. Mladému banditovi bylo jasné, že nestane znovu nabít, než se k němu muž přiblíží. Proto chytil kuši za opačnou stranu a chystal se ji použít jako kyj. Pocestný doběhl až k němu a nechal mladíka zaútočit. Dindi se s křikem ohnal po Pocestném pažbou z kuše. Úspěšný zásah do hlavy by protivníka nejspíš na chvíli omráčil, a Dindi by tak mohl udeřit znovu, nebo by získal čas na útek, podle svého uvážení. Jenže Pocestný svým mečem úder nejen zachytil, ale posléze vší silou trhl čepelí doleva. Kuše vyletěla z Dindiho rukou a mladý bandita byl odzbrojen. Plný strachu začal Dindi před Pocestným rychle couvat dozadu. Přitom zakopl a skončil na zemi břichem vzhůru. Pocestný mu šlápl jednou nohou na hrud' a pozvedl meč. Hrot čepele, ze které ještě kapala Burrtova krev, mířil svisle dolů, přesně na Dindiho krk. Mladík roztrášeným hlasem prosil o milost a zvedl ruce před sebe. Kryl si jimi obličej, jako by to něčemu pomohlo.

„Ne!“

Vykřikl jsem to úplně sám od sebe. Hned na to jsem odhodil luk a šíp a doběhl k Pocestnému, který zadržel svou ruku těsně před bodnutím. Nic mi neřekl ale jeho překvapený výraz mluvil za vše.

„On...se vzdává. Už nám neublíží.“ řekl jsem, i když jsem si tím pořád nebyl úplně jistý. „Když ho nechám žít, tak nám může ublížit v budoucnu. Nebo někomu jinému. Nechci nic riskovat.“ odpověděl Pocestný a znovu se chystal zasadit smrtelnou ránu.

„Vždyť je bezbranný. Tohle... To prostě není správné!“ přel jsem se se starším mužem, i když mi rozum říkal, že má pravdu. Ale kdybych ho nechal Dindiho zabít, zradil bych to, co mi říká srdce.

„Je to bandita. Zloděj, vrah a kdo ví, co ještě. On by tě neušetřil. A když ho nechám jít, bude dál loupit a zabíjet. Možná ne v tvou vesnici, ale někde jinde určitě. Když se rozhodneš takové ničemy ušetřit, tak všechny lidi, kterým ublíží, budeš mít na svědomí. Opravdu chceš takový život zachránit?“

Byla to tvrdá slova a pravda v nich se nedala popřít, i když jsem o Dindim nesměšlel tak špatně, jako o zbytku bandy. Co když ještě byla naděje, že se polepší? Ale věděl jsem, že slovy Pocestného nepřesvědčím. Musel jsem jednat. Tak jsem si klekl k Dindimu a pohleděl mu do očí.

„Tak, teď dobře poslouchej! Když tě teď pustíme, tak odsud zmizíš. Půjdeš tak daleko, kam tě nohy donesou. A začneš žít poctivě! V nejbližší vesnici se necháš najmout na nějakou práci, usadíš se tam, budeš mít ženu, děti, prostě všechno jako normální, slušnej člověk! Konec loupění! A NIKDY, ROZUMÍŠ, NIKDY NIKOHO NEZABIJEŠ!!! JASNÝ!?“

Opět jsem se snažil působit co nejvíce hrozivě a poprvé za tu noc jsem měl pocit, že mi to šlo. Dindi mi věnoval bezmeznou pozornost a horlivě přikyvoval. Ale to nestačilo. Zatlačil jsem na něj ještě víc.

„Přísahaj!!! A jestli to porušíš, on si tě najde a budeš toho litovat!!!“

Pohrozit mu Pocestným zafungovalo, protože mladý, a snad už brzy bývalý, bandita přísahal na vše, co ho napadlo, a pořádně nahlas.

Pocestný se rozmýšlel, a přitom na Dindiho vrhl pohled plný pohrdání. Nakonec sundal z mladíka nohu a svěřil meč k boku.

„Tak se zvedni a vypadni odsud!“ poručil.

Dindi však zatím zůstal na zemi a třásl se strachy. Určitě nemohl uvěřit tomu, že dostal další šanci na přežití.

„Neslyšel jsi?! Mazej! Nebo si to rozmyslím!!!“ křikl Pocestný a výhruzně pozvedl meč.

Dindi se obrátil břichem k zemi a chvíli se jen plazil. Pak v sobě našel dost síly na to, aby se zvedl a začal utíkat do tmy mezi černými kmeny stromů. Ze začátku klopýtal, ale jak se vzdaloval, jeho kroky byly stále jistější. Šustění listů a praskání větviček, které mladík při svém zběsilém útěku způsoboval, se ještě dlouho ozývalo nočním lesem.

18. část

Pocestný utíkajícího mladíka pozoroval a nejspíš znovu zvažoval své rozhodnutí. Báł jsem se, že kdyby měl po ruce svůj luk, tak by Dindiho ještě zastřelil. Pak se obrátil ke mně.

„Takové milosrdenství jsem už dlouho neviděl, to ti povím chlapče. S tím se dnes často nesetkáš. A z dobrého důvodu. Modli se k čemukoliv, v co věříš, aby se ti to jednoho dne nevyplatilo...“

„Nemáme čas!“ přerušil jsem ho. „Musíme do vesnice!!!“

Podíval se mi přímo do očí a já ucítil tu moc jeho uhrančivého pohledu. Ale jen na krátký okamžik.

„Když říkáš, že musíme, tak musíme. Podrobnosti mi povíš cestou. Ale rád bych napřed měl zpátky svůj luk. A šípy. Určitě je budu potřebovat.“

Šli jsme lesem k vesnici tak rychle, jak to jen šlo. Pocestný celou cestu mlčel, zatímco já mu vyprávěl o spolčení fojta Orssila s bandity a jejich plánech na dnešní noc. Jestli ho ten zvrát událostí překvapil, nedal to na sobě znát, jak bylo jeho zvykem. Ale něco mi říkalo, že to tušil už od chvíle, co se s fojtem seznámil v hospodě.

Když jsme už měli vesnici na dohled, spatřili jsme světla z několika ohňů. Dostal jsem strach, že bandité zapalují domy, ale vzápětí mi došlo, že na to je světlo moc slabé.

Muselo vycházet jen z několika pochodní. Zdálo se, že se lidé se světly shromáždili uprostřed vsi u velkého dubu.

„Ted' musíme opatrně.“ řekl mi tiše Pocestný a zpomalil krok. Čím víc jsme se blížili, tím více přikrčeně šel a našlapoval čím dál tišeji. Následoval jsem ho a zkoušel jeho plížení napodobit, ale bez úspěchu. Nijak mě ale nekáral a dál jsme se tiše blížili směrem ke světlům ve vesnici.

Po chvíli jsme se už tiše kradli po vyšlapaných cestičkách mezi domy. Všude byl až nepřirozený klid a jen vzdálená světla byla náznakem, že se ve vesnici děje něco neobvyklého. Náhle Pocestný pozvedl ruku a já pochopil, že musím zastavit. Byly jsme už dost blízko na to, abychom se mohli podívat, co se ve vesnici děje. Abychom sami zůstali nespátráni, lehli jsme si pod vozík se slámou před námi.

Ukázalo se, že můj odhad byl správný. Zář ohňů nás dovedla na dohled středu vesnice. Blízko našeho dubu byl zbytek Kessarovi bandy. Více, než kolik jich k nám kdy pohromadě dorazilo. Všichni seděli na koních a v rukách drželi plápolající pochodně. Tvořili půlkruhovou formaci, ve které svírali vesničany. Takže je bandité násilím vyhnali z postelí, přesně podle jejich plánu, aby mohli sledovat divadlo, které pro ně připravili Kessar a Orsil. To už začalo. Vůdce banditů a fojt stáli naproti sobě v malé mezeře mezi oběma skupinami, jeden seděl na koni, druhý stál na dřevěné bedně a hovořili spolu. Ještě jsme byli příliš daleko na to, abychom si je mohli pořádně poslechnout. Zachytil jsem však útržky vět, jako „Jestli ho schovává někdo z vás... Ujišťuji vás, že ne... Mí muži prohledávají les, ale já si myslím... Poslední šance...“. Bylo jasné, že vše se chystá velkému vyvrcholení, kdy bude hostinský Horthas odhalen, jako pomocník Pocestného a fojtův úhlavní nepřítel. Kdyby jen vůdce banditů věděl, že se skrývám tak blízko a svou vynucenou roli v té ohavné frašce nesehrají. Ale co se tedy bude dít místo toho?

Někteří vesničané se stihli ozbrojit. Spatřil jsem v několika rukách kosa, vidle a cepy. Nejspíš se probudili kvůli povyku venku sami, a tak sáhli po svých rolnických nástrojích. Nic jiného na obranu svých rodin a domovů neměli. A pak tu byli mladíci, kteří už odpoledne byli odhodláni se banditům postavit. Dokázal jsem si ale představit, že proti hordě zabijáků na koních se nikomu nechtělo příliš odporovat, i když jich bylo méně než vesničanů. Oheň byl největší hrozbou. Stačilo, aby začali lotři házet pochodně na nejbližší střechy, pokryté převážně slámou. Požár by se šířil na další domy velmi rychle a pro vesničany by to byla katastrofa, i kdyby nakonec nikdo nezemřel.

„Nevypadá to dobře.“ pronesl Pocestný a když viděl můj vyděšený výraz, dodal: „Ale když se do toho ted' vložím, dopadne to dobře.“

„Co chcete dělat?“ zeptal jsem se. Že by sám bojoval proti celé bandě a zvítězil bylo nemožné i pro něj. A navíc vesničané byly v nebezpečí. Jak je chtěl během boje chránit?

„Nejdřív se zbavím jejich vůdce.“ vysvětloval. „Bez jeho velení budou zmatkovat a vše bude snazší. Ale vesničané se také budou muset zapojit do boje. Snad se mi podaří dodat jim odvalu. Až těch lotrů skolím víc a tvoji lidé ji ukážou, že se nebojí, měl by se zbytek bandy dát na útěk.“

Plán to byl prostý, ale řekl jsem si, že nejspíš vyjde. Navíc, pro vesničany bude dobré, když se dnešní noci naučí se sami bránit. Pak se už nenechají vykořisťovat od žádné jiné bandy ničemů, která se může objevit v budoucnu. O tom ale nebyl čas uvažovat. Pocestný mi kývnutím hlavou do strany naznačil, že musíme ještě blíž. Proplížili jsme se do míst, kde domy stály blíže u sebe a opět zastavili. Tentokrát jsme se před nechtěnou pozorností skryli za malým přístřeškem pro dřevo. Pak se Pocestný znovu obrátil na mě.

„Tak, chlapče, tohle je tvůj úkryt. Zůstaň tu a já se o všechno postarám.“

„Jste si jistý, že to vyjde? Co když začnou zapalovat domy, nebo zaútočí na lidi?“

„S tím hlavu nelámej. Já udělám, co budu moci, ale ty budeš na konci tohohle všeho důležitější. Musíš zůstat v bezpečí, abys lidem pověděl pravdu o fojtovi. Takže počkáš tady a vyjdeš až bude po všem. Jasně?“ Přikývl jsem, ale takový slib mu nestačil.

„Tam v lese jsi mi hodně pomohl. Ale nebudeme už víc pokoušet štěstí. Slib mi, že zůstaneš schovaný, ať se bude dít cokoliv.“ naléhal na mě.

„Zůstanu tady, ať se bude dít cokoliv. Slibuji.“ zopakoval jsem tak, jak si přál.

„Výborně.“ řekl ještě Pocestný a s lukem v ruce se odplížil pryč.

Zůstal jsem skrčený v úkrytu, ale jen čekat mi nestačilo. Byl jsem tak napnutý, že jen pár okamžiků se zdálo jako hodina. Opatrně jsem tedy vystrčil hlavu a sledoval Pocestného. Chvilí trvalo, než jsem si ho všiml. Pak vyšel zpoza jednoho z domů. Do luku měl vsazený šíp, ale tětívu nenapínal. Jen se tiše kradl od jednoho domu k druhému. Chvilí jsem se divil tomu, co dělá, ale pak mi došlo, že si hledá vhodné místo na střelení. Zastavil se za rohem snad každého domu a zjišťoval, na kolik cílů má výhled. Dovedl jsem si představit, že ho to muselo rozčilovat. Domy ve vesnici byly postaveny bez náznaku pravidelnosti. Kdykoliv Pocestný vyhlédl zpoza jednoho rohu, musel spatřit kus dalšího domu, který mu překážel ve výhledu. Mohl se za domy sice snadno schovávat, běhat o jednomu k druhému, a tak bandity mást. Ale on měl spadeno na konkrétní cíl, jak vysvětlil. Nakonec vylezl po hromadě palivového dřeva až na střechu domu farmáře Evose. Dobrá volba, odtamtud by měl na náves dobře vidět, a snad i na vůdce banditů Kessara.

A pak jsem si všiml temného stínu, kradoucího se k Evosovu domu. Štíhlá postava šla tmou ladnými kroky naprosto neslyšně, ale najisto. Zvedla hlavu vzhůru k místu, kde se Pocestný připravoval k výstřelu. I když na neznámého nebylo dobře vidět, hned mi došlo, kdo je to. Jen jeden člověk, kterého jsem potkal, se dokázal plížit a nevydat žádný zvuk. Filtz! Kessar mu musel nařídit, aby pro všechny případy hlídal poblíž návsí. Pár skoků po dřevěných špalcích a už byl na střeše. Pocestný byl k němu zády a nebyl si vůbec vědom přítomnosti banditovo zabijáka za sebou. S klidem napnul tětívu a chystal se zastřelit jeho velitele.

Filtz neměl čas meškat. A já ještě méně. Zabiják byl schopen jedním rychlým pohybem vytáhnout dýku a hodit ji nic netušícímu Pocestnému do zad. Klekl jsem si na zem a začal hledat něco, co by mi pomohlo. A nahmatal jsem kámen. Dokonalé, řekl jsem si. Vyběhl jsem z úkrytu a hodil kamenem po Filtzovi. Nebyl jsem sice bojovník ani střelec, ale když v dětství máte na hraní k ruce hlavně kameny, naučíte se jimi házet velmi dobře. I tak se mi hod nepovedl tak, jak jsem si představoval. Filtz nebyl nejbližší a jeho štíhlá postava nebyla snadný cíl. Doufal jsem, že ho trefím do hlavy, ale místo toho se chytil za rameno. Ale stačilo to pro jeho rozptýlení.

Jakmile zaznělo zabijákově „Au!“ Pocestný se hned otočil. Oba muži si pohlédli do očí, ale velmi krátce. Jejich reflexy byly příliš rychlé. Pocestný měl tětívu s šípem již napnutou, tak vystřelil. Filtz se pokusil uskočit, ale nestihl to úplně. Šíp se mu zapíchl do stehna. Upadl na střechu a sesunul se dolů na zem.

„Poplach!“ zakřičel a dal se na útěk. Pocestný opatrně našlapoval po střeše a pokoušel se ho z výšky znovu zasáhnout. Podruhé už ale štěstí neměl. Filtz byl i přes zranění rychlý, uskakoval do stran a mířil ke zbytku bandy. Přitom stále křičel: „Poplach! Přepadení!“

Je tady!“

Naše utajení bylo u konce. A pak se rozpoutal naprostý chaos...

19. část

Nejprve vzduch prořízl Kessarův ostrý rozkaz. Zpoza domů se ozývaly výkřiky a ržání koní. Pocestný zůstal na střeše a vypouštěl do toho zmatku šípy. Ale pokaždé, než vystřelil, několikrát napnutým lukem namířil na jiné místo. Došlo mi, že míří na pohybující se cíle. To muselo být čím dál těžší, neboť dělal mezi výstřely stále delší přestávky. Nakonec nechal luk ležet na střeše a seskočil ze střechy dolů s rukou na jílci meče.

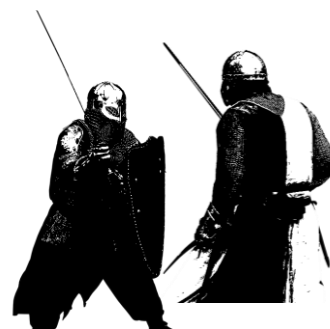
Chvilí jsem nevěděl, co si počít. Udělal jsem víc, než se ode mě čekalo. Nevěděl jsem, jak ještě pomoci v boji proti banditům, a přitom se nenechat zabít. Ale pak záře ohňů zesílila. Uslyšel jsem praskání dřeva a slámy. Ti bastardi zapálili domy! Myšlenky na skrývání jsem zapudil. Když ve vesnici vypukne požár, je při hašení potřeba každá ruka, bez ohledu na zuřící bitvu. Rozběhl jsem se vstříc křiku a žáru.

Když jsem se dostal na místo, oheň už prudce sáhal z několika domů. Vesničané neztráceli čas a plameny na střechách polévávali vodou nebo na ně házeli lopatami vlhkou hlínu. Zahlédl jsem Horthase, jak vede zástup dětí a starců do úkrytu ve své hospodě. Mezi bandity panoval zmatek. Pocestný jich ze střechy nestihl střílet moc a některé svými šípy připravil o koně, včetně jejich vůdce Kessara. Ten ničema se musel dobře krýt za svými vlastními lidmi, jinak by byl určitě zastřelen jako první. Občas jsem zaslechl, jak křičí rozkazy odněkud z bezpečné vzdálenosti od Pocestného meče. Ale přesto nedokázal své muže seskupit. A nebylo divu, neboť přeživší bandité měli co dělat, aby si zachránili vlastní kůži. Pocestný mezi nimi skákal jako liška mezi slepicemi v kurníku. S mečem v jedné ruce odrážel i rozdával údery a pochodní v druhé ruce plašil koně. Několik vesničanů, převážně mladíků, mu pomáhalo tak, že na lupiče útočili cepy, kosami a vidlemi.

Nebyl, ale čas boj dlouho pozorovat. Bylo třeba dostat po kontrolu oheň. Vydal jsem se k nejbližší skupině hasících vesničanů. Nošení věder vody od studny a ze sudů u okolních domů trvalo dlouho, proto většina házela lopatami na oheň hlínu a vidlemi hnůj. Kdo neměl žádný nástroj, používal vlastní ruce. Jakmile jsem k nim doběhl, objevila se žena s několika lopatami v náručí. Rozdala je lidem okolo, a i na mě se dostalo. Pevně jsem sevřel násadu a dal se do práce. Nikdo poblíž se neptal, kde jsem celou dobu byl ani odkud se беру. Na řeči nebyl čas. Avšak kdykoliv jsem měl příležitost, otočil jsem hlavou k vřavě za sebou. Nebylo pro mě možné ignorovat zvuky boje, potřeboval jsem vědět, jak se bitva vyvíjí.

Vesniční mladíci stále útočili na bandity svými nástroji. Bylo poznat, že nejsou cvičení k boji, ale dokázali je aspoň rozptylovat. To bylo důležité, jinak by se všichni najednou vrhly na Pocestného jako hejno vos. Bandité byly sice zkušenější, ale byli to spíš rváči a násilníci, zvyklí na týrání slabých a bezbranných. Neočekávali, že se jejich oběti budou bránit. A neuměli bojovat jako jednotný celek, i přes rozkazy, které na ně štěkal jejich velitel. Pomalu ztráceli převahu. Díky dlouhým násadám svých improvizovaných zbraní dokázali vesničané dokonce i strhnout některé bandity z jejich koní na zem. Jeden takový pod svým koněm rychle zemřel, když mu splašený hřebec svým tvrdým kopytem šlápl na krk.

Avšak pro ty, kteří bojovali s ohněm jakoby bandité ani nebyli. I když bylo jasné, že z domů mnoho nezbyde, museli jsme plameny zadusit. Požár se zatím nešířil dále do vesnice. Domy byly schválně postaveny poměrně daleko od sebe a bojující se staraly o to, aby bandité nezapálili další. Ale nikdo nikdy neví, kam až se může dostat jedna

zbloudilá jiskra. I ta by stačila na zažehnutí jedné ze slaměných střech. Mokrá hlína pod nohama začínala docházet, ale s tím vesničané počítali. Brzy dorazilo několik mužů s vědry plnými bláta nasbíraného na druhém konci vesnice, a dokonce i s trakařem plným hnoje. Práce to byla špinavá a úmorná. Z žáru jsem se příšerně potil a kvůli kouři mi slzely oči. Ale zdálo se, že všechna dřina přináší ovoce. Oheň úplně pohltit celý dům, ale nepřeskočil na žádný jiný poblíž. Jakmile bylo jasné, že požár už udrží pod kontrolou jen pár lidí, odběhl jsem k několika dalšími vesničany pomáhat jinam. Po cestě jsem se

rychle rozhlédl kolem a napočítal 5 hořících domů. Kolem všech se různě velké skupiny vesničanů úmorně snažily zabránit šíření požáru. To se zatím dařilo, ale nesměli polevit. Sám jsem se znovu dal do práce, když jsem se ocitl před dalším stavením zachváceným plameny. Poznal jsem v něm Evosův dům. Starý farmář byl stál pochopitelně nejbliž požáru a ze všech sil se snažil, aby z jeho domova zůstalo co nejvíc. I když musel vědět, že je to marné. On a alespoň dalších 5 rodin bude zítra bez střechy nad hlavou. Na chvíli jsem zahlédl jeho vrásčitou, zpcenou tvář. Udržoval si odhodlaný výraz, jako bojovník čelící nepříteli, kterým byl neúprosný živel. Ale přesto bych přísahal, že jsem spatřil pár jeho slz. Stoupl jsem si vedle něj a pustil se se svou lopatou do díla. Nic jiného se nedalo dělat.

Byly jsme všichni tak soustředění na práci, že jsme si málem nevšimli blížícího se nebezpečí. Ze všech stran se na nás valilo příliš mnoho hluku. Vesničané i bandité křičeli, zbraně chřestily a koně ržáli. Naštěstí jsem postřehl, že jeden z těch koní se ozývá až příliš blízko za zády mé skupiny. Když jsem se ohlédl, spatřil jsem, že na tom koni sedí jeden z banditů a řtí se přímo na nás. Hrůza ve mně ještě vzrostla, když jsem ho poznal. Byl to Kessar, vůdce banditů. Musel naskočit na jednoho z koní, který přišel o jezdce. Vypadalo to, že nechává své lidi napospas osudu a sám prchá z bojiště. Svou šavli měl však připravenou v ruce a v očích vražednou nenávist. Chtěl si po cestě seknout do několika vesničanů, aby ulevil vzteku.

Zakřičel jsem „Pozor!“ ale jen někteří si toho všimli. Malá část skupiny si začala hledat úkryt, ale většina pokračovala v práci. Zvláště Evos byl při práci jako posedlý. Celý svět se pro něj smrskl na jeho domov stravovaný plameny. Kessar jel přímo na mě z mého pravého boku a bylo jasné, že až padnu, Evos je další na řadě. Musel jsem něco rychle udělat a pokoušet se starého farmáře odtáhnout mi připadalo marné. Udělal jsem tedy to, co jsem dělal doposud. Nabral lopatou pořádnou hroudu mokré hlíny a mrštil jí. Tentokrát však na přijíždějícího banditu. Vlhká hrouda se Kessarovi rozplácla na hrudi a část bláta mu vystříkla i do obličeje. Kvůli tomu se naklonil dozadu a nechtěně přitom trhl uzdou. Jeho kůň musel být už tak vyplašený z okolního zmatku a ohňů, že ho k poslušnosti nutila jen zuřivá vůle jeho jezdce. S tím byl teď konec. Kobyla prudce trhla hlavou, postavila se na zadní a vůdce banditů z jejího hřbetu spadl na zem do bláta. Svobodná pak pelášila tryskem pryč.

„Tak, a dost!“ zařval Kessar vzteky, když se zvedal na nohy. To už k němu obrátili zrak všichni okolo. Plášť měl přehozený přes hlavu a kvůli tomu vypadal trochu legračně. Jakmile si ho přehodil zpět na záda, z jeho výrazu čirého hněvu bylo vidět, že legrace skončila. A svou ostrou šavli měl pořád v ruce.

„Už toho mám všeho dost! Podělanýho vandráka, podělanýho fojta i celý týhle podělaný díry!!!“

Pokaždé, když jsem ho viděl, se choval chladně. Nebylo dobré znamení, že teď tak zuřil. Pak se trochu vzpamatoval a podíval se, kdo ho to zasáhl. Hned bylo jasné, že mě poznal.

„Tak tos byl ty! Za tohle zaplatíš! Zaplatíte všichni!“

Stejně jako ostatní lidé okolo jsem vzal svůj nástroj do ruky tak, abych se jím mohl bránit. Byla nás proti němu přesila. Když jsem se však ohlédl za sebe, viděl jsem, jak vesničané pomalu a vyděšeně ustupují. Neměl jsem jim to za zlé. Byli zvyklí se toho muže bát a teď vypadal hroživěji než kdy dřív.

Kessar se rychle přibližoval. Už jsem se chtěl dát na útěk, když v tu se ozvalo „Hej, ty pse!“ a všichni, včetně rozzuřeného bandity, se ohlédli vlevo. Stál tam Horthas, zpocený a špinavý jako my všichni, ale mnohem statečnější. V tváři měl hněv a v rukou vidle, kterými mířil na Kessara.

„Tady jsi skončil! Koukej odsud mazat, nebo budeš litovat!“, hrozil mu. Snažil se vypadat hroživě a dařilo se mu to lépe, než bych čekal. Určitě ale věděl, že nepřemůže banditu sám. Spíš se snažil dodat odvahu ostatním.

„Ale, do řiti s tím!“ řekl Kessar a vydal se Horthasovi vstříc. „Prostě teď trpím nutkáním někoho zabít. Tak proč ne tebe, krčmáři? Říkáš si o to, máš to mít.“

„Zůstaň stát!“ poručil, ale Kessar se nezastavoval. A tak náš statečný hostinský stál a čekal, co se stane.

Nikdo z nás nic nedělal. Tak musel Horthas jednat sám. Bodl vidlemi směrem na banditovo břicho. Kessar se tomu jednoduše vyhnul, udělal krok dopředu a sekl. Horthas upustil vidle. Chytl se za své hrdlo, ze kterého začala stříkat krev. Nemohl jsem věřit vlastním očím. Po chvíli s chrčením padl k zemi, kde se dál svíjel. Přestal jsem dbát veškerého nebezpečí a vrhl se k němu.

Kessar se otočil, spatřil ostatní vesničany a došlo mu, co udělal. Horthasova smrt je měla ještě víc vyděsit. Ale dosáhl pravého opaku. Byli rozzuření. Vzali vše, co měli po ruce a s hlasitými nadávkami šli svého milovaného souseda pomstít. Volali i další lidi v dohledu na pomoc. Kessar byl na rozdíl od nich sice bojovník, ale tolik lidí najednou nemohl sám porazit.

Než stačili něco udělat, objevil se na scéně další bandita na koni. Byl to Filtz, s úlomkem šípů stále zapíchnutým v noze. Hodil dýku po nejbližším z vesničanů, aby je zpomalil. Pak svému veliteli podal ruku. Kessar ji chytil naskočil na koně. Tryskem jeli společně pryč z vesnice.

„Tohle není konec! Uvidíte!“ stihl ještě Kessar zakřičet, než zmizeli ve tmě.

Ale já to v tu chvíli nevnímám. Neviděl jsem, jak odjíždí. Byl jsem u Horthase a sledoval, jak z něj vyprchává život. Snažil jsem se jeho krvácení zoufale zastavit i dlouho poté, co už přestal dýchat. Nevím, jak dlouho jsem klečel u jeho těla a volal jeho jméno.

Že je skutečně pryč jsem si připustil až následující ráno.

20. část

Když jsem se ráno probudil, snažil jsem se sám sobě namluvit, že celá ta strašná noc byl jen zlý sen. Ale můj vzhled dokazoval pravdu. Byl jsem stále špinavý od hlíny a krve a páchl jsem kouřem. Přinutil jsem se vstát a vyhlédnout z okna. Nebe bylo jasné. Podle polohy Slunce jsem odhadl, že do poledne zbývá jen hodina, možná hodina a půl. Únava mě tedy zmohla na hodně dlouho. Rozhlédl jsem se po vesnici a spatřil místa, kde v noci řádil požár. Černé skvrny spáleniště připomínaly morové boláky na tváři dříve krásné dívky.

Při pohledu na ně mi hlavou bleskly vzpomínky na zbytek noci. U Horthase jsem seděl, dokud nevydechl naposledy. Když byly poslední plameny uhašeny, odnesli jsme tělo našeho milovaného hostinského do jeho domu, který zůstal ohněm ušetřen. Uložili ho do jeho ložnice, než bude pochován. Nikdy nezapomenu na tváře jeho dcer, když spatřily otcovo tělo. Mladší Arien ho chytila za ruku a s pláčem ho prosila, aby vstal. V pokoji bylo několik dospělých mužů, a v tu chvíli nikdo z nich nedokázal zadržet slzy. Starší Elle tam jen stála, hleděla na otce. Její spodní ret se chvěl a ruce se třásly, jako kdyby mrzla. Šok byl pro ni příliš velký. Cítil jsem, že bych jí měl něco říct. Ale jak by jakákoliv má slova mohla takový smutek zahnat? Mě samotného drtil zevnitř jako těžký balvan. Nemohl jsem v tom pokoji vydržet dlouho. Prostě jsem si šel lehnout.

Chvíli mi trvalo si připustit, že se to tak vážně stalo. Znovu jsem si sedl na postel a nemohl se donutit vstát. Nakonec jsem se přemohl a šel dolů do lokálu hospody. Tam o samotě seděla u stolu nejbližše dveřím Elle. Zírala na vchod do krčmy jako uhranutá. Šel jsem pomalu k ní a přemýšlel, co říct. Ale z ničeho nic, aniž by se na mě podívala, promluvila jako první.

„Ještě pořád jsem nebyla venku.“ řekla. „Ani v otcově ložnici. Hloupé, co? Jako kdyby se všechno vrátilo zpátky jenom tím, že se budu pravdě vyhýbat. Ale nemůžu tu zůstat napořád. Jednou budu muset ven.“

Došel jsem až k ní a také upřel zrak na dveře hospody. Za nimi na nás čekala krutá kapitola našich životů, po které už nikdy nebudou stejné jako dřív. A ani jednomu z nás se do ní nechtělo vstoupit. Ale nebylo přeci možné se celý život schovávat.

„No... čím dříve, tím lépe.“ odpověděl jsem jí po chvíli mlčení. Podívala se na mě a lehce přikývla. Na tváři měla kamenný výraz, a i její hlas před chvílí postrádal emoce. Zato v jejích očích jsem viděl potlačovaný smutek, ale zároveň i vděčnost za podporu.

Tak jsme vyšli ven společně a čerpali sílu z blízkosti toho druhého. Všude kolem nás vesničané pilně pracovali. Někteří se věnovali svým každodenním činnostem, jako by se nic nestalo. Však by je nikdo jiný za ně neudělal. Většina však odklízela trosky vyhořelých domů. Už když jsme šli kolem prvního, chytili jsme se za ruce. Muži z rodin, které přišly o domov, se snažili tvářit odhodlaně. Jako by byli vždy připraveni začít budovat své životy úplně od začátku. Jejich ženy naříkaly z plných plic. Kdo nás viděl, vyjadřoval svou soustrast za Horthase. A i když jsme se báli odpovědi, ptali jsme se, kdo další ještě zemřel.

Zjistili jsme, že mrtvých vesničanů nebylo mnoho. Ale to jejich odchod na věčnost nedělalo méně tragickým. Jeden z farmářů, jehož dům zachvátil požár, se snažil zachránit co nejvíc ze svého majetku. Házel věci z okna tak dlouho, dokud se plameny strávená střecha nezřítila na jeho hlavu. Zůstala po něm vdova a tři děti. Zemřel i Davan, jeden z pohůnků fojta Orssila. S bratrem Lacejem se snažili chytit pro svého pána jednoho z koní. Když se jim to povedlo, Orssil při nasedání na zvíře do Davana strčil, a ten nešťastně upadl pod kopyta dalšího koně. Zatímco Lacej bezmocně sledoval, jak je jeho bratr ušlapán, Orssil pádil pryč. Ale nebyl nejlepší jezdec. Vyděšený hřebec ho shodil, a tak se fojt odplazil pod vůz s hnojem, kde zůstal ukrytý po zbytek noci.

Nejvíce ztrát na naší straně bylo mezi mladými muži, kteří se rozhodli bojovat. Bili se statečně, ale i když bandity zaskočili, chyběli jim zkušenosti. I přes to, že jim celou dobu

pomáhal Pocestný, a později i další vesničané, tak sedm mladíků padlo v boji. Mezi nimi byl i jejich vůdce, horlivý Everen, syn farmáře Evose.

A když jsme šli kolem místa, kde stával jejich domov, spatřili jsme tu nejsmutnější scénu. Evos stále seděl před svým vyhořelým domem a v náručí držel synovo tělo. Vesničané za ním prý od rána chodili, vyjadřovali soustrast a prosili, aby je nechal Evana pohřbít. Starý farmář ale nevnímal slova ani nic, co se kolem něj dělo. Reagoval jen když se někdo pokusil vyprostit Evrenovo tělo z jeho paží. To ho vždy přitiskl ještě těsněji ke své hrudi a držel ho tak pevně, že mu ho nešlo vzít ani násilím. Někteřému ze silnějších mužů by se to nejspíš povedlo, ale nikdo neměl to srdce se k tomu přinutit.

Zrychlili jsme krok a zasmušile šli dál. Tak, že jsme s málem nevšimli vozu, který k nám jel zleva. Mula zaržála, jak vozká prudce zatáhl za opratě.

„Hej, dávejte pozor!“ okřikl nás. Byl to dřevorubec Maron. A na druhém konci vozu seděl jeho švagr, Gret. Štíhlý, černovlasý muž se zlomeným nosem a věčným úšklebkem na tváři.

„Dívejte se kolem sebe. Ať vás nemusíme přihodit k nim.“ řekl.

Nechápal jsem, co tím myslel, dokud jsem si vůz neprohlédl. Vycházel z něj hrozný zápach. Uslyšel jsem bzučení a po chvíli zahlédl i hejno much. Z okrajů trpěly ruce a nohy zamazané od krve. Pak mi to došlo. Vezli těla banditů. Elle zbledla a mě se začal zvedat žaludek. Gret se zasmál. Ten člověk měl zvláštní smysl pro humor.

„Nechutný, já vím.“ řekl Maron, když viděl naše reakce. „Ale jen tak je nechat někde ležet nemůžeme. Vezeme je kousek za humny a tam je spálíme.“

„A budeme se modlit, aby se neobrátil vítr směrem k vesnici. Hořící mrtvoly, to je vám hroznej smrad.“ dodal Gret a zase se zachechtal. Maron se na něj zamračil.

„No, co je? Dva roky po sobě jsem spaloval oběti různých nemocí z celého pohraničí. Víím, o čem mluvím.“

„Jo, a taky jsi byl jedinej, kdo se na to hlásil dobrovolně, ty vyšinutej blázne.“ odsekl Maron svému švagrovi.

Chtěl jsem od toho rozhovoru odvést pozornost, tak jsem se zeptal na něco, co mi už chvíli vrtalo hlavou.

„A kde je Pocestný?“

Všichni se zatvářili znechuceně. Nejen oba muži na voze, ale i lidé procházející kolem, co mě zaslechli. I Elle byla překvapená, že mě to zajímá. Možná do té doby zapomněla na to, že Pocestný ve všem sehrál nějakou roli.

„No, když už to ale musíš vědět, tak zůstal až do rána. Po boji ošetřoval zraněný a pomáhal, kde bylo třeba.“ začal Gret vyprávět.

„Pak ale lidem došlo, že celá ta katastrofa je jeho vina. To on ty lotry tak rozzuřil. Kdyby si heděl svého, nic z toho by se nestalo.“ skočil mu do toho Maron.

„No, já myslím, a nejsem v tom sám, že tohle byla jen otázka času.“ odpověděl Gret a chvíli se na sebe s e švagrem mračili. Bylo mi jasné, že oba muži představují dvě skupiny vesničanů, které se lišili v názoru na Pocestného, přesně jako předchozí den v hospodě. Ti, kteří ho teď nenáviděli, jistě byli v převaze.

„V každém případě, lidi si to s tím chlapem šli vyřídit.“ pokračoval Maron, když usoudil, že nemá sílu začínat hádku. „V rukách měli kosy a vidle a málem se na něj vrhli. Ale podařilo se mu je přesvědčit, že Orssil pracoval s tou bandou.“

Elle vyvalila oči. Tohle pro ni byla novinka. Ale pak řekl Gret něco, co překvapilo i mě.

„Nejenom to. Říkal, že Orssil vůbec neměl bejt fojtem. Že to byl jen nějakej měšťák, asi obchodník nebo co, kterýmu se ve vnitrozemí přestalo dařit. A tak se vydal

k hranicím s falešným lejstrem a čekal, který blbci mu na to skočej. No, kde jinde by mu to vyšlo, když ne u nás? Jak to věděl, to je záhada.“

„Nevěřili jsme mu, ale Lacej to potvrdil.“ dodal Maron. „Dělal mu vocáska do poslední chvíle, ale smrt bratra mu neodpustil.“

„Když o Orssilovi mluvíte, používáte hodně slovo „byl“...“ podotkla Elle a já začínal tušit, kam vyprávění směřuje.

„Orssil ještě chvíli zapíral, ale Pocestnej ho vyděsil tak, že se přiznal. A pak jsme si ho podali.“ odpověděl dřevorubec a s Ellou jsme překvapeně vyvalili oči.

„Ale, nekoukejte takhle.“ prohodil Gret. „Jo, pořádně jsme ho vyváleli v blátě a zkopali, ale přežil to. I když Lacej mu málem rozbil hlavu klackem. Museli ho od něj odtáhnout.“

„A kde teda je?“ chtěla vědět Elle.

„Kdo ví? Nakonec jsme ho svlíkli, zavázali mu oči, přivázali ho k oslovi a toho vyhnali do lesa.“ odpověděl Maron.

O takovém trestu jsem dříve slyšel, ale nenapadlo by mě, že se k němu uchýlí lidé z naší vesnice. I když si při něm nikdo přímo nezamazal ruce od krve odsouzeného, pořád to byl trest smrti. Pokud ho nezabije nějaké zvíře, tak se ztratí a zemře hladu. V pohraničních lesích těžko narazí na někoho, kdo by mu pomohl.

„A Pocestný odešel?“ zeptal jsem se.

„Jo.“ přikývl Gret. „Vytratil se dřív, než se všichni rozhodli vybit si vztek i a něm. Vůbec se mu nedivím.“

„Je dobře, že je pryč.“ řekla náhle Elle chladným hlasem. „Lidi mají pravdu. Zavínil to on. Je mi jedno, jestli to myslel dobře. Pokud není blázen, tak se tu už nikdy neukáže.“

Já si tím nebyl tak jistý. Byl jsem té noci v lese a pochopil, jaké zlo celá banda představovala. Měli Orssila pod palcem, ale Kessar s ním pořád jednal jako se spojencem. A náš falešný fojt nenáviděl Horthase. Nejspíš by bandity brzy požádal o laskavost a Elle by stejně přišla o otce. Pocestný dělal, co bylo v jeho silách, aby nám pomohl. Nedokázal jsem popřít, že celá ta tragédie začala jeho příchodem, ale nedával jsem mu vinu za její výsledek.

Pohlédl jsem znovu směrem k tělům na voze. Nemusel jsem je vidět přímo, abych věděl, že dvě tam chyběla. Kessar a Filtz, kteří by měli ležet na vrcholu hromady. Ale utekli. Ti, kteří nejvíce zasloužili potrestat, si teď jistě někde lízali rány a přemýšleli, jaké zločiny budou páchat dál. Třeba plánují pomstu. To nemohlo zůstat jen tak.

„Ne. Ještě to tu nedokončil.“

21. část

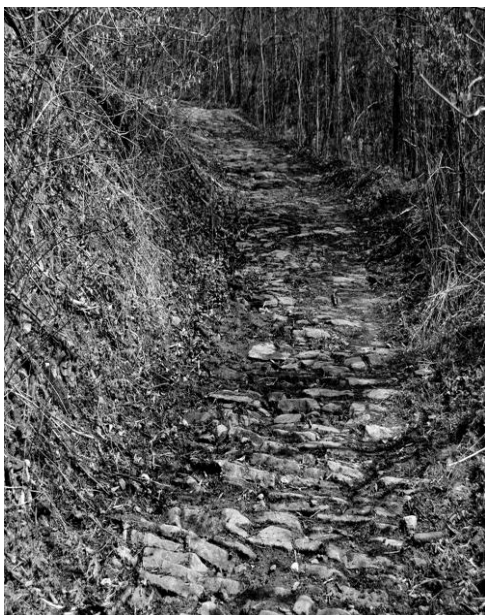
Pocestného jsem dohonil, když šel na sever. Trvalo dlouho, než jsem konečně našel někoho ochotného ukázat mi, kterým směrem se vydal. Pak jsem měl hned jasno, kde ho najdu. Severně od vesnice se nacházela jediná cesta, které od nás vedla, všude kolem byly jen husté lesy a dál nebezpečná divočina. Ta ho nejspíš už omrzela, a tak nyní krácel po té staré stezce, kterou tam za dlouhá léta vyšlapaly nohy jiných poutníků a rozjezdila kola vozů. Spatřil jsem ho v místě, kde se cesta stáčela, jak opisovala okraj lesa. Byl opět zahalen ve svém plášti a přes záda měl přehozený luk a toulec s šípy a batoh se svými dalšími věcmi. Stejně, jako když včera vkročil do našeho hostince. Nešel moc svižně, ale dělal dlouhé kroky. Musel jsem běžet a už z dálky jsem na něj volal. Po chvíli zastavil, ale neohlédl se. Počkal, až doběhnu k němu.

„Zase ty?“ řekl spíše pro sebe. Pak si sundal z hlavy kápi a pohlédl na mě. Jeho oči vypadaly unaveně. Po noční bitvě toho určitě moc nenaspal, a přitom musel dál putovat.

To muselo být moc i na tak ostříleného bojovníka.

„Promiňte.“ řekl jsem a popadl dech. „Chtěl jsem vám jen poděkovat za pomoc. Bez té bandy se bude ve vesnici žít lépe.“

„To je od tebe laskavé, ale většina ostatních by s tebou nesouhlasila. Zvláště rodiny těch, kteří ty lepší časy už neuvidí.“ namítl.

Bylo vidět, že sám pochybuje o tom, jestli od něj bylo moudré se do celé věci s bandity zaplést. Takže měl svědomí a dobrou morálku. To se mi líbilo.

„Ale nedostal jste je všechny.“ pokračoval jsem. „Kessar, jejich vůdce, zůstal naživu. A taky Filtz, jejich stopař. Ten, co po vás šel na té střeše. Oba utekli.“

„To vím, byl jsem u toho.“ odpověděl. „To za mnou běžíš jen proto, abys mi řekl tohle?“

„No, jasně, to jsem vám asi nemusel připomínat.“ řekl jsem a bylo mi trapně. Proč v mé hlavě vždycky všechno znělo lépe než to, co jsem říkal nahlas?

„Asi jsem se chtěl spíš ujistit, že po těch dvou teď půjdete. Že dokončíte, co jste s tou bandou začal.“ přiznal jsem se. Ujistění, že spravedlnosti bude učiněno za dost by mi v tu chvíli opravdu stačilo. Ale on po mě hodil pohled jako bych mu řekl, že jsem viděl krávu létat.

„Co čekáš, že ti na to odpovím?“ řekl po chvíli. Když uviděl můj zmatený výraz, pokračoval.

„Ne, nemám v úmyslu po nich teď jít. Taky mě štve, že utekli, ale to neznamená, že kvůli nim půjdu až na kraj světa. Spíš počkám, až se budou cítit v bezpečí a dají o sobě sami vědět. Pak si pro ně přijdu. Do té doby se ale vydám jinou cestou.“

„Co... jakou cestou?“ ptal jsem se hloupě, pořád zaskočený. On jen pokrčil rameny.

„To jsem se ještě nerozhodl. Kam mě nohy ponесou, tam půjdu. Jako obvykle.“

„To to vážně necháte být? Takhle jste se rozhodl hned, jak jste je viděl v noci odjíždět?“ Skoro jsem křičel. Nechtělo se mi tomu věřit.

„No dobře, zkoušel jsem zjistit, kam se mohli jet ukrýt. Zeptal jsem se toho vašeho fojta.“ připustil. I to bylo překvapivé.

„Orssila? Jak...“ stačil jsem ze sebe vysoukat, než mě přerušil.

„Jakmile jste ho poslali na oslím hřbetu do lesa, došel jsem si pro něj a položil mu pár otázek. Ale bylo to zbytečné. Nevěděl nic, co by mi mohlo pomoci.“

„Tak jste ho nechal jít? Nebo ho zase přivázal k oslovi?“ zajímalo mě.

„Ne, zabil jsem ho.“ řekl, jako by mi sděloval, že bude pršet.

„To jsi nečekal, co?“ zeptal se, když jsem nereagoval. A měl pravdu.

„Jestli mi nevěříš, jdi se podívat.“ pokračoval. „Vrať se, kudy jsi přišel, zahni doleva a na kraji lesa najdeš velký vyvrácený pařez. Tam jsem toho šejdíře nechal ležet.“ řekl s opovržením a já si vzpomněl na to, jak mi popsali ranní události ve vesnici. Přemohla mě zvědavost.

„Prý jste říkal, že neměl právo dělat nám fojta. Jak jste to věděl?“

„Protože jsem to neviděl poprvé. Nevymyslel nic nového. Víš, největší nevýhoda života na severu v pohraničí je, že tady na ten kraj všichni kašlou. Lidem z centra říše je jedno, co se tu děje a jak tu žijete. Nemáte šanci se naučit, jak to jinde ve světě chodí, protože se nikdo neobtěžuje vám to vysvětlit. Takže, jste snadný cíl pro takové podvodníky, a ještě horší zloduchy. Falešní fojtové s padělanými listinami jsou to nejmenší zlo. Bandity znáš, a ještě horší jsou samozvaní baroni, co se usadí na území nikoho a vládnou sedlákům v okolí za pomoci svých smeček hrdlořezů.“

Rozpovídal se pěkně, a hlavně ke konci bylo z jeho hlasu slyšet znechucení nad tím, jak se věci mají. Především, když dodal:

„Takový lidi je lepší utratit jako vzteklý psy. Nenechat je běžet, aby pak mohli později řídit jinde.“

Docela si protiřekl. Pokud přemýšlel takhle, tak bylo rozumné Kessara a Filtze dostat dříve, než se vzpamatují a začnou znovu někde škodit prostým lidem. Možná měl přeci jen pořádný vztek z toho, že utekli, a na Orsilovi si ho vybil.

„Milost je vůbec něco, co si nemůžu dovolit. Obvykle se ti vymstí.“ dokončil Pocestný svůj proslav, tentokrát v odevzdaném tónu. Já si dovolil nesouhlasit.

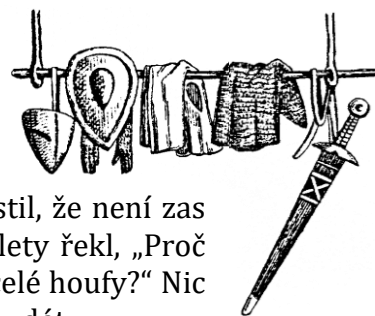
„No, není pravda, že vůbec nedáváte milost. Viděl jsem vás někoho ušetřit. Dindiho, toho mladého banditu včera v lese.“ připomněl jsem mu naši lesní příhodu.

„To bych neudělal, nebýt tebe.“ odpověděl. „A jak jsem ho viděl pelášit pryč, už jsem si to rozmyslel. Ale už byl moc daleko. Prostě už pochop, že já nejsem hrdina z pohádek, co musí vymlátit duši z každého lapky v okolí. Pokud si sami nezačnou, tak to dělám jen příležitostně, a i pak z toho chci něco mít. Tamta banda na mě měla spadeno, takže jsem se jich musel zbavit. Že to zasáhlo i vás a vaši vesnici, to je mi upřímně líto. Ale tak už to prostě chodí. Většina bojů si vyžádá i nevinné oběti.“

„Ale pořád pomáháte lidem.“ trval jsem na svém pohledu na věc. „Tím, že chytáte zločince, jak jste říkal v hospodě. Za odměnu, ano, ale i tak je to dobrá věc.“ Nemluvil přece úplně pravdu. Bandité by ho nechtěli zabít, kdyby je v hostinci nevyprovokoval. To on šel nejprve po nich. A proč ta předstíraná bezcitnost? Předtím to vypadalo, že oběti noční bitvy opravdu lituje. Ne že to bere jako něco, co se stává a je třeba se s tím smířit. Jako by mě chtěl znechutit a tím odehnat.

„Dělám jen to, co mi jde nejlépe.“ řekl na to. „V jedné věci měl ten podvodník Orsil pravdu, aspoň z části. Jsem jen starý lovec a bývalý voják. Umím stopovat kořist, plížit se za ní nebo nastražovat pasti. To mě učili od malička. Tak strašně dávno...“ odmíchl se a chvíli jen tak zíral do prázdna. Myšlenkami se ocitl ve své minulosti. V těch posledních slovech byl slyšet stesk.

„A pak jsem se dal k vojsku, kde mě naučili bojovat s lidmi. Jak je co neúčinněji zabíjet. Některé z těch metod jsou opravdu příšerné, to ti povím. Tak jsem se uchýlil k něčemu, co je blíže loveckému řemeslu. Nakonec jsem zjistil, že není zas takový rozdíl mezi lovem zvěře a lidí. Prostě jsem si před lety řekl, „Proč nelovit a nezabíjet surovce, kterých se na severu potloukají celé houfy?“ Nic ušlechtilého v tom není.“ podceňoval se dál, ale já to nechtěl vzdát.

„Nezdá se mi, že by ten lov lidí byla vaše jediná možnost, jak se uživit. Tak proč to dělat, když ne pro dobro těch, co se sami neubrání?“ namítl jsem. Pocestný mlčel a vypadal zamyšleně. Že by mu došly argumenty? „A co kdybych ti řekl, že jsem prokletý?“

„Cože?“ zeptal jsem se zmateně. Tohle přišlo úplně odnikud.

„Víš, co je kletba, ne?“ odpověděl mi otázkou.

„Jo, to vím... teda, vlastně, no...“ začal jsem drmolit. „Já nějak nevím, jak to vysvětlit. Lidi někoho proklínají často, když jsou naštvaní. Třeba „Ať ti mlíko zkysne, aby tě prase trklo, ať do tebe hrom uhodí!“ Ale to se nesplní, samozřejmě. No, ale v příbězích sesílají kletby čarodějové, vědmy a tak podobně. A to pak má člověk pořád jen smůlu, nebo onemocní nebo přijde o majetek. Nebo se proměňuje v příšeru. Takže, kletba je prostě něco, co má asi někomu nějak uškodit.“

„Hmm, to je vlastně docela přesné.“ odpověděl Pocestný po chvíli. „Ale, ta moje kletba je trochu jiná. Nepřináší mi smůlu, nepůsobí bolest ani mi kvůli ní v noci nenaroste srst a tesáky. Musím kvůli ní neustále cestovat. Nemohu se na žádném místě zdržet déle než pár dní. Prošel jsem tuhle říši křížem krážem, od tohohle severního pohraničí až k mořským břehům na jihu. A odevšad, kde jsem se zastavil a nabral síly, jsem musel také odejít.“

Z jeho hlasu zněla únava. A mě z toho šla hlava kolem. Jeho slovům se těžko dalo uvěřit. Pak se ale přiblížil blíž ke mně a v jeho hlubokém a klidném hlase bylo poprvé slyšet něco jako zoufalá zlost.

„Chápeš, co to znamená? Nemohu se nikde usadit. Nikdy nebudu mít žádný domov. Jen cesty a lesy. A víš, co je na takových kletbách nejhorší? Mají ve zvyku se přenášet. Jako nemoci. Stačí jen strávit s postiženým dost času.“

Nevěděl jsem co odpovědět. Jak jsem mohl čekat, že náš rozhovor nabere takový směr. Vždyť teď mluvil skoro jako blázen.

„To je opravdu hrozné.“ dostal jsem ze sebe nakonec. Ale najednou jsem měl pocit, že si povídáme už moc dlouho a nikam to nevede. Začínalo mě to štvát. Došlo mi, že jestli mám Pocestného přesvědčit, musím být ráznější. Z hluboka jsem se nadechl a dal se do vlastního proslovu.

„Ale tady jde přece o spravedlnost. Já toho možná o světě nevím tolik, co vy, ale vím, že takové zloduchy jako Kessar a Filtz je třeba potrestat. Někde jinde by jim to třeba všechno procházelo až do konce života. Ale já nechci přihlížet tomu, jak se to děje v mém domově. Ne, když je tu NĚKDO, kdo s tím může něco dělat!“

Ke konci už jsem se tak rozohnil, že jsem na něj namířil prstem. Ale Pocestný jako by nic z toho neslyšel. Napřed ze sebe vydal jen povzdech. Pak jsem poznal, že se chystá něco říci, ale rozhodl jsem se ho předběhnout.

„A když nepůjdete vy, postarám se o to sám!“

Nastalo trapné ticho. Pocestný promluvil první.

„To je hodně špatná hra na svědomí, chlapče. Očekáváš, že tě zastavím a slíbím, že se o to postarám a pošlu tě domů?“

„Ne, to byste se na to mohl vykašlat.“ řekl jsem. „Já jdu tak jako tak. A vy mě můžete doprovodit, jestli chcete.“

Další ticho, ale tentokrát kratší.

„Teď bych se zasmál, kdyby to nebylo tak patetické. Takže teď ty jakoby půjdeš lovit bandity a já na tebe budu dávat pozor? Začínáš mě štvát, chlapče.“

Opravdu bylo vidět, že mu dochází trpělivost, ale musel jsem vytrvat.

„A proč ne?“ pokračoval jsem v odporu, i když na mě hlas rozumu v hlavě křičel, jaká je to hloupost. „Navíc jsem vám v noci párkrát zachránil život, takže mi dlužíte. Jistě, klidně mě můžete nechat jít na jistou smrt. Ale to neuděláte. Nezastřelil jste mě v noci v lese, i když by vám to ušetřilo práci. Šel jste se mnou do vesnice a bojoval proti přesile, i když vás to nemuselo vůbec zajímat. Protože máte svědomí. Protože jste lepší člověk, než jste ochotný si sám sobě přiznat.“

Nevěděl jsem, kde se to ve mně vzalo. Asi jsem ze sebe potřeboval nějak dostat všechnen vztek, co ve mně bobtnal od Horthasovi smrti. Snažil jsem se tvářit sveřepě, ale v duchu jsem se bál. Pocestný na mě tiše zíral a nedělal nic. Začal jsem se připravovat na to, že mi dá takovou ránu pěstí, že upadnu do bezvědomí a proberu se až bude na hony daleko. Když promluvil, lekl jsem se.

„Na lidi mám odhad. Ale u tebe nemůžu odhalit, jestli je tohle opravdová odvaha nebo jen tvrdohlavost. Možná jen obyčejná klukovská hloupost.“

Nějakou dobu mi hleděl do očí, a já opět ucítil ten uhrančivý pohled, co se vám vpaloval do duše. Po zátylku mi stekl pot, ale mrkání jsem ze všech sil potlačoval. Pak mě ale Pocestný poplácal po rameni a na tváři se mu objevil náznak úsměvu.

„Tak víš co, mladý hrdino? Jdi si zabalit věci a pak se vrať sem. Ale pozor. Nebudu tu na tebe čekat. Budeš mě muset najít a dohonit.“ otočil se směrem k lesu a dal se na pochod.

„Najít vás? Ale jak?“ zavolal jsem na něj.

„Porad' si.“ odpověděl a začal kličkovat mezi jehličnatými stromy.

Tak jsem utíkal zpět do vesnice. Nevnímal jsem už nic okolo a zamířil rovnou do hostince. Schody do patra jsem bal po dvou, což už mě dost vyčerpalo, tak jsem udýchaný došel do svého pokojíku. Rychle jsem položil na postel svůj skromný majetek. Náhradní kazajku, náhradní kalhoty a náhradní boty. Vždy jsem nosil jedny a ty samé věci 5 dní, pak je vypral a dokud neuschly, oblékl jsem si ty náhradní. A pak už jen malý nožík a měšec hracích kuliček. Ano, to poslední bylo zbytečné a už jsem byl starý na hraní s takovými věcmi. Ale chtěl jsem mít u sebe co nejvíc připomínek domova. Žádný batoh ani vak na přenášení věcí jsem neměl, tak jsem udělal ranec ze své deky. Hodil jsem si ho přes rameno a vyrazil zase dolů. V hostinci jsem na nikoho nenarazil, ani na Horthasovi dcery. Jen z pokoje Arien jsem uslyšel slabý pláč. Zatl jsem zuby a vyšel ven. Elle jsem nepotkal ani venku. Rád bych jim oběma řekl, že odcházím, abych se ujistil, že jejich otec bude pomstěn. Ale musel jsem spěchat. Nezbývalo než doufat, že to pochopí. Pár lidí se po mě ve vesnici zvědavě ohlédlo, ale nikdo mě nezastavil ani nic neřekl.

Místo, kde jsme se s Pocestným rozdělili, jsem si pamatoval dobře. Když jsem tam dorazil, byl už pochopitelně pryč. Tak jsem vyrazil směrem, kterým odcházel, do bludiště jehličnatých stromů po pravé straně. Při pohledu na zem jsem jasně viděl jeho stopy. V silné vrstvě suchého jehličí byly hluboké otisky těžkých bot. Postupně se ale bylo čím dál těžší si jich všimnout a dělila je od sebe stále delší vzdálenost. Došlo mi, že Pocestný ze začátku schválně dupal a pak začal lehce našlapovat, abych to měl těžší. A postupně nechával mezi stopami větší a větší rozestup. Skutečná přijímací zkouška.

Řekl jsem si, že by mohlo pomoci necivět jen na zem a měl jsem pravdu. Některé stromy měly své nejnižší suché větve polámané, jako by si se jich zbavoval ten, komu překážely v cestě. Někde jsem na kmenech spatřil dokonce i rýhy od nože. Šel jsem nadšeně po nich, ale všiml jsem si, že ostatní stopy vedou jinam. Mělo mě to jen zmást. Raději jsem se znovu soustředil na lesní půdu před sebou a polámané větvičky. Chtělo to trpělivost, ale přeci jen jsem před sebou konečně spatřil známou postavu v plášti. Okamžitě jsem na Pocestného zavolal. Musel mě slyšet, ale přesto pokračoval v chůzi a ani se neohlédl. Tak jsem se dal do klusu. Promluvil, až když jsem byl pár kroků za ním.

„Vida. Jsi opravdu všímavý.“ pochválil mě, ale stále na mě nepohlédl a šel dál. Tak jsem udýchaně pochodoval za ním. Když mi plně došlo, že jsem úkol splnil, pocítil jsem hrdost.

„Ale dost jsem ti to ulehčil. Takhle viditelné stopy kolikrát nenechává ani zvěř. Kdybych se ti opravdu chtěl ztratit, už bys mě v životě neviděl.“

Samolibý úsměv na tváři mi povadl. Možná mu bylo jasné, jak se uculuji, aniž by na mě pohlédl, tak mě zas poslal tam, kam patří.

„Ale na tom zapracujeme.“ pokračoval posléze. „Až s tebou budu hotov, poznáš podle stop, co měl ten, kdo je zanechal, den předtím k jídlu.“

Vtip? Opravdu ten věčně vážný až chmurný zálesák právě řekl vtip? Pak mě ale napadlo si to vyložit jinak.

„Myslíte, když najdu místo, kde se vyprázdnil?“

„Přesně tak.“ odpověděl a bylo jasné poznat, že ho to pobavilo. Zdálo se mi, že mi ten člověk odhaluje svoji osobnost více než komukoliv po dlouhé době. Pak mi ale začalo vrtat hlavou, co řekl předtím.

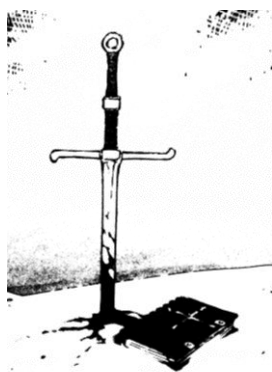
„Počkejte, co jste myslel tím „až s tebou budu hotov“?“

„Jestli chceš jít se mnou, budeš se muset učit, jak přežít.“ odpověděl a obratně přeskočil kmen stromu na zemi. Já přes něj neohrabaně přešel a dál se ptal.

„Učit se? To jako, od vás?“

„Jistě. Ty dva všivý psy nenajdeme za hodinu, ani zítra. Možná ani do zimy ne. Jestli jsou dost chytrý, a já věřím, že jo, tak se uchýlili na nějaké bezpečné místo a zahladili za sebou stopy. Prostě to zabere delší dobu. Já jsem na to zvyklí, ale abys to přežil ty, budeš se muset naučit hodně novým věcem. Bude potřeba, abys se mnou udržel krok a uměl si sám poradit, až budeš v nebezpečí. Jinak bys pro mě byl jako koule na noze.“

Když mi to tak vysvětlil, došlo mi, jak je to rozumné. A jak ode mě bylo nerozumné, že mě to vůbec nenapadlo. Opravdu jsem si myslel, že celá výprava zabere jen pár dní. Začala mě sžírat vina, že jsem se s nikým nerozloučil. Pokud se vrátím, nebude mě Elle vítat s otevřenou náručí ale s opovržením. Už teď musí mít strach, pokud zjistila, že jsem pryč. Pocestný otočil hlavu, aby na mě viděl.

„Ještě sis to nerozmyslel?“ zeptal se.

Chtěl jsem ho poprosit, abych se mohl ještě rychle vrátit do vesnice a vše vysvětlit. Uklidnit děvčata, že vše bude v pořádku. Jak to dělávají muži, než odejdou do války. Ale něco mi říkalo, že mi tu šanci stejně nedá. Zavrtěl jsem hlavou. Nemohl jsem couvnout. Ne pokud jsem ho chtěl skutečně přesvědčit, že vážně věřím všemu, co jsem říkal. Že se chystáme udělat správnou věc a že je to nezbytné.

„Tak od teď dávej dobrý pozor na všechno, co ti budu říkat, a pořádně si to zapisuj za uši.“ řekl můj nový učitel a dál si hleděl půdy a stromů okolo.

A tak jsem se vydal na cestu s mužem, kterého jsem znal jen den. Abychom potrestali zločince a pomstili člověka, co mi byl blízký. Tohle skutečně vypadalo jako začátek dobrodružného příběhu. Začalo ve mě stoupat nadšení. Po chvíli mě napadla další otázka.

„Jo, a to s tou vaší kletbou... to jste mě chtěl vystrašit, vidíte? Říkal jste si, že jsem hloupej a pověřčivej vidlák a že když zmíníte nějaký čáry máry, vezmu hned nohy na ramena.“

Prudce zastavil a otočil se čelem ke mně. Kdyby bylo možné někoho udeřit pohledem, ležel bych v tu chvíli na zemi. Urazil jsem ho? Nebo mě zase zkouší? Každopádně, ten pohled se těžko snášel, tak jsem ten svůj provinile sklonil k zemi.

„Teda, to si o tom aspoň myslím.“ vydrmolil jsem nervózně. „Promiňte...“

„Mysli si, co chceš.“ řekl, když mě dost podusil mlčením. Zaměřil svou pozornost na cestu před sebou a pokračoval v pochodu. „Nejsem kněz, abych ti říkal, čemu máš věřit.“

Konec

**Vydal spolek Keltoviny České Budějovice
jako 4. speciální číslo stejnojmenného internetového časopisu.**

www.keltoviny.cz

www.facebook.com/keltoviny